BESTSELLER

EDITURA MIRON

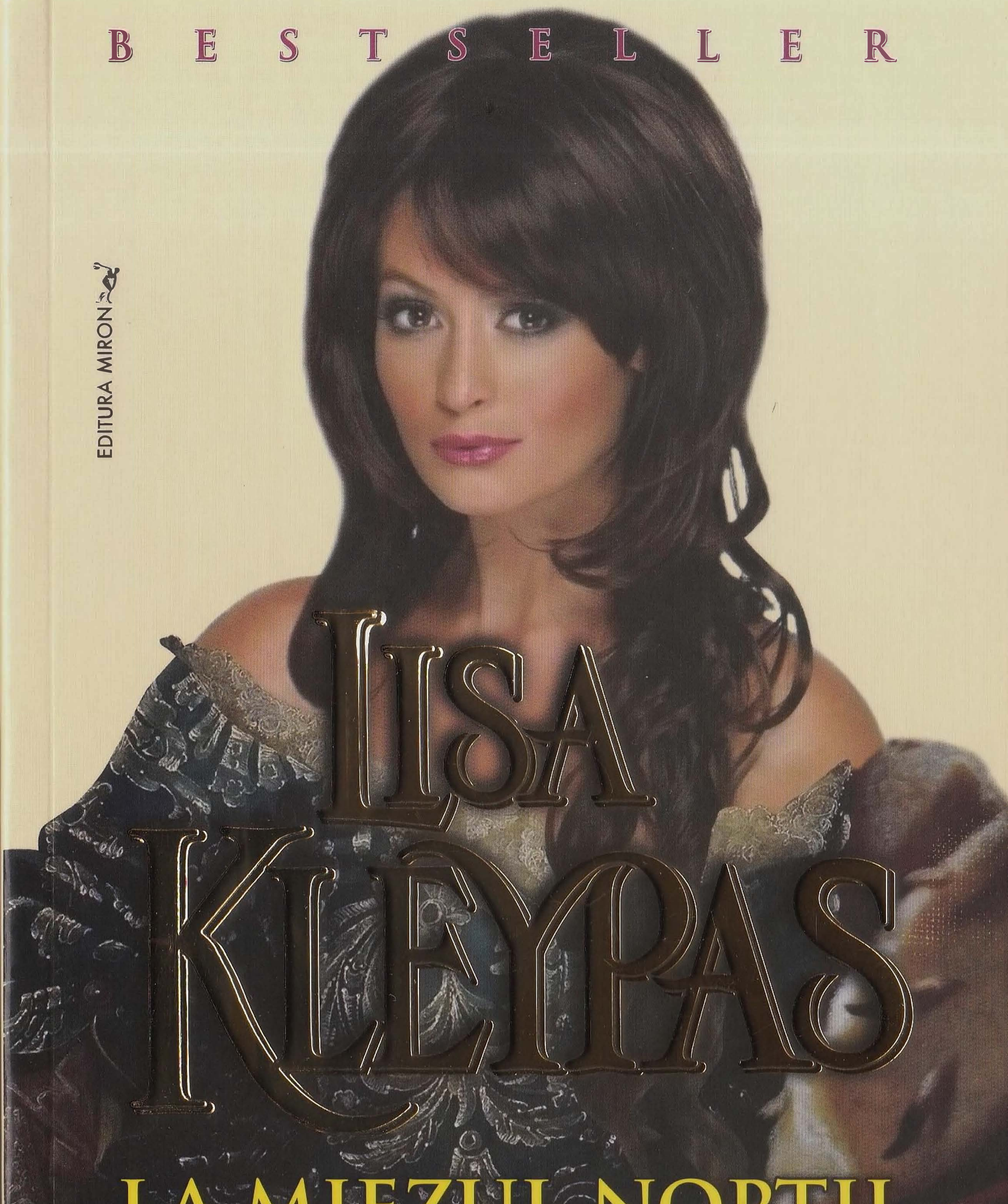

LISA KLEYPAS

LA MIEZUL NOPȚII VEI FI A MEA

VIAȚA ÎN ÎNALTA SOCIETATE LONDONEZĂ
ESTE PE CALE SĂ DEVINĂ TOT MAI FIERBINTE...

LISA KLEYPAS

LA MIEZUL NOPȚII VEI FI A MEA

Mine till midnight
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LISA KLEYPAS

LA MIEZUL NOPȚII
VEI FI A MEA

Editura MIRON

Traducere: Gabriela Anca Marin

CAPITOLUL UNU

Londra, 1848
Toamna

Nu e prea uşor să găseşti pe cineva într-un oraş cu aproape două milioane de oameni. Te poate ajuta faptul că-i ştii apucăturile, că-l poți găsi într-o tavernă sau într-un magazin de băuturi. Dar nici aşa nu e uşor.

– Unde eşti, Leo? se întreba disperată Amelia Hathaway în timp ce trăsura străbătea cu zgomot străzile pietruite. Bietul de Leo! Unii oameni pur şi simplu clachează atunci cînd sînt puşi în fața unor situații neprevăzute. Asta i se întîmplase şi fratelui ei, altădată un om pe care te puteai baza în orice împrejurare. În acest moment, mai mult ca sigur, era iremediabil pierdut. Îl vom găsi, şi-a repetat Amelia cu o siguranță pe care nu o simțea, de fapt. S-a uitat la bărbatul care stătea aşezat în fața ei. Ca de obicei, Merripen avea o expresie de nepătruns...

Merripen nu se exterioriza niciodată. Chiar şi după cincisprezece ani, perioadă în care locuise în casa familiei Hathaway, nu spusese nimănui numele său complet. Îl ştiau cu toții drept Merripen, încă din ziua în care fusese găsit bătut, fără cunoştință, lîngă un pîrîu de pe proprietatea lor.

Cînd se trezise, înconjurat de membrii curioşi ai familiei Hathaway, el reacţionase violent. Reuşiseră cu mari eforturi să-l ţină în pat, repetîndu-i că avea să-i fie şi mai rău dacă nu stătea nemişcat. Tatăl Ameliei presupusese că băiatul căzuse victimă unei vînători de ţigani, o practică brutală a stăpînilor de moşii care atacau călare şi înarmaţi aşezările de ţigani, ca să-i alunge.

– Probabil l-au lăsat aici să moară, spusese grav domnul Hathaway. Un adevărat gentleman, el dispreţuia violenţele, sub orice formă. Mă tem că nu vom mai reuşi să luăm legătura cu cei din tribul lui. Sînt plecaţi demult, mai mult ca sigur.

– Putem să-l ţinem la noi, tată? întrebase sora mai mică a Ameliei, Poppy, care vedea în băiatul sălbatic un nou animal de companie.

Domnul Hathaway îi zîmbise:

– Poate să rămînă cît timp doreşte. Dar m-aş mira să stea mai mult de o săptămînă-două. Romii, aşa cum îşi spun ei, sînt un popor nomad. Nu le place să rămînă prea mult timp în acelaşi loc. Se simt încătuşaţi.

Şi totuşi Merripen rămăsese. Cînd îl găsiseră era slab şi pricăjit. După un timp, pentru că avea mîncare pe săturate, crescuse alarmant de mult, transformîndu-se într-un bărbat robust, puternic. Era greu de spus ce anume era Merripen: nici membru al familiei, dar nici servitor. Deşi muncea şi era de la vizitiu la om bun la toate, mînca în sufragerie, alături de membrii familiei, atunci cînd avea chef şi avea dormitorul în casa mare.

Acum, că Leo dispăruse şi era foarte probabil să fie în pericol, nici nu se punea problema ca Merripen să nu participe la căutare.

Nu prea se cădea ca Amelia să călătorească neînsoțită alături de un bărbat ca Merripen. Dar ea avea douăzeci şi şase de ani şi nu mai considera necesar să mai fie escortată atunci cînd pleca la drum.

– Vom începe prin a elimina locurile în care ştim sigur că nu ar merge, a spus ea. Biserici, muzee, cartiere selecte ies din discuție.

– Dar mai rămîne mare parte din oraş, a mormăit Merripen. Nu îi plăcea deloc Londra. În viziunea lui, aşa-zisa societate civilizată era infinit mai barbară decît orice puteai găsi în natură. Dacă ar fi avut de ales între a petrece o oră alături de o turmă de mistreți sau într-un salon, într-o companie distinsă, ar fi ales fără ezitare mistreții.

– Cred că ar trebui să începem cu tavernele, a continuat Amelia.

Merripen a privit-o chiorîş:

– Ai idee cîte taverne sînt în Londra?

– Nu, dar sînt sigură că voi afla, pînă la căderea nopții. Oricum, nu vom începe cu o tavernă. Trebuie să mergem acolo unde Leo ar fi putut cu siguranță să dea de necaz. La *Jenner's.*

Jenner's era un club în care domnii jucau jocuri de noroc şi aveau purtări nedemne de un gentleman. Înființat de un fost boxer pe nume Ivo Jenner, clubul îşi schimbase proprietarul, după moartea acestuia, iar

acum de el se ocupa lordul St. Vincent. Iar reputația acestuia nu făcuse decît să sporească faima clubului.

Calitatea de membru al clubului costa o avere. Firesc, Leo insistase să devină membru imediat ce moştenise titlul, cu trei luni în urmă.

– Dacă tot ai de gînd să-ți bei mințile, îi spusese Amelia cu calm, aş vrea să o faci într-un loc ceva mai ieftin.

– Dar acum sînt viconte. Trebuie să cheltuiesc cu stil, altfel ce va spune lumea?

– Că eşti un nesăbuit şi că titlul ar fi putut la fel de bine să revină unei maimuțe.

Frumosul ei frate zîmbise larg:

– Sînt sigur că această comparație le dezavantajează pe maimuțe.

Amelia şi-a apăsat fruntea cu degetele înmănuşate. O durea capul. Nu era prima oară cînd fratele ei dispărea, dar acum era cea mai lungă absență.

– N-am intrat niciodată într-un club. Va fi o experiență.

– Nu te vor lăsa înăuntru. Eşti o lady. Şi chiar dacă îți vor permite, nu te las eu.

Amelia l-a privit surprinsă. I se întîmpla rareori lui Merripen să-i interzică ceva. Era posibil să fi fost chiar pentru prima oară. O deranja. Era în joc viața fratelui ei, aşa că nu avea rost să se împiedice de convenințe. Mai mult decît atît, era curioasă să vadă cum arăta un refugiu, un cuib al bărbaților. De vreme ce era blestemată să rămînă nemăritată, putea măcar să se bucure de cîteva mici libertăți.

– Nici pe tine nu te vor lăsa să intri. Eşti ţigan.

– La fel este şi cel care conduce clubul.

Era ceva neobişnuit. Extraordinar, chiar. Ţiganii erau recunoscuți drept hoți şi escroci. Era de mirare că un ţigan avea pe mînă atîția bani şi că se ocupa cu acordarea de credite de joc şi cu arbitrarea controverselor de la mese.

– Trebuie să fie un individ remarcabil dacă i s-a oferit o asemenea poziție, a spus Amelia. Foarte bine: îți dau voie să mă însoțeşti înăuntru. Este posibil ca prezența ta să-l facă mai cooperant.

– Îți mulțumesc, i-a răspuns sec Merripen.

Amelia a rămas tăcută. Trăsura străbătea o zonă a Londrei înțesată de magazine şi teatre, trecînd pe străzi înguste de-a lungul unor şiruri de case cu coloane şi grădini şi clădiri cu fațade în stil georgian. Străzile au devenit apoi mai largi, zidurile din cărămidă fiind înlocuite de cele din piatră.

Peisajul din West End nu îi era familiar Ameliei. În ciuda faptului că nu locuia departe, familia Hathaway se aventura destul de rar în oraş, şi cu siguranță nu în acea zonă. Chiar şi acum, după ce primiseră moştenirea, nu-şi permiteau prea multe.

Amelia l-a privit cu atenție pe Merripen, întrebîndu-se cum de părea să ştie exact încotro trebuiau să meargă de vreme ce el nu era mai familiarizat cu oraşul ca ea. Dar Merripen avea un instinct anume şi se orienta perfect, oriunde.

Au luat-o pe King Street, care era luminat ca ziua de lămpi cu gaz. Strada era aglomerată şi zgomotoasă, plină de trăsuri şi trecători care soseau la diversele spectacole. Lumina amurgului era estompată de fumul de cărbune. Clădirile semețe, cu etaj, spărgeau linia orizontului, asemenea dinților unei vrăjitoare.

Merripen a îndreptat calul spre o alee îngustă din spatele unei clădiri impozante. Ajunseseră la *Jenner's.* Ameliei i s-a strîns stomacul. Cerea prea mult, probabil, dacă îşi imagina că-l vor găsi pe fratele ei în primul loc în care îl căutau.

– Merripen? a spus încet.

– Da?

– Ar trebui să ştii dinainte că dacă fratele meu nu a reuşit încă să se sinucidă, am de gînd să-l împuşc atunci cînd îl văd.

– Pistolul ți-l dau eu.

Amelia a zîmbit şi şi-a îndreptat boneta.

– Hai să intrăm. Şi nu uita: vorbesc doar eu.

Pe alee mirosea îngrozitor, a excremente de animale şi praf de cărbune. Cînd nu ploua, mizeria se strîngea repede pe străzi şi în jurul acestora. Amelia a coborît din trăsură, atentă la şoarecii care chițăiau, furişîndu-se pe lîngă ziduri.

Merripen i-a dat frîiele unui servitor de la grajduri, în timp ce Amelia privea de-a lungul aleii.

Doi tineri aprinseseră un foc şi prăjeau ceva, în capătul unor bețe. Amelia nici nu voia să se gîndească ce anume înfipseseră acolo. Atenția i-a fost atrasă de

un grup: trei bărbați şi o femeie, care stăteau într-un loc slab luminat. Părea că doi dintre ei se încăieraseră. Numai că erau atît de beți încît semănau cu doi urşi care încercau să danseze.

Rochia femeii era dintr-un material în culori aprinse iar sînii i se răsfrîngeau peste decolteul corsetului. Părea amuzată de spectacolul oferit de cei doi bărbați care se luptau pentru atenția ei, în timp ce al treilea încerca să-i despartă.

– Gata! le-a strigat femeia. Am spus că vă iau pe amîndoi. N-are rost să vă încăierați!

– Nu te apropia, i-a şoptit Merripen.

Amelia s-a prefăcut că nu-l aude şi s-a dat mai aproape, să vadă mai bine. Nu atît lupta o interesa, pentru că aşa ceva mai văzuse chiar şi în liniştitul lor sat, Primrose Place. Cel de-al treilea bărbat îi atrăsese însă atenția, cel care voia să-i despartă, intervenind între ei.

Era bine îmbrăcat, ca un gentleman... deşi era evident că nu era aşa ceva. Era brunet şi oacheş, cu un aer exotic. Şi se mişca cu grația unei feline, evitînd cu uşurință pumnii bătăuşilor.

– Domnilor, a spus el pe un ton relaxat, blocînd în acelaşi timp cu brațul o lovitură. Mă tem că va trebui să încetați imediat, altfel mă văd nevoit să... S-a întrerupt, aplecîndu-se într-o parte, pentru că unul din bărbați încerca să-i sară în spate.

Prostituata a chicotit:

– Ți-au pus capac astă-seară, Rohan.

El a încercat din nou să-i despartă pe cei doi.

– Sînt sigur că ştiţi, domnilor... s-a eschivat iar – că violenţa nu duce la nimic bun.

– Du-te de aici, ticălosule! i-a strigat unul dintre bătăuşi şi s-a aruncat cu capul înainte.

Rohan s-a ferit din calea lui, lăsîndu-l să se dea cu capul de perete. Bărbatul s-a prăbuşit la pămînt, cu un geamăt.

Oponentul lui a avut o reacţie neaşteptată. În loc să îi mulţumească bărbatului brunet pentru că oprise bătaia, el a mîrîit:

– Naiba să te ia, Rohan! De ce te bagi? Îl omoram cu bătaia! Şi s-a aruncat asupra lui, cu pumnii înainte.

Rohan i-a aplicat o lovitură de stînga şi l-a culcat la pămînt. După care şi-a şters fruntea cu mîneca şi l-a întrebat, glumeţ:

– Ţi-a ajuns? Da? Bine. Dă-mi voie să te ajut să te ridici, domnul meu. Rohan i-a întins mîna, după care s-a uitat în direcţia uşii, unde aştepta un angajat al clubului. Dawson, însoţeşte-l tu pe lordul Latimer la trăsură. Mă ocup eu de lordul Selway.

– Nu este nevoie, a spus aristocratul care reuşise să se ridice. Părea de-a dreptul jignit. Mă pot duce şi singur la trăsură. Şi-a netezit hainele şi l-a privit nelinişţit pe bărbatul brunet. Vreau să-mi dai cuvîntul tău, Rohan.

– Da, domnule?

– Dacă se află ceva, dacă lady Selway descoperă că m-am bătut pentru favorurile unei prostituate, viaţa mea nu va mai valora nimic.

– Nu va afla niciodată, l-a asigurat calm Rohan.

– Le ştie pe toate, a spus Selway. Parcă s-ar fi aliat cu diavolul. Dacă te întreabă despre această altercație minoră...

– A fost cauzată de o partidă nefericită de whist, a sosit răspunsul.

– Da. Bravo. Eşti un om bun. Selway l-a bătut prietenește pe umăr. Şi ca să fiu sigur de discreția ta... A dus mîna la buzunarul hainei, din care a scos un săculeț.

– Nu este nevoie, domnule. Rohan s-a dat un pas înapoi şi a clătinat din cap. Tăcerea mea nu are preț.

– Ia-i, a insistat aristocratul.

– Nu pot, domnule.

– Sînt ai tăi, oricum. Săculețul a căzut pe pămînt, aterizînd la picioarele lui Rohan cu un sunet metalic. Ia-i sau lasă-i acolo. E alegerea ta.

Bărbatul a plecat iar Rohan a rămas privind la săculeț de parcă ar fi fost un şobolan mort.

– Nu-i vreau, a murmurat, fără să i se adreseze cuiva în mod special.

– Îi iau eu, a spus prostituata. A luat săculețul de jos şi l-a ținut în palmă, cîntărindu-l. N-am mai văzut pînă acum țigan care să se teamă de banii făcuți uşor.

– Nu mi-e teamă, a spus Rohan cu amărăciune. Numai că nu am nevoie de ei. A oftat şi şi-a frecat ceafa cu palma.

Ea a rîs şi l-a studiat din cap pînă în picioare.

– Nici mie nu-mi place să iau bani pe degeaba. Vrei să vii cu mine în spate, pe alee?

– Mulțumesc pentru ofertă, a spus el politicos, dar nu.

Ea a ridicat din umeri:

– Înseamnă doar mai puțină muncă pentru mine, astă-seară. La revedere.

Rohan a dat scurt din cap în semn de răspuns, părînd că studia concentrat o pată de pe jos. A rămas nemişcat, ascultînd sunete aproape imperceptibile. Şi-a dus din nou mîna la ceafă, de parcă îl gîdila ceva, după care s-a întors încet spre Amelia.

Cînd privirile li s-au întîlnit ea i-a perceput pe deplin forța, deşi se aflau la distanță unul de celălalt. Pe fața lui nu se citeau blîndețea sau căldura. Arăta ca un om lipsit de milă, care descoperise demult că viața putea fi dură şi care decisese să-şi impună propriile condiții.

A privit-o în treacăt iar Amelia a ştiut exact ce anume vedea el: o femeie îmbrăcată într-o rochie banală, încălțată cu pantofi comozi. Avea pielea albă şi părul închis la culoare, era de înălțime medie, cu obrajii rozalii, aşa cum erau toți în familia ei. Avea o siluetă voluptuoasă, destul de îndesată, iar acum erau la modă femeile fragile, extrem de slabe.

Fără lipsă de modestie, Amelia ştia că deşi nu era o mare frumusețe era suficient de atrăgătoare ca să-şi găsească un bărbat şi să se mărite. Dar îşi dăruise odată inima, cu consecințe dezastruoase. Nu avea nici cea mai mică dorință să încerce din nou. Şi avea suficient de multe pe cap, încercînd să-i țină în frîu pe membrii familiei ei.

Rohan şi-a îndepărtat privirea de la ea. Fără un cuvînt, fără o mişcare a capului, s-a îndreptat spre uşa

clubului. Mergea încet, ca şi cum se gîndea la ceva. Mişcările îi erau fluide, de parcă ar fi alunecat pe apă.

Amelia a ajuns în prag în acelaşi timp cu el.

– Domnule Rohan, înțeleg că dumneavoastră conduceți acest club.

Rohan s-a oprit şi s-a întors spre ea. Stăteau suficient de aproape ca Amelia să-i simtă aroma de piele bărbătească, fierbinte. Sub haina desfăcută, din brocart gri, avea o cămaşă albă dintr-un material fin. Cînd a început să-şi închidă haina la nasturi Amelia i-a observat inelele de aur de pe degete. Un fior de nervozitate i-a străbătut întreg corpul. Corsetul îi era dintr-o dată prea strîmt, gulerul înalt al rochiei o sugruma.

L-a privit cu atenție. Era tînăr, nu împlinise încă treizeci de ani, avea alura unui înger exotic. Chipul lui fusese creat pentru păcat... gura senzuală, falca puternică, ochii de culoarea alunei, umbriți de gene lungi. Ar fi trebuit să se tundă; şuvițe de păr negru îi depăşeau gulerul hainei. Pe lobul unei urechi îi strălucea un diamant.

A făcut o plecăciune scurtă.

– La dispoziția dumneavoastră, domnişoară...

– Hathaway, a completat ea. S-a întors spre însoțitorul ei, care stătea în stînga: iar el este Merripen.

Rohan l-a privit atent:

– Înseamnă *viață*, dar şi *moarte* în limba romilor.

Asta însemna Merripen? Surprinsă, Amelia a ridicat ochii spre el. Merripen a ridicat din umeri, de parcă asta nu ar fi avut prea mare importanță. S-a întors din nou spre Rohan.

– Am vrea să-ți punem cîteva întrebări despre...

– Nu-mi plac întrebările.

– Îmi caut fratele, pe lordul Ramsay, a continuat ea netulburată. Trebuie neapărat să aflu unde ar putea fi.

– Nu ți-aş spune nici dacă aş şti. Avea un accent ciudat, un amestec de cockney cu influențe străine şi chiar uşor aristocrate. Era vocea unui bărbat care avea de-a fece cu tot felul de oameni.

– Te asigur că nu vreau să deranjez pe nimeni, numai că lipseşte de trei zile deja şi...

– Nu este problema mea. Rohan s-a întors spre uşă.

– Are tendința de a-şi alege cele mai proaste companii.

– O adevărată nefericire.

– Ar putea fi mort.

– Nu te pot ajuta. Îți doresc succes. A deschis uşa şi s-a pregătit să intre în club.

S-a oprit brusc pentru că Merripen a început să-i vorbească în romani.

De cînd locuia la familia Hathaway, Merripen nu vorbise de prea multe ori pe limba lui. Ameliei i se păruse mereu că limba romilor, plină de consoane şi cu vocale prelungi era ca o muzică primitivă.

Rohan s-a sprijinit de tocul uşii şi l-a privit pe Merripen.

– Limba veche. Sînt ani de cînd nu am auzit-o. Din ce trib eşti?

– Nu fac parte din nici un trib.

Merripen i-a susținut privirea preț de cîteva clipe. Rohan a strîns din ochi:

– Intrați. Să văd ce pot afla.

Odată ajunşi înăuntru, Rohan a chemat un angajat şi i-a spus să-i conducă la etaj, într-una din camerele de primire. Amelia auzea murmure, sunetul muzicii şi al paşilor grăbiți, de colo-colo. Era ca un stup, exclusiv masculin, interzis celor ca ea.

Angajatul, un tînăr cu accent de East London şi maniere elegante i-a condus pînă în încăpere şi i-a rugat să-l aştepte acolo pe Rohan. Merripen s-a apropiat de fereastra care dădea spre King Street.

Amelia a fost surprinsă de luxul care o înconjura: covorul lucrat manual în tonuri de albastru şi crem, lambriuri şi mobilă tapițată cu catifea.

– Au gust, a comentat ea, dându-şi boneta jos şi aşezîndu-se la măsuța din mahon. Nu ştiu de ce, dar mă aşteptam la ceva mai... vulgar.

– *Jenner's* este diferit de celelalte cluburi. Vrea să pară un club pentru aristocrați cînd de fapt este cea mai mare bancă pentru jocuri de noroc din Londra.

Amelia s-a apropiat de rafturile cu cărți şi l-a întrebat:

– De ce crezi că Rohan nu a acceptat banii oferiți de lordul Selway?

Merripen a privit-o peste umăr:

– Ştii ce cred țiganii despre bunurile materiale.

– Ştiu că celor ca voi nu le place să se simtă împovărați de ele. Dar nu am prea văzut țigani care să refuze cîțiva bani în schimbul unor servicii.

– Nu este numai faptul că nu ne place asta. Pentru un fiu de rom, să porți asemnea haine fine, să rămîi atîta timp sub acelaşi acoperiş, să te bucuri de bunăstare financiară... este o ruşine. E jenant. Împotriva firii.

Era atît de hotărît şi de sigur pe ceea ce spunea că Amelia nu a rezistat tentației de a-l necăji puțin:

– Şi scuza ta care este, Merripen? Ai locuit cu noi atîta vreme...

– E altceva. În primul rînd nu am nici un cîştig de pe urma asta.

Amelia a rîs.

– Iar apoi... Familia ta m-a salvat. Vă datorez viața mea.

Amelia l-a privit cu afecțiune.

– Am încercat să te tachinez iar tu ai stricat momentul cu sinceritatea ta. Ştii bine că nu eşti obligat să rămîi, dragul meu prieten. Ți-ai plătit înzecit datoria față de noi.

Merripen a clătinat din cap:

– Ar fi ca şi cum aş lăsa un cuib de pui abia ieşiți din ou pradă vulpii care stă la pîndă.

– Nu sîntem chiar atît de neajutorați, a protestat ea. Sînt capabilă să am grijă de familia mea... şi la fel este şi Leo. Cînd e treaz.

– Şi cînd se întîmplă asta?

Amelia a deschis gura să protesteze dar a închis-o imediat. Merripen avea dreptate. În ultimele şase luni, Leo fusese beat mai tot timpul. Bietul de el! O îngrozea gîndul că nu putea să facă nimic pentru el. Nu poți salva

un bărbat care nu doreşte să fie salvat. Dar asta nu o putea opri să încerce.

A început să se învîrtă prin cameră. Era prea agitată ca să rămînă aşezată. Leo era pe acolo, pe undeva, aşteptînd să i se vină în ajutor. Şi nu ştia cît timp avea Rohan de gînd să-i țină acolo.

– Mă duc să arunc o privire în jur. Nu mă duc departe. Rămîi aici, în caz că se întoarce domnul Rohan.

L-a auzit murmurînd ceva. Merripen i-a ignorat dorința şi a urmat-o pe hol.

– Nu se face, i-a spus, din spate.

Amelia nu s-a oprit.

– Este singura mea şansă să văd cum arată un club pe dinăuntru. Şi n-am de gînd să o ratez. S-a dus în direcția din care se auzeau voci, îndreptîndu-se spre galerie.

O mulțime de bărbați îmbrăcați elegant erau adunați în jurul celor trei mese, urmărind jocul şi pe crupierii care aruncau zaruri sau strîngeau bani. Se vorbea mult, se striga, era mare agitație. Angajați ai clubului se strecurau printre clienți, unii ducînd tăvi cu mîncare sau pahare cu vin, alții aducînd zaruri sau cărți noi de joc.

Ascunsă pe după o coloană, Amelia îi urmărea de sus, de la galerie. Privirea i-a fost atrasă de Rohan, care se schimbase într-o haină neagră, cu cravată. Chiar dacă era îmbrăcat identic cu ceilalți, ieşea clar în evidență.

Rohan stătea sprijinit, pe jumătate aşezat pe biroul masiv din mahon, acolo unde se manevrau banii. Părea

să-i dea indicații unui angajat. Nu gesticula prea mult, dar mişcările îi erau extrem de sugestive, ca ale unui actor.

Apoi... cumva... a simțit intensitatea privirii Ameliei. S-a întors şi s-a uitat direct la ea. Aşa cum făcuse mai devreme, pe alee. Inima a început să-i bată mai repede, picioarele şi mîinile îi tremurau. A simțit că roşea. Cuprinsă de un sentiment de vinovăție dar şi surprinsă, roşie la față asemenea unui copil, s-a tras în spatele coloanei.

– Ce este? a întrebat-o Merripen.

– Cred că m-a văzut Rohan. A izbucnit în rîs. Oh, Doamne! Sper că nu l-am deranjat. Hai să ne întoarcem.

A mai riscat o privire şi a văzut că Rohan dispăruse.

CAPITOLUL DOI

S-a ridicat de la birou şi a părăsit sala de joc. Ca de obicei, nu a putut pleca imediat, fără să fie oprit de cîteva ori pe parcurs... de un crupier care să-i şoptească despre faptul că lordul Cutare ar vrea să i se mărească limita de creditare... de un chelner care să-l întrebe dacă să aducă şi alte băuturi într-una din încăperile unde se jucau cărți. Le-a răspuns absent tuturor, fiind preocupat de femeia care îl aştepta la etaj.

O seară care nu părea să fie diferită de celelalte se dovedea a fi destul de stranie.

Trecuse ceva vreme de cînd o femeie îi stîrnise interesul aşa cum o făcuse Amelia Hathaway. O dorise din clipa în care o văzuse stînd pe alee, cu silueta ei voluptuoasă, roz în obraji, îmbrăcată într-o rochie modestă. Nu înțelegea de ce simțea asta, de vreme ce ea întruchipa tot ce-i displăcea la femeile engleze.

Era evident că domnişoara Hathaway avea o anume neliniște, că era obişnuită să le organizeze viețile celor aflați în preajma ei. În mod obişnuit, Cam ar fi fugit în direcția opusă. Dar în clipa în care s-a uitat în ochii ei frumoşi, albaştri şi a văzut cuta fină de pe frunte, semn de hotărîre, a simțit nevoia să o ia în brațe, să o ducă

departe, să facă cu ea ceva lipsit de orice urmă de civilizație. Barbar, chiar.

Dorințele aceste apăreau mereu periculos de aproape de suprafață. Iar în ultimul an îi fusese tot mai greu să şi le controleze. Devenise impulsiv, nerăbdător, uşor de provocat. Lucrurile care altădată îi făceau plăcere acum nu-l mai satisfăceau. Mai rău decît atît, în ultima vreme îşi potolea nevoile sexuale cu aceeaşi lipsă de entuziasm cu care făcea totul.

Nu-i fusese nicodată greu să-şi găsească o companie feminină. Cam avea parte oricînd de femei dornice şi le răsplătea cu pricepere favorurile. Dar nu simțea nimic. Nici o scînteie, nici o emoție, nimic diferit de celelalte nevoi, cum ar fi fost foamea sau somnul. Cam fusese într-atît de tulburat încît îşi făcuse curaj să discute despre asta cu şeful lui, lordul St. Vincent.

Cîndva un renumit cuceritor, azi un soț extrem de devotat, St. Vincent ştia destul de multe depre acest subiect. Cînd Cam îl întrebase cu tristețe dacă scăderea dorințelor fizice este normală la un bărbat care nu a împlinit încă treizeci de ani, St. Vincent se înecase, pentru că tocmai dusese paharul la gură.

– Dumnezeule, sigur că nu! spusese el, după care tuşise. Erau zorii zilei iar ei se aflau în birou şi completau registrele.

St. Vincent era un bărbat frumos, cu păr blond şi ochi albaştri. Se spunea despre el că avea cele mai reuşite trăsături dintre toți oamenii de pe pămînt. Arăta ca un sfînt dar sufletul îi era pervertit.

– Cu ce fel de femei te-ai culcat, dacă-mi este permis să te întreb?

– Cum adică, ce fel? Cam era nedumerit.

– Frumoase sau anóste?

– Frumoase, cred.

– Păi asta e problema, spusese St. Vincent cu un ton de atotcunoscător. Femeile banale sînt mai agreabile. Nu există afrodiziac mai bun ca recunoştința.

– Şi cu toate astea te-ai căsătorit cu o femeie frumoasă.

St. Vincent a zîmbit.

– Cu soțiile e altceva. E nevoie să faci eforturi, dar recompensele sînt pe măsură. Eu îți recomand soțiile. Şi mai ales pe-a ta.

Cam îşi privea gînditor şeful.

– Dacă înțeleg bine, recomandarea ar fi să încep să seduc femei neatrăgătoare?

St. Vincent a ridicat un toc din argint şi l-a înfipt cu precizie în călimară.

– Să ştii că mă străduiesc să-ți înțeleg problema, dar eu n-am trăit niciodată aşa ceva. Cred că ar trebui să fiu pe patul de moarte ca să nu-mi mai doresc... de fapt, chiar am fost în pragul morții, nu cu mult timp în urmă, şi asta nu m-a împiedicat să-mi doresc al naibii de tare soția.

– Felicitările mele, a murmurat Cam. Orice speranță îl părăsise. Hai să ne ocupăm de registre. Avem lucruri mai importante de făcut decît să discutăm despre sex.

St. Vincent a scris cîteva cifre, după care a sprijinit tocul pe suport.

– Nu. Insist să discutăm despre asta. E un subiect mult mai interesant ca munca. S-a aşezat mai comod pe scaun, cu o atitudine relaxată. Oricît de discret ai încerca să fii, nu am putut să nu observ cît de multe femei îți dau tîrcoale. Şi după toate aparențele ai profitat din plin de asta.

– Unde vrei să ajungi? l-a întrebat Cam.

– De vreme ce nu ai avut asemenea probleme în trecut, bănuiesc că lipsa de apetit se datorează abundenței de oferte, toate la fel. Puțină noutate va schimba lucrurile.

Avea dreptate. Cam s-a gîndit în treacăt dacă nu cumva St. Vincent, afemeiatul notoriu, fusese vreodată tentat să calce strîmb.

O ştia pe Evie din copilărie, de cînd venea să-şi viziteze tatăl, la club. Simțea nevoia să o protejeze, de parcă ar fi fost fratele ei mai mare. Nimeni nu şi-ar fi închipuit-o măritată cu un asemenea libertin. Şi poate nimeni nu fusese mai surprins ca St. Vincent însuşi că o căsătorie de conveniență se transformase într-o iubire pasională.

– Cum rămîne cu viața de bărbat însurat? Nu ai parte mereu de acelaşi lucru?

Expresia lui St. Vincent s-a schimbat, privirea i s-a îmblînzit. Se gîndea la soția lui.

– Cînd găseşti femeia potrivită nu te poți sătura niciodată. S-a ridicat de la birou. Noapte bună, Rohan.

– Nu terminăm cu registrele?

– Las totul pe mîinile tale capabile. Cam s-a strîmbat, dar St. Vincent a ridicat din umeri, cu un aer

inocent. Unul dintre noi este necăsătorit şi nu are planuri mari în orele care urmează. Celălalt are oricînd chef de amor şi este aşteptat acasă de tînăra lui soție. Cine crezi tu că ar trebui să se ocupe de registrele astea blestemate? I-a făcut un semn cu mîna şi a ieşit.

O noutate, asta îi recomandase St. Vincent. Ei bine, acest cuvînt i se potivea domnişoarei Hathaway. Cam preferase întotdeauna femeile cu experiență, care priveau seducția ca pe un joc, care ştiau să nu confunde plăcerea cu dragostea, cu emoția. Nu se văzuse niciodată în postura de a curta o inocentă. Iar ideea de a iniția o virgină nici nu intra în discuție, din cauza lacrimilor şi regretelor de după. Nu, în nici un caz. Nu cu domnişoara Hathaway.

A grăbit pasul spre camera unde îl aştepta femeia însoțită de bărbatul cu chipul de culoarea tăciunelui. Merripen era un nume des întîlnit la țigani. Dar se afla într-o postură neobişnuită, ca servitor al ei. Era o situație bizară pentru un rom iubitor de libertate.

Cei doi, Cam şi Merripen aveau deci ceva în comun. Amîndoi lucrau pentru *gadjo*, în loc să cutreiere pămîntul în lung şi-n lat, aşa cum îi lăsase Dumnezeu.

Țiganilor nu le plăceau spațiile închise. Să locuiască în cutii, aşa cum erau casele, izolați de cer, de vînt, de soare şi stele. Să inspire aerul stătut, mirosul de mîncare şi de ceară de duşumele. Pentru prima oară după mulți ani, Cam s-a simțit cuprins de panică. S-a concentrat asupra a ce avea de făcut: să scape de cei doi care îl aşteptau în salonul de primire.

Şi-a lărgit gulerul cămăşii şi a intrat.

Domnişoara Hathaway stătea aproape de prag, nerăbdătoare, în timp ce Merripen rămăsese retras într-un colţ. Cînd Cam a privit chipul fetei, panica a dispărut, fiind înlocuită de o senzaţie de căldură. Avea ochii de culoarea levănţicăi şi îşi strînsese hotărîtă buzele pline. Părul negru îi era prins la spate, strîns cu o mulţime de agrafe.

Pieptănătura şi hainele austere denotau o femeie plină de inhibiţii. O fată bătrînă autentică. Dar nimic nu-i putea ascunde voinţa puternică. Era... delicioasă. Ar fi vrut să o desfacă, asemenea unui dar mult-aşteptat. Voia să o ştie lîngă el, vulnerabilă, goală, cu gura purtînd urmele săruturilor adînci, cu trupul tresăltînd de dorinţă. Uimit de efectul pe care îl avea asupra lui, Cam s-a adunat şi a arborat o expresie neutră.

– Ei bine? l-a întrebat Amelia, care nici nu-şi imagina încotro îi zburau lui gîndurile. Ceea ce era bine, altfel ar fi ieşit ţipînd din cameră. Ai descoperit unde se află fratele meu?

– Da.

– Şi?

– Lordul Ramsay a fost aici ceva mai devreme, a pierdut o sumă de bani la ruletă...

– Mulţumescu-ţi ţie Doamne că este în viaţă! a exclamat Amelia.

– Apoi, se pare, a decis să se consoleze la bordelul din apropiere.

– Bordel? l-a aruncat lui Merripen o privire disperată. Îţi jur, Merripen, că îl omor cu mîna mea, chiar astăseară! S-a întors înapoi la Cam: cît a pierdut la joc?

– Cam cinci sute de lire.

Ea a făcut ochii mari, oripilată.

– O să-l omor încet, fără grabă. La care bordel a mers?

– La madame Bradshaw.

Amelia a întins mîna după bonetă.

– Haide, Merripen. Mergem după el.

I-au răspuns amîndoi odată.

– Nu.

– Vreau să văd cu ochii mei dacă e bine, a spus ea calmă. Ceea ce mă îndoiesc. Nu mă întorc acasă fără Leo, i-a spus hotărîtă lui Merripen.

Pe jumătate amuzat, pe jumătate alarmat de puterea voinței ei, Cam l-a întrebat pe Merripen:

– Să fie vorba de încăpățînare, de prostie, sau de combinația dintre ele?

Amelia i-a răspuns prima, luîndu-i-o înainte lui Merripen.

– Încăpățînare din partea mea, prostie din partea fratelui meu. Şi-a pus boneta pe cap şi i-a legat panglicile.

Panglici roşii, de culoarea cireşelor, şi-a spus Cam amuzat. O pată de culoare pe hainele sobre, distonînd puternic. Din ce în ce mai fascinat, Cam s-a auzit spunînd:

– Nu te poți duce la bordel. Chiar dacă n-ai ține cont de moralitate sau de siguranța ta, nu ştii unde este.

Amelia nici n-a clipit:

– Presupun că este un du-te vino continuu între club şi bordel. Chiar tu ai spus că este în apropiere, aşa că

trebuie doar să-i urmez pe cei care ies de aici. La revedere, domnule Rohan. Apreciez ajutorul pe care mi l-ai dat.

Cam i-a blocat drumul.

– Vei reuşi doar să te faci de rîs, domnişoară Hathaway. Nu vei trece de uşa de la intrare. Într-un bordel ca acela nu intră oricine de pe stradă.

– Nu este problema ta, domnule, cum îmi recuperez eu fratele.

Avea dreptate. Nu era problema lui. Dar Cam nu mai fusese atît de aţîţat de mult timp. Nici o curtezană pricepută, nici măcar o încăpere plină de femei dezbrăcate nu l-ar fi interesat nici pe jumătate ca Amelia Hathaway, cu panglicile ei roşii.

– Merg cu tine, i-a spus el.

Ea s-a încruntat.

– Nu, mulţumesc.

– Insist.

– Nu am nevoie de serviciile tale, domnule Rohan.

Cam era gata să-i descrie cîteva servicii pe care era gata să i le presteze, cu mare plăcere.

– Este în interesul tuturor să-l găseşti pe Ramsay şi să părăseşti Londra cît mai curînd posibil. Consider că e o datorie civică să-ţi grăbesc plecarea.

CAPITOLUL TREI

Deşi ar fi putut ajunge pe jos la bordel, Amelia, Merripen şi Rohan au luat trăsura. S-au oprit în faţa unei clădiri obişnuite, în stil georgian. Pentru Amelia, care îşi imagina că un astfel de loc trebuia să poarte semnele extravaganţei, faţada bordelului i-a părut dezamăgitor de discretă.

– Rămîi în trăsură, i-a spus Rohan. Eu intru să mă interesez de Ramsay. L-a privit serios pe Merripen. Să nu o laşi singură nici măcar o secundă. E periculos, mai ales acum, noaptea.

– Abia s-a înserat, a protestat Amelia. Şi sîntem în West End, printre atîţia domni bine îmbrăcaţi. Cît de periculos poate fi?

– Am văzut o grămadă de domni bine îmbrăcaţi făcînd lucruri la vederea cărora ai leşina.

– Eu nu leşin niciodată.

Rohan a zîmbit. A ieşit din trăsură şi a dispărut în întuneric, confundîndu-se cu el.

Amelia a rămas uitîndu-se după el. În ce categorie îl putea încadra? Nu era nici gentleman, nici lord, nici un muncitor oarecare, nici măcar un ţigan adevărat. S-a înfiorat amintindu-şi momentul în care o ajutase să urce

în trăsură. Deşi purta mănuşi, ea îi simţise căldura degetelor. Şi îi zărise inelul din aur de pe deget. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

– Ce înseamnă cînd un bărbat poartă un inel pe degetul mare de la mînă, Merripen? Este un obicei al ţiganilor?

Merripen a părut stînjenit de întrebare şi s-a uitat afară, pe geamul trăsurii. Un grup de tineri a trecut pe lîngă ei, rîzînd. Erau îmbrăcaţi în haine fine, cu pălării înalte. Unul dintre ei s-a oprit să stea de vorbă cu o femeie vulgar îmbrăcată. I-a răspuns Ameliei, rămînînd încruntat:

– Simbolizează independenţa şi libertatea de gîndire. Şi o anumită detaşare. Purtîndu-l, îşi reaminteşte mereu că locul lui nu este aici.

– De ce ar vrea să-şi reamintească aşa ceva?

– Pentru că lumea voastră este plină de ispite, a spus sumbru Merripen. E greu să le rezişti.

– Şi de ce să te împotriveşti? Ce e atît de rău în a sta într-o casă cum se cade, să ai un venit sigur şi să-ţi placă farfuriile curate şi scaunele tapiţate?

– *Gadji*, a murmurat el, resemnat, făcînd-o pe Amelia să zîmbească. Era termenul pentru o femeie care nu era ţigancă.

Ea s-a aşezat mai comod pe banchetă.

– Nu mi-am imaginat niciodată că voi spera cu disperare să-mi găsesc fratele într-o casă cu reputaţie îndoielnică. Dar între un bordel şi a-l găsi plutind cu faţa în jos pe Tamisa... S-a oprit brusc şi a strîns din pumni.

– Nu e mort, i-a spus blînd Merripen.

Amelia îşi dorea din răsputeri să-l creadă.

– Trebuie să-l ducem pe Leo departe de Londra. Va fi mai în siguranță la țară, nu crezi?

Merripen a ridicat din umeri. În ochii lui nu se citea nimic.

– La țară sînt mai puține tentații, a continuat Amelia. Deci va avea mai puține şanse să dea de necaz.

– Un bărbat care caută necazuri cu lumînarea le găseşte.

După cîteva minute, Rohan s-a întors la trăsură.

– Unde este? L-a întrebat Amelia.

– Nu e aici. A urcat cu o fată, a făcut... tranzacția... apoi a plecat.

– Unde? N-ai întrebat?

– A spus că se duce la o tavernă, la *Hell and Bucket.*

– Minunat, a spus Amelia. Ştii drumul?

Rohan s-a aşezat lîngă ea, pe banchetă şi s-a uitat spre Merripen:

– O iei înainte pe St James şi faci stînga la a treia răspîntie.

Merripen a apucat hățurile. Trăsura a trecut pe lîngă trei prostituate. Amelia le-a privit curioasă.

– Cît sînt de tinere! a spus ea. Ce bine ar fi dacă o instituție caritabilă le-ar găsi o slujbă onorabilă!

– Majoritatea aşa-ziselor slujbe onorabile sînt chiar mai rele, i-a răspuns Rohan.

Ea l-a privit indignată.

– Crezi că unei femei îi este mai bine să fie prostituată în loc să aibă o slujbă care să-i dea posibilitatea să trăiască demn?

– Nu am spus asta. Am vrut să spun doar că unii patroni sînt mai brutali ca peştii sau proprietarii de bordeluri. Iar servitoarele trebuie să îndure o mulțime de abuzuri din partea stăpînilor. Iar dacă ți se pare că munca în fabrică are ceva demn în ea, înseamnă că nu ai văzut nici o fată căreia să-i lipsească cîteva degete, sau care să se fi îmbolnăvit de plămîni din cauza prafului de cărbune pe care l-a inspirat, motiv pentru care nu va apuca să împlinească treizeci de ani.

Amelia a deschis gura să-i răspundă, apoi s-a răzgîndit. Ar fi vrut să continue, dar femeile decente – indiferent că erau sau nu fete bătrîne – nu discutau despre prostituție.

A afişat un aer indiferent şi s-a uitat pe fereastră. Deşi nu se uita la el, i-a simțit privirea. Prezența lui se făcea simțită; deşi nu se dădea cu colonie, mirosea discret, proaspăt, a fum şi a iarbă verde.

– Fratele tău a moştenit recent titlul, a spus Rohan.

– Da.

– Cu tot respectul, nu pare deloc pregătit pentru acest nou rol.

Amelia a zîmbit cu subînțeles:

– Niciunul dintre noi nu este. În familia noastră lucrurile au luat o întorsătură neaşteptată. Mai erau trei la rînd la titlu înaintea lui Leo, dar au murit toți, la intervale scurte, din diverse cauze. Ca şi cum moştenirea titlului de lord le-a scurtat rapid viața. După cum se arată, nici fratele meu nu o va mai duce mult.

– Nimeni nu ştie ce-i rezervă soarta.

Amelia s-a întors spre Rohan şi i-a surprins privirea cercetătoare. Inima i-a bătut cu putere.

– Eu nu cred în soartă. Oamenii îşi pot controla propriul destin.

Rohan a zîmbit.

– Sîntem cu toții, oameni sau zei, neputincioşi în fața sorții.

Amelia l-a privit sceptică.

– Sînt sigură că ştii totul despre probabilități, doar lucrezi la club. Ceea ce înseamnă că nu poți să te încrezi în noroc sau în destin.

– Ştiu totul despre probabilități, a fost de acord Rohan, dar asta nu mă împiedică să cred în noroc. Ochii i-au zîmbit. Cred în magie şi în mister, în visele care prevestesc viitorul. Cred că unele lucruri sînt scrise în stele.. sau în palma ta.

Vrăjită, Amelia nu-şi mai putea lua privirea de la el. Era un bărbat extraordinar de frumos, cu pielea de culoarea mierii, cu părul negru căzîndu-i pe frunte şi tentînd-o să i-l atingă cu degetele.

– Şi tu crezi în soartă? l-a întrebat ea pe Merripen.

Acesta a ezitat.

– Sînt țigan, i-a răspuns.

Credea, deci.

– Dumnezeule, Merripen! Te-am considerat mereu un om rațional.

Rohan a izbucnit în rîs.

– Trebuie să admiți măcar această posibilitate, domnişoară Hathaway. Doar pentru că tu nu vezi sau nu simți ceva nu înseamnă că acel ceva nu există.

– Nu există soartă, a insistat Amelia. Doar fapte şi urmările lor.

Trăsura s-a oprit. Ajunseseră într-o zonă mai sărăcăcioasă. De o parte a străzii era o berărie, de cealaltă o tavernă mare, iar în jur domni care păreau respectabili, amestecîndu-se cu prostituate, zarzavagii şi hoţi de buzunare.

La uşa tavernei se iscase o încăierare. Şi acolo unde era o bătaie existau toate şansele să se afle şi fratele ei.

– Merripen, a spus Amelia îngrijorată, ştii cum este Leo cînd e băut. Probabil că este chiar în mijlocul încăierării. Fii drăguţ şi...

Înainte ca ea să termine fraza, Merripen coborîse deja.

– Aşteaptă! i-a strigat Rohan. Lasă-mă pe mine.

Merripen l-a privit cu răceală.

– Crezi că nu sînt în stare să mă bat?

– Este o încăierare tipic londoneză. Eu sînt obişnuit cu trucurile folosite. Iar tu... S-a întrerupt, pentru că Merripen îl ignorase şi se îndepărtase. N-ai decît, a spus Rohan coborînd la rîndul lui din trăsură. A rămas însă deoparte, să privească. Îl vor omorî în bătaie.

Amelia a coborît şi ea.

– Merripen ştie să se bată, te asigur.

Rohan s-a întors spre ea şi a privit-o cu ochi de pisică:

– Eşti mai în siguranţă înăuntru.

– Dar mă aperi tu, nu-i aşa?

– S-ar putea ca eu să fiu cel care are nevoie de protecție, drăguțo, i-a spus el blînd.

Amelia a tresărit. Privirea lui insistentă îi dădea fiori. Şi-a ferit privirea, încercînd să se adune, dar a rămas conştientă de prezența lui.

L-au urmărit pe Merripen avîntîndu-se în haos şi lovindu-i pe cîțiva dintre bătăuşi. După mai puțin de un minut a ieşit din încăierare, tîrînd pe cineva după el şi împărțind pumni cu mîna rămasă liberă.

– E bun, a constatat surprins Rohan, în timp ce Amelia răsufla uşurată la vederea lui Leo.

– Îți mulțumesc, Doamne!

A făcut ochii mari pentru că l-a simțit cum îi mîngîia uşor obrazul. Gestul intim a înfiorat-o. Ochii lui arzători îi căutau din nou privirea.

– Nu crezi că eşti exagerat de protectoare, urmărindu-ți fratele prin toată Londra? Nu face nimic neobişnuit, să ştii. Majoritatea tinerilor se poartă la fel.

– Nu-l cunoşti, a spus Amelia, cu voce tremurîndă. Ştia că ar fi trebuit să se ferească de atingerea lui dar trupul refuza să o asculte, absorbind senzația de plăcere. El nu se comportă aşa de obicei. Are necazuri. Are... A tăcut brusc.

Rohan i-a urmărit cu vîrful degetelor panglicile bonetei, ajungînd pînă la fundă.

– Ce fel de necazuri?

Ea s-a tras deoparte şi s-a întors spre trăsura de care se apropiau Merripen şi Leo. Dragostea şi îngrijorarea pentru fratele ei o copleşiseră. Era murdar, cu

urme de lovituri şi rîdea tot timpul. Cine nu-l cunoştea ar fi crezut că nu avea nici o grijă. Numai ochii, altădată calzi, erau acum tulburi şi trişti. Începuse să se buhăiască. Nu ajunsese încă o ruină, dar părea hotărît să se grăbească într-acolo.

– Minunat! a spus Amelia pe un ton detaşat. A mai rămas ceva din tine. A scos o batistă şi i-a şters o pată de sînge de pe obraz. Văzînd că se uita cruciş, a continuat: eu sînt cea din mijloc, dragule.

– Aha, acolo erai! Capul lui se clătina ca al unei păpuşi, pe o sfoară. S-a uitat la Merripen, care îl susținea: e sora mea. Îngrozitoare fată. Iar mie mi-e atît de sete...

Deşi simțea că îi dădeau lacrimile, Amelia a spus sigură pe ea:

– În următoarele zile, Leo, setea îți va fi potolită doar cu apă. Sau ceai. În trăsură cu el, Merripen.

Leo s-a răsucit să-l privească pe cel care îl ajuta să se țină pe picioare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu mă laşi pe mîna ei?

Amelia s-a întors spre Cam Rohan, care avea o expresie de nepătruns.

– Vă putem conduce înapoi la *Jenner's,* domnule? Vom sta cam înghesuiți în trăsură, dar cred că ne descurcăm..

– Nu, mulțumesc. Nu este departe. Merg pe jos. A ocolit trăsura, însoțind-o.

– Nu te putem lăsa într-un cartier ca acesta.

Rohan s-a oprit în spatele trăsurii, acolo unde erau feriți de privirile celorlalți.

– Nu pățesc nimic. Oraşul nu mă sperie. Stai aşa.

I-a ridicat fața spre el, mîngîind-o uşor. Degetul mare i-a ajuns în colțul ochiului, acolo unde avea o lacrimă.

– Ochii îmi lăcrimează din cauza vîntului, a spus ea nesigură.

– În seara asta nu bate deloc vîntul. Mîna nu i-a părăsit obrazul. Inima ei începuse să bată necontrolat. Nu mai auzea larma care venea dinspre tavernă. Întunericul îi învăluia. Eşti sigură că soarta nu are nici o contribuție la întîlnirea noastră de azi, domnişoară Hathaway?

Ea nici nu mai putea respira cum trebuie.

– D-destul de sigură.

El s-a aplecat deasupra ei.

– Şi eşti convinsă că nu ne vom revedea?

– Niciodată. El stătea prea aproape. Amelia a încercat să se adune... dar chiar atunci el a sărutat-o pe obraz.

– Sper să ai dreptate. Să mă ferească Dumnezeu de consecințe.

– Ce consecințe? Ce vrei să faci?

– Asta. Gura lui a acoperit-o pe a ei.

Amelia mai fusese sărutată. Nu cu mult timp în urmă, de bărbatul de care fusese îndrăgostită. Durerea trădării lui fusese atît de adîncă încît îşi jurase să nu mai lase nici un bărbat să se apropie de ea. Cam Rohan nu-i

ceruse însă permisiunea şi nici nu-i dăduse răgaz să se împotrivească. Ea s-a încordat şi a încercat să-l respingă, punîndu-şi palmele pe pieptul lui, dar el nu a luat-o în seamă. Gura lui era tot mai subtilă şi mai insistentă. A cuprins-o cu un braţ şi a tras-o mai aproape.

Cu fiecare răsuflare ea îi percepea aroma, de săpun amestecat cu cel de piele uşor sărată. Puterea trupului lui copleşea. S-a relaxat în îmbrăţişare, lăsîndu-se susţinută de el. Au urmat alte săruturi, mîngîieri mai intime, promisiuni secrete de plăcere.

Cu murmure uşoare, cuvinte cu rezonanţă străină care sunau tare bine în urechea ei, Rohan şi-a dezlipit buzele de ale ei. Le-a lăsat apoi să rătăcească pe gîtule ei, oprindu-se în locurile cele mai vulnerabile. Trupul îi ardea pe sub rochie, corsetul o strîngea, împiedicînd-o să respire.

Ea s-a înfiorat cînd i-a atins pielea cu vîrful limbii, de parcă ar fi fost un condiment exotic. Pulsul îi gonea nebuneşte. Îl simţea în sîni, în stomac, între coapse. Simţea o dorinţă puternică să se lipească de el, să se elibereze de nesfîrşitele straturi de material ale rochiei. El era atît de blînd, de atent...

Zgomotul unei sticle care se spărgea de pavaj a trezit-o la realitate.

– Nu, a reuşit ea să spună, respirînd greu.

Rohan i-a dat drumul din îmbrăţişare, continuînd să o susţină ca să nu-şi piardă echilibrul. Amelia s-a întors, ameţită, şi s-a îndreptat spre uşa trăsurii. Atingerile lui o făceau să-şi dorească altele... şi altele... Şi-a ţinut capul plecat, recunoscătoare că boneta îi ascundea faţa.

S-a urcat pe prima treaptă şi a simțit mîna lui Rohan pe talie. O susținea din spate dar a reuşit să-i şoptească la ureche:

– *Latcho drom*.

Salutul de rămas-bun al romilor. Amelia l-a recunoscut, pentru că învățase cîteva cuvinte de la Merripen. S-a cutremurat cînd i-a simțit răsuflarea fierbinte pe ureche. Nu a putut să-i răspundă nimic, doar a urcat în trăsură şi şi-a strîns neîndemînatică poalele rochiei.

Uşa s-a închis şi au pornit. Cei doi Hathaway erau aşezați în cîte un colț, el beat, ea amețită. O clipă mai tîrziu, Amelia a dus mîna la bonetă şi a descoperit că panglicile atîrnau.

Una din panglici, de fapt. Cealaltă…

Amelia şi-a scos boneta şi a privit-o încruntată, dar şi uimită. Una dintre panglicile roşii din mătase dispăruse. Fusese tăiată.

El i-o luase.

CAPITOLUL PATRU

O săptămînă mai tîrziu, toți cei cinci frați Hathaway împreună cu lucrurile personale se mutau de la Londra la noua locuință din Hampshire. În ciuda provocărilor care îi aşteptau, Amelia avea speranțe că noua situație avea să le fie benefică tuturor.

Casa din Primrose Place adăpostea prea multe amintiri. Totul se schimbase de la moartea părinților lor – tatăl murise de inimă iar mama de durere, cîteva luni mai tîrziu. Era ca şi cum pereții ar fi absorbit toată durerea, pînă cînd se integrase în tapet şi în lambriuri. Amelia nu se mai putea uita la şemineul din salon fără să şi-o amintească pe mama ei, cu coşul de cusut în poală şi nu mai putea ieşi în grădină fără să se gîndească la tatăl ei care iubea atît trandafirii.

Amelia vînduse casa fără regrete, nu din cauză ca nu ar fi fost o sentimentală, ci tocmai pentru că era. Acolo era prea multă tristețe. Şi le era imposibil să privească înainte atîta vreme cît îşi aminteau mereu de pierderile dureroase suferite.

Frații ei nu obiectaseră la vînzarea casei. Pentru Leo oricum nu conta nimic – dacă i s-ar fi spus că familia lui urma să locuiască pe stradă ar fi ridicat indiferent din

umeri. Win, sora cea mare era atît de slăbită din cauza unei suferințe prelungite încît nu era în stare să protesteze. Iar Poppy şi Beatrix, amîndouă adolescente, erau dornice de schimbare.

În ceea ce o privea pe Amelia, moştenirea nu putea sosi într-un moment mai prielnic. Dar era nevoită să recunoască faptul că nu ştia cît timp familia ei avea să fie în stare să păstreze titlul.

Adevărul era că nimeni nu-şi dorea să devină lordul Ramsay. Ultimii trei lorzi se îmbolnăviseră brusc şi muriseră înainte de vreme. Ceea ce explica, în parte, bucuria cu care celelalte rude, şi ele îndreptățite la titlu, renunțaseră la el în favoarea lui Leo.

– Primesc şi ceva bani? fusese prima lui întrebare.

I se răspunsese că da. Leo urma să moştenească un mic domeniu în Hampshire şi o sumă anuală modestă care nu acoperea nici măcar costurile pentru a o renova.

– Tot săraci sîntem, îi spusese Amelia fratelui ei după ce citise scrisoarea trimisă de notar. Domeniul este mic, majoritatea servitorilor şi arendaşilor au plecat, casa este într-o stare jalnică iar titlul se pare că este urmărit de un blestem. Mai avem un văr de departe care ar putea să fie primul în linie, lucru discutabil, dar am putea astfel arunca totul pe umerii lui. Există posibilitatea ca stră-stră-străbunicul nostru să nu fi fost fiu legitim şi atunci am putea renunța la titlu pe motiv că...

– Accept titlul, spusese hotărît Leo.

– Pentru că, asemenea mie, nici tu nu crezi în blesteme?

– Pentru că sînt deja blestemat. Un blestem în plus ce mai contează?

Pentru că nu mai fuseseră pînă atunci în Hampshire, toate fetele Hathaway se zgîiau pe ferestre, admirînd peisajul.

Amelia a zîmbit văzînd cît de entuziasmate erau surorile ei. Poppy şi Beatrix, amîndouă brunete cu ochi albaştri ca şi ea, erau pline de viaţă. Privirea i-a poposit pe Win, atentă la starea ei de sănătate.

Win era diferită de ceilalţi fraţi, singura care moştenise părul blond al tatălui lor şi firea lui introspectivă. Era timidă şi tăcută, îndura orice fără să se plîngă. Cu un an în urmă, cînd în sat fusese epidemie de scarlatină, şi ea şi Leo se îmbolnăviseră grav. Leo îşi revenise complet, dar Win nu-şi mai recăpătase culoarea în obraji. Doctorul o diagnosticase cu o afecţiune la plămîni cauzată de febră, şi le spusese că era posibil ca starea ei să nu se amelioreze niciodată.

Amelia refuzase să accepte ideea că Win va fi o invalidă tot restul vieţii. Ea trebuia să o ajute să se facă bine, indiferent ce implica asta.

Era greu de imaginat un loc mai bun ca Hampshire pentru fraţii Hathaway. Era unul dintre cele mai frumoase ţinuturi din Anglia, cu rîuri care se întîlneau, păduri şi pajişti verzi. Domeniul Ramsay era aproape de Stony Cross, unul din cele mai mari tîrguri din ţinut. De la Stony Cross se exportau vite, oi, cherestea, porumb, o mare varietate de brînzeturi şi miere. Era cu adevărat un ţinut bogat.

– Mă întreb de ce Ramsay este neproductiv, a gîndit Amelia cu glas tare în timp ce trăsura străbătea o pajiște bogată. Pămîntul din Hampshire este atît de fertil încît e aproape imposibil să nu crească nimic pe el.

– Dar al nostru este blestemat, nu-i aşa? a întrebat Poppy, îngrijorată.

– Nu, i-a răspuns Amelia. Pămîntul nu. Doar moştenitorul titlului. Adică Leo.

– Oh, s-a relaxat Poppy. Bine, atunci.

Leo nu s-a sinchisit să-i răspundă. Stătea posomorît într-un colț. Deşi avea deja o săptămînă de cînd nu mai bea iar capul şi privirea i se limpeziseră, era tot prost-dispus. Surorile lui, ajutate de Merripen, îl păziseră ca nişte ulii, aşa că băuse doar apă şi ceai.

În primele zile Leo tremurase necontrolat, fusese agitat şi transpirase abundent. Acum, cînd ce fusese mai greu trecuse, arăta aproape la fel cu cel din trecut. Dar puțini ar fi fost cei care i-ar fi dat lui Leo douăzeci şi opt de ani. Îmbătrînise mult în ultimul an.

Cu cît se apropiau mai mult de Stony Cross cu atît peisajul devenea mai frumos. Fiecare privelişte ar fi meritat pictată. Trăsura a trecut pe lîngă un şir de case albe, îngrijite, cu acoperişul din stuf, pe lîngă mori de vînt şi hanuri străjuite de sălcii plîngătoare, pe lîngă o biserică din piatră construită în Evul Mediu. Pe cîmpii înflorise şofranul iar copacii se îmbrăcaseră în haine roşii şi aurii. Oile albe se zăreau ici-colo, păscînd liniştite.

Poppy a inspirat adînc.

– Ce diferență! a spus ea. Mă întreb de ce aerul de țară e atît de diferit.

– Am trecut probabil pe lîngă o fermă de porci, a mormăit Leo.

Beatrix, care citea o carte despre sudul Angliei, a spus veselă:

– Hampshire este recunoscut pentru porcii lui excepționali. Sînt hrăniți cu alune şi jir şi de aceea carnea lor este foarte gustoasă. Iar în fiecare an se ține o întrecere a cîrnaților!

El a privit-o ironic.

– Grozav. Sper că nu am ratat-o.

Win, care citea dintr-un tom gros despre Hampshire şi împrejurimile lui, a intervenit:

– Istoria casei Ramsay este impresionantă.

– Casa noastră apare într-o carte de istorie? a întrebat Beatrix, încîntată.

– E doar un mic paragraf, a spus Win, ascunsă în spatele cărții, dar este menționată. Nu se poate compara cu cea a vecinului nostru, lordul Westcliff, care are unul dintre cele mai frumoase conace din Anglia. Iar familia lui locuieşte aici de cinci sute de ani.

– Trebuie să fie tare bătrîn, a comentat Poppy, fără să zîmbească.

Beatrix a chicotit.

– Continuă, Win.

– Casa Ramsay, a citit Win cu voce tare, se înalță într-un mic parc străjuit de stejari şi fagi bătrîni, în care cerbii pot fi întîlniți la tot pasul, printre ferigi. Construit în

1594, conacul are lungi galerii, caracteristice acelei perioade. A fost extins ulterior, adăugîndu-i-se o sală de bal stil Iacob I şi o aripă în stil georgian.

– Avem sală de bal! a exclamat Poppy.

– Avem cerbi! a spus Beatrix, încîntată.

Leo s-a afundat şi mai mult în colțul lui.

– Dumnezeule, sper că avem şi closet.

Se însera cînd vizitiul pe care îl tocmiseră a tras trăsura pe aleea care ducea spre casă. Obosiți după călătorie, frații Hathaway au exclamat uşurați la vederea casei cu acoperiş înalt şi hornuri din cărămidă.

– Mă întreb ce face Merripen, a spus Win îngrijorată. Merripen, bucătăreasa şi un lacheu plecaseră cu două zile mai devreme ca să pregătească totul.

– Sînt convinsă că a muncit fără încetare, zi şi noapte, i-a răspuns Amelia. A făcut inventarul, a aranjat totul şi i-a pus la respect pe cei care au îndrăznit să nu-l asculte. Adică exact ce-i place.

Win a zîmbit slab. Chiar şi aşa, palidă şi încercănată, era de o frumusețe izbitoare, cu părul auriu cu reflexe argintii strălucind în lumina serii, cu tenul ca de porțelan. Profilul ei perfect ar fi putut inspira pictori sau poeți. Aproape că-ți venea să o atingi ca să te convingi că respira, că nu era o sculptură.

Trăsura s-a oprit în fața unei case mai mari decît se aşteptase Amelia. Era mărginită de gard viu crescut peste măsură şi de răzoare de flori pline de buruieni. Avea să arate minunat după ce se ocupau puțin de grădinărit, şi-a spus ea. Clădirea avea o asimetrie fermecătoare, din piatră şi cărămidă la exterior, acoperiş din ardezie şi o mulțime de ferestre.

Vizitiul le-a pus scărița și i-a ajutat să coboare.

Amelia a ieșit prima și i-a așteptat și pe frații ei pe aleea pietruită.

– Casa și împrejurimile nu sînt foarte îngrijite, i-a avertizat. N-a mai locuit nimeni aici de ceva vreme.

– Nu-mi imaginez de ce, a spus Leo.

– Totul arată foarte pitoresc, a adăugat Win. Călătoria o epuizase.

A întins mîna după o valiză mică dar Amelia i-a luat-o înainte:

– O duc eu. Tu nu trebuie să ridici un deget. Hai să intrăm și să găsim repede un loc în care să te poți odihni.

– Mă simt foarte bine, a protestat Win în timp ce urcau treptele din fața casei.

Lambriurile din holul de la intrare fuseseră cîndva vopsite în alb, dar acum aveau o culoare incertă. Podeaua era murdară, plină de pete. O minunată scară din piatră ocupa partea din spate a holului. Balustrada din fier forjat era plină de praf și de pînze de păianjen. Amelia a observat că se făcuse o încercare de a curăța o porțiune, dar era evident că nu avea să fie ușor.

Merripen le-a ieșit în întîmpinare. Era doar în cămașă, fără cravată, cu gulerul desfăcut. Pielea arămie îi strălucea din cauza transpirației iar părul îi cădea pe frunte. Ochii i-au zîmbit la vederea lor.

– Ați întîrziat trei ore față de ora stabilită.

Rîzînd, Amelia a scos o batistă din buzunar și i-a întins-o:

– Într-o familie cu patru fete nu există oră stabilită.

Merripen şi-a şters sudoarea şi praful de pe față şi s-a uitat la toți, pe rînd. Privirea i-a zăbovit o clipă pe Win, după care s-a întors spre Amelia ca să-i dea raportul. Găsise în sat două femei şi un băiat care să ajute la curățenie. Pînă în clipa aceea, trei dormitoare erau locuibile. Le luase mult timp să curețe bucătăria iar bucătăreasa tocmai pregătea ceva de mîncare...

Merripen s-a întrerupt brusc, privindu-i Ameliei peste umăr. A dat-o deoparte din cale şi a ajuns la Win, din trei paşi.

Aceasta era pe cale să se prăbuşească. El a prins-o cu uşurință şi a ridicat-o în brațe, spunîndu-i în şoaptă să-şi sprijine capul de umărul lui. Deşi încerca să pară calm şi detaşat, pe Amelia a uimit-o cît de posesiv o ținea în brațe.

– Călătoria a fost mult prea grea pentru ea, a spus Amelia, îngrijorată. Are nevoie de odihnă.

Merripen nu-şi schimbase deloc expresia.

– O duc eu sus.

Win a clipit des:

– Stăteam liniştită, mă simțeam bine, cînd deodată pămîntul mi-a fugit de sub picioare. Îmi pare rău.

– Nu e nimic, a asigurat-o Amelia, zîmbindu-i încurajator. Merripen te va duce în pat... A făcut o pauză, stînjenită: te va conduce în dormitorul tău.

– Mă descurc şi singură, a spus Win. Am amețit doar o clipă. Te rog, Merripen, lasă-mă jos.

– Nu ai reuşi să faci mai mult de un pas, i-a răspuns el, ignorîndu-i protestele şi a început să urce treptele.

– Te duci şi tu cu ei, Beatrix? a întrebat Amelia, întinzîndu-i valiza. Cămaşa ei de noapte este aici. Ajut-o te rog să se schimbe.

– Bineînțeles. Beatrix s-a îndreptat imediat spre scară. Rămasă în holul de la intrare doar cu Leo şi Poppy, Amelia s-a uitat în jurul ei.

– Notarul mi-a spus că totul este neîngrijit, dar „dărăpănat" ar fi fost un cuvînt mai potrivit. Crezi că putem recondiționa casa, Leo? Nu cu mult timp în urmă – deşi acum părea o veşnicie – Leo studiase timp de doi ani arhitectura la *Grand Ecole des Beaux-Arts* din Paris. Lucrase un timp pentru Rowland Temple, un arhitect londonez renumit, şi fusese considerat un student excepțional. Se gîndea chiar să-şi deschidă un birou de arhitectură, dar acum toată ambiția lui dispăruse.

Leo s-a uitat în jur, fără vreo urmă de interes.

– Dacă nu facem şi reparații ale structurii ne vor trebui cam douăzeci şi cinci – treizeci de mii de lire, pe puțin.

la auzul cifrei, Amelia a pălit. A coborît privirea şi şi-a frecat tîmplele.

– E clar. Trebuie să vă căsătoriți bine. Asta înseamnă că ar trebui să începi să cauți o moştenitoare bogată, Leo. A aruncat o privire jucăuşă spre sora ei: iar tu, Poppy, trebuie să-ți găseşti un viconte – sau măcar un baron.

Fratele ei a ridicat ochii spre tavan:

– Dar tu de ce nu? Tu de ce să fii exclusă şi să nu trebuiască să te măriți spre binele familiei?

Poppy şi-a privit ironic sora mai mare:

– La vîrsta ei, femeile nu mai visează la romantism şi pasiune.

– Nu se ştie niciodată, i-a răspuns Leo. Ai putea găsi un domn mai în vîrstă care să aibă nevoie de cineva care să-l îngrijească.

Amelia s-a pregătit să riposteze, să le spună amîndurora că fusese îndrăgostită o dată şi că nu-şi dorea să repete experiența. Fusese curtată de cel mai bun prieten al lui Leo, un tînăr arhitect fermecător pe nume Christopher Frost, care, ca şi Leo, lucra cu Rowland Temple. Dar exact în ziua în care crezuse că va primi o cerere în căsătorie, Frost pusese capăt relației, anunțînd-o că iubea o altă femeie. Şi ce să vezi, era vorba chiar de fiica lui Rowland Temple.

La ce să te aştepți de la un arhitect... fusese comentariul lui Leo, furios pentru ce i se întîmplase surorii lui, întristat pentru că pierduse un bun prieten. Arhitecții trăiau într-o lume a maeştrilor şi a discipolilor, într-o nesfîrşită căutare de patroni. Totul, chiar şi dragostea, era sacrificat pe altarul ambiției. Altfel puteai rata puținele şanse prețioase de a-ți practica meseria. Căsătoria cu fiica lui Temple îi asigura lui Christopher Frost ceea ce Amelia nu ar fi putut.

Ea putuse doar să-l iubească.

Înghițindu-şi amărăciunea, Amelia şi-a privit fratele şi a reuşit să-i zîmbească.

– Îți mulțumesc, dar am înaintat destul de mult în vîrstă şi nu mai îmi doresc să mă mărit.

Leo a surprins-o cu un sărut pe frunte. I-a spus cu blîndețe:

– Sînt convins că într-o bună zi vei întîlni un bărbat care să merite să renunți la independența ta pentru el. În ciuda vîrstei tale.

Văzînd că se întorcea pe călcîie, l-a întrebat exasperată:

– Unde te duci? Nu poți pleca acum, cînd sînt atîtea de făcut.

El s-a oprit şi a privit-o, ridicînd o sprînceană:

– Mi-ai turnat pe gît ceai neîndulcit toată săptămîna. Dacă nu ai nimic împotrivă, trebuie să mă duc să fac pipi.

Ea a făcut ochii mici.

– Ai fi putut să foloseşti cel puțin zece eufemisme politicoase.

– Nu mă dau în vînt după eufemisme.

– Şi nici după politețe, a spus ea, făcîndu-l să rîdă.

Leo a ieşit din încăpere. Amelia şi-a încrucişat brațele la piept şi a oftat.

– E mult mai drăguț cînd e treaz. Din păcate se întîmplă destul de rar. Haide, Poppy, să vedem unde este bucătăria.

Din cauză că era mult praf, Win a tuşit fără încetare toată noaptea. Amelia s-a trezit des ca să-i dea apă, să deschidă fereastra, să o ridice de pe pernă, pînă cînd accesele de tuse au încetat.

– E ca şi cum am dormi într-o cutie plină cu praf, i-a spus Amelia lui Merripen. Ar fi bine să stea afară peste zi, pînă cînd reuşim să facem curat aşa cum trebuie. Trebuie să batem covoarele şi să spălăm ferestrele.

Restul membrilor familiei încă mai dormeau, dar Merripen, ca şi Amelia, se trezea devreme. Îmbrăcat în haine ponosite, de lucru, cu cămaşa descheiată la gît, o asculta pe Amelia povestindu-i despre starea lui Win.

– E extenuată pentru că a tuşit toată noaptea şi o ustură gîtul. Abia dacă mai poate vorbi. Am încercat să o determin să mănînce nişte pîine prăjită dar nu vrea.

– O conving eu.

Amelia l-a privit cu atenție. Probabil că nu ar fi trebuit să o mire cuvintele lui. La urma urmei, Merripen o ajutase să-i îngrijească pe Win şi pe Leo cînd se îmbolnăviseră de scarlatină. Amelia era sigură că frații ei nu ar fi supraviețuit fără el.

– Între timp, a continuat Merripen, te rog să faci o listă cu proviziile de care ai nevoie. Merg în dimineața asta în sat.

Amelia a dat din cap, recunoscătoare pentru tot ajutorul pe care i-l dădea.

– Să-l trezesc pe Leo? Să te ajute…

– Nu.

Ea a zîmbit, ştiind prea bine că fratele ei mai mult l-ar fi încurcat decît să-l ajute.

Amelia a coborît şi l-a chemat pe Freddie, băiatul din sat, să o ajute să ducă un fotoliu vechi în spatele casei. L-au aşezat pe terasa care dădea spre o grădină năpădită de buruieni.

– O să fie mult de muncă, doamnă, a spus Freddie, aplecîndu-se să smulgă o buruiană care crescuse între două dale.

– Aşa este, Freddie. L-a privit mai atentă pe băiatul care nu părea să aibă mai mult de treisprezece ani. Era robust, cu obrajii roşii şi părul zbîrlit. Îți place grădinăritul? l-a întrebat. Te pricepi?

– Am grijă de cîteva răzoare, la mama acasă.

– Ai vrea să fii grădinarul lordului Ramsay?

– Cu cît aş fi plătit?

– Crezi că doi şilingi pe săptămînă ar fi de ajuns?

Freddie a privit-o gînditor şi s-a scărpinat la nas.

– Mi se pare în regulă. Dar va trebui s-o întreb şi pe mama.

– Spune-mi unde locuieşti şi o vizitez chiar în dimineața aceasta.

– Bine. Nu stăm departe. Chiar la intrarea în sat.

Şi-au dat mîna, pecetluind înțelegerea, au mai stat puțin de vorbă după care Freddie a plecat să inspecteze grădina.

A auzit zgomot de voci şi l-a văzut pe Merripen aducînd-o pe sora ei afară. Win era în cămaşă de noapte şi halat, înfăşurată într-un şal şi-l ținea pe Merripen pe după gît.

– A fost cel mai îngrozitor medicament, spunea ea, veselă.

– Dar a avut efect, a subliniat Merripen, aşezînd-o cu grijă pe fotoliu.

– Asta nu înseamnă că te iert pentru că m-ai forțat să-l iau.

– A fost spre binele tău.

– Eşti un tiran, a spus Win, zîmbindu-i.

– Da, ştiu, a murmurat el învelind-o bine cu pătura.

Încîntată că sora ei se simțea mai bine, Amelia a surîs.

– E de-a dreptul îngrozitor. Dar dacă reuşeşte să mai convingă cîțiva săteni să vină şi să facă treabă va trebui să-l ierți.

Ochii lui Win au strălucit. I-a vorbit Ameliei, cu privirea ațintită pe Merripen:

– Am toată încrederea în puterea lui de convingere.

Dacă ar fi venit din partea altcuiva, cuvintele ei ar fi putut fi luate drept flirt. Amelia era însă sigură că Win nu-l vedea pe Merripen ca pe un bărbat, ci mai degrabă ca pe un frate mai mare, atent şi iubitor.

Sentimentele lui Merripen, pe de altă parte, erau mai ambigue.

O stăncuță gri a coborît pe terasă şi a țopăit de cîteva ori spre Win.

– Îmi pare rău, i-a spus ea. Nu am nimic de mîncare să-ți dau.

S-a auzit o voce:

– Ba ai! Era Beatrix, care aducea o tavă cu pîine prăjită şi o cană cu ceai. Îşi prinsese părul cîrlionțat într-un coc neglijent şi îşi pusese un şorț alb peste rochia de culoarea afinelor.

Nu era deloc îmbrăcată potrivit unei fete de cincisprezece ani, şi-a spus Amelia. Beatrix era la vîrsta la care ar fi trebuit să poarte rochii lungi şi corset, dar

ultimul an fusese foarte agitat iar Amelia nu avusese timp să se gîndească la ținutele surorii ei mai mici. Trebuia să le ducă la croitor pe Poppy şi pe Beatrix şi să le comande cîteva rochii. Le-a adăugat şi pe ele pe lunga listă de cheltuieli pe care o avea în minte şi s-a încruntat.

– Ți-am adus micul dejun, Win, a spus Beatrix şi i-a aşezat tava în poală. Te simți în stare să-ți ungi singură felia de pîine cu unt sau vrei să te ajut eu?

– Mă descurc, mulțumesc. Win şi-a strîns picioarele şi i-a făcut semn lui Beatrix să se aşeze lîngă ea.

Aceasta a ascultat-o imediat.

– Îşi citesc cît timp stai aici, a informat-o şi a dus mîna spre unul dintre buzunarele şorțului. A scos o carte de dimensiuni mici şi i-a fluturat-o prin fața ochilor. Cartea asta o am de la Philomena Parsons, cea mai bună prietenă a mea. Mi-a spus că este o poveste înspăimîntătoare, plină de crime, orori şi fantome răzbunătoare. Nu sună minunat?

– Credeam că Edwina Huddersneld este cea mai bună prietenă a ta, i-a spus Win privind-o întrebător.

– Oh, nu, asta a fost cu cîteva săptămîni în urmă. Nici nu mai vorbesc cu Edwina. S-a aşezat mai comod pe fotoliu, după care i-a aruncat surorii ei o privire nedumerită. Win? Arăți foarte ciudat. S-a întîmplat ceva?

Win dusese cana la gură şi înghețase, cu ochii mari.

Amelia i-a urmărit privirea şi a văzut o reptilă mică urcîndu-se pe umărul lui Beatrix. A scos un țipăt scurt şi s-a îndreptat spre sora ei, cu mîinile întinse.

Beatrix s-a uitat la umăr.

– Drace! Trebuia să stai în buzunar. A luat vietatea şi a mîngîiat-o cu blîndețe.

– Este o şopîrlă cenuşie. Nu e adorabilă? Am găsit-o în camera mea azi-noapte.

Amelia a lăsat brațele jos şi a privit-o prosteşte pe sora ei mai mică.

– O ții pe post de animal de companie? Beatrix, dragă, nu crezi că i-ar fi mai bine în pădure, acolo unde îi este locul?

Beatrix era indignată.

– Cu toate animalele acelea de pradă? N-ar supraviețui nici un minut.

– Nici în prezența mea nu va supraviețui prea mult. Scapă de ea, Bea, sau o pocnesc cu ce găsesc la îndemînă.

– Mi-ai omorî animalul de companie?

– Şopîrlele nu se omoară, Bea. Se extermină. Exasperată, Amelia s-a întors spre Merripen. Găseşte-mi cîteva femei la curățenie, Merripen. Dumnezeu ştie cîte alte vieţuitoare nedorite se mai află în casă. Asta dacă nu îl punem la socoteală pe Leo.

Merripen a dispărut imediat.

– Spot este animăluțul perfect. Nu muşcă şi este obişnuit în casă.

– Animalele cu solzi nu au ce căuta aici.

Beatrix a privit-o dojenitor:

– Această specie de şopîrlă e originară din Hampshire, ceea ce înseamnă că Spot e mai îndreptățit să locuiască aici ca noi.

– Chiar şi aşa, nu vom coabita, să ştii. S-a îndepărtat, ca să nu spună ceva ce ar fi regretat mai tîrziu.

Şi-a ridicat fusta şi a urcat scara mare. Pentru că nu urmau să primească musafiri, Amelia se hotărîse ca în acea zi să nu poarte corset. I se părea minunat să poată respira în voie. A bătut hotărît în uşa lui Leo:

– Trezeşte-te, puturosule!

Prin uşa masivă din stejar au răzbătut cîteva cuvinte obscene.

Amelia a zîmbit şi a intrat în camera lui Poppy. A tras perdelele, ridicînd nori de praf care au făcut-o să strănute.

– Hapciu! E timpul să te dai jos din pat!

Poppy îşi trăsese pilota pe cap:

– Nu încă, a protestat ea.

Amelia s-a aşezat pe marginea patului şi a dat pilota deoparte. Poppy, care împlinise nouăsprezece ani, era încă amețită de somn iar pe obraji avea impregnate urmele pernei. Părul ei brunet, de o nuanță mai caldă ca acela al Ameliei, era răvăşit.

– Urăsc dimineţile, a mormăit Poppy. Şi nici nu-mi place să fiu trezită de o persoană cu o figură atît de mulțumită ca a ta.

– Îmi pare rău. Continuînd să zîmbească, Amelia o mîngîia pe obraz.

– Mmm, a făcut Poppy, cu ochii închişi. Mama îmi făcea aşa. Ce bine e!

– Mă duc în sat, să o întreb pe mama lui Freddie dacă este de acord să-l angajăm pe post de grădinar.

– Nu este cam prea tînăr?

– Nu este, în comparație cu ceilalți candidați.

– Nu există alți candidați.

– Exact. S-a dus la valiza lui Poppy, din colțul camerei şi a ridicat boneta aşezată deasupra. Pot să o împrumut? A mea nu a fost reparată încă.

– Bineînțeles. Pleci acum?

– Nu lipsesc mult.

– Vrei să vin cu tine?

– Îți mulțumesc, draga mea, dar nu este nevoie. Îmbracă-te şi mănîncă-ți micul dejun. Şi nu o scăpa din ochi pe Win. Este acum în grija lui Beatrix.

– Oh. Poppy făcuse ochii mari. Mă grăbesc cît pot de mult.

CAPITOLUL CINCI

Era o zi plăcută, nu foarte rece, cu cerul lipsit de nori. Clima de aici, din sud, era incomparabil mai blîndă ca aceea din Londra. Amelia a străbătut cu paşi repezi livada din capătul grădinii. Crengile se aplecaseră sub greutatea merelor mari, verzi. Pe jos erau doar mere stricate sau pe jumătate mîncate de cerbi şi alte animale.

Amelia a cules un măr de pe o creangă, l-a şters de mînecă şi a luat o înghiţitură. Gustul era intens, uşor acrişor.

A început să o bîzîie o albină iar Amelia s-a dat un pas înapoi, speriată. Îi fusese dintotdeauna teamă de albine. Deşi încerca să-şi învingă teama, nu reuşea să controleze sentimentul de panică ce o cuprindea de fiecare dată cînd se afla în apropierea lor.

A grăbit şi mai tare pasul şi a ieşit pe o pajişte plină cu flori. Şi mai ales cu „pîinea săracului", o plantă delicată, ale cărei frunze cu iz de piper erau folosite de săteni la pregătirea tuturor mîncărurilor, de la supe, la umplutură pentru gîsca la cuptor. Avea să culeagă şi ea, pe drumul de întoarcere, a hotărît.

Drumul cel mai scurt spre sat trecea pe domeniul lordului Westcliff. Cînd a trecut graniţa invizibilă dintre

cele două proprietăți, Amelia a simțit o schimbare de atmosferă. Aici pământul părea mai bogat, mai fertil, copacii bătrîni cu crengi dese împiedicau pătrunderea luminii. Amelia şi-a scos boneta şi şi-a înălțat fața în adierea vîntului.

Pămînturile acestea aparțineau de generații familiei Westcliff. Amelia se întreba ce fel de oameni erau lordul şi familia lui. Rezervați şi mari păstrători ai tradițiilor, probabil. Şi deloc încîntați că Ramsay aparținea acum unei familii fără sînge albastru, lipsită de maniere alese.

A descoperit o potecă ce străbătea pădurea, deranjînd o pereche de păsări care a zburat imediat, cu ciripituri indignate. Viața pulsa pretutindeni. Erau o mulțime de fluturi în culori aproape nenaturale şi greieri care străluceau în lumină. Cu grijă să nu se abată de la potecă, Amelia şi-a ridicat fusta, ca să nu se murdărească.

A ieşit într-un luminiş. Era gol. Şi multă linişte. Nici o voce, nici un ciripit, nici un sunet scos de greieri sau de albine. În aer plutea o tensiune, ca o amenințare necunoscută.

A făcut cu grijă cîțiva paşi şi s-a oprit în fața unui obiect metalic în formă de turn înclinat.

Atenția i-a fost atrasă de doi bărbați care au țîşnit de undeva, de departe, dintr-un adăpost construit din lemn… țipau şi îşi fluturau mîinile spre ea.

Şi-a dat instinctiv seama că era în pericol, înainte să vadă dîra de scîntei de pe jos.

Era cumva un fitil?

Deşi nu ştia prea multe despre explozive era conştientă că nimic nu mai putea opri o explozie, odată

aprins fitilul. S-a aruncat în iarbă şi şi-a acoperit urechile cu mîinile, aşteptîndu-se să fie spulberată de suflul exploziei. Cîteva clipe mai tîrziu a simțit un trup greu căzînd peste ea, acoperind-o complet.

Tot atunci o explozie asurzitoare a brăzdat aerul. Prea speriată ca să se poată mişca, Amelia a încercat să-şi păstreze cumpătul. Urechile îi țiuiau din cauza bubuiturii.

Cel care o culcase la pămînt rămăsese nemişcat deasupra ei, respirîndu-i greu în păr. Deşi în aer se simțea un miros pătrunzător de fum, Amelia a sesizat şi o aromă plăcută, masculină, de piele sărată şi săpun şi o alta pe care nu o putea identifica. Zgomotul s-a stins. S-a ridicat în coate şi i-a zărit brațele puternice, dezgolite… şi încă ceva.

A făcut ochii mari la vederea desenului stilizat de pe brațul lui. Un tatuaj cu un cal înaripat cu ochii ca de pucioasă. Era un desen irlandez, un cal de coşmar numit *pooka*, o creatură mitică ce te poate purta pe aripile lui, în miez de noapte.

Inima i-a stat în loc cînd a văzut inelul gros de pe degetul lui mare.

S-a zbătut, încercînd să se rostogolească. A cuprins-o cu mîna lui puternică, ajutînd-o. Vocea îi era joasă şi foarte familiară.

– Te-am lovit? Iartă-mă. Dar erai chiar în calea…

S-a oprit în clipa în care Amelia s-a întors cu fața în sus. Părul i se desprinsese din acul de păr şi o şuviță îi acoperea ochii. Înainte să apuce să ridice mîna şi să o

dea deoparte, el a făcut gestul în locul ei. Atingerea degetelor lui i-a trimis mii de fiori prin corp.

– Tu... a spus ea încet.

Era Cam Rohan.

Era imposibil, şi-a spus, confuză. Acolo, în Hampshire? Dar nu avea cum să-l confunde: ochii erau ai lui, de culoarea alunei, cu gene lungi, părul îi era întunecat, gura păcătoasă. Şi strălucirea păgînă a diamantului de pe lobul urechii.

Părea tulburat, ca şi cum şi-ar fi amintit brusc ceva ce încercase să uite. I-a studiat îndelung expresia mirată, a zîmbit şi s-a lipit de trupul ei, cu o familiaritate plină de insolență care a făcut-o să rămînă fără aer.

– Domnule Rohan... cum... ce cauți aici?

El i-a răspuns fără să se mişte, de parcă ar fi avut la dispoziție tot timpul din lume să facă conversație:

– Domnişoară Hathaway! Ce surpriză plăcută! Îmi vizitez nişte prieteni. Tu?

– Eu locuiesc aici.

– Nu prea cred. Acesta este domeniul lordului Westcliff.

Inima ei bătea cu putere, încercînd parcă să absoarbă bătăile inimii lui, atît de apropiată.

– Nu *exact* aici, ci acolo, de cealaltă parte a pădurii. Proprietatea se numeşte Ramsay. Tocmai ne-am mutat. Pălăvrăgea într-una, din cauza nervilor şi a fricii. Ce-a fost zgomotul acela? Ce făceați acolo? Şi de ce ai tatuajul acela pe braț? Este un *pooka*, o creatură irlandeză, nu-i aşa?

Înainte ca Rohan să-i poată răspunde s-au apropiat cei doi bărbați care îl însoțeau. Din poziția în care se afla, Amelia i-a privit de jos în sus. Ca şi Rohan, erau doar în cămaşă şi vestă.

Primul era un bărbat în vîrstă, cu părul argintiu. Ținea în mînă un sextant mic din lemn şi metal. Celălalt era brunet şi avea spre patruzeci de ani. Nu era la fel de înalt ca şi Rohan dar avea un aer autoritar, plin de aroganță aristocrată.

Amelia a făcut un gest de neputință. Abia atunci Rohan a ajutat-o să se ridice, sprijinind-o cu brațul lui.

– Cît de departe a ajuns? i-a întrebat pe cei doi.

– Las-o naibii de rachetă. Femeia cum se simte?

– Nu a pățit nimic.

Bărbatul cu păr argintiu a spus:

– A fost de-a dreptul impresionant, Rohan. Ai străbătut aproape cincizeci de metri în cinci sau şase secunde.

– N-aş rata niciodată ocazia să culc la pămînt o femeie frumoasă, i-a răspuns Rohan, făcîndu-şi interlocutorul să chicotească.

Mîna lui Rohan rămăsese lipită de spatele Ameliei, uşoara presiune făcînd ca sîngele ei să se înfierbînte.

Amelia s-a retras uşor şi şi-a îndepărtat şuvițele căzute pe ochi.

– De ce trageți cu rachete? Şi de ce faceți asta pe proprietatea mea?

Străinul a privit-o cu mai multă atenție:

– Proprietatea ta?

A intervenit Rohan:

– Lord Westcliff, v-o prezint pe domnişoara Amelia Hathaway. Sora lordului Ramsay.

Încruntat, Westcliff a făcut o plecăciune scurtă.

– Domnişoară Hathaway. Nu am fost informat în legătură cu sosirea voastră. Dacă aş fi ştiut v-aş fi avertizat că facem aceste experimente, aşa cum am făcut-o cu toți ceilalți vecini.

Era evident că lordul Westcliff se aştepta să fie informat imediat, în legătură cu orice. Părea deranjat de faptul că noii lui vecini îndrăzniseră să se mute în propria casă fără să-l anunțe mai întîi.

– Am ajuns abia ieri, domnule, i-a răspuns Amelia. Aveam de gînd să vă facem o vizită de îndată ce ne instalam. În alte împrejurări nu ar fi spus mai multe, dar de această dată nu şi-a putut stăvili cuvintele: trebuie să recunosc că în ghidul pe care l-am citit nu se pomenea nimic de lansări de rachete în paşnicul ținut Hampshire. S-a aplecat şi şi-a scuturat rochia de praf şi frunze uscate: sînt convinsă că nu-mi cunoaşteți încă familia suficient de bine ca să trageți în noi. Cînd ne vom cunoaşte mai bine veți găsi suficiente motive să faceți apel la artileria grea.

L-a auzit pe Rohan rîzînd:

– Dată fiind precizia cu care țintim, nu cred că este cazul să-ți faci probleme.

Bărbatul cu păr argintiu a intervenit:

– Rohan, vrei să vezi unde a aterizat racheta?

– Bineînțeles. Şi a pornit-o cu un salt uşor.

– Agil tip, a spus admirativ bătrînul. Rapid ca un leopard. Cu mîini sigure şi nervi de oţel.

S-a recomandat Ameliei ca fiind căpitanul Swansea, membru al *Asociaţiei Regale a Inginerilor* şi un entuziast al rachetelor care îşi continua în civilie munca sa ştiinţifică. Prieten al lordului Westcliff, care îi împărtăşea interesul pentru inginerie, Swansea venise la ţară ca să experimenteze un nou model de rachetă, pentru că aici avea loc suficient ca să aterizeze. Lordul Westcliff îl desemnase pe Rohan responsabil cu ecuaţiile pentru zbor şi calculele matematice necesare evaluării performanţelor rachetelor.

– Şi se pricepe grozav la cifre, a continuat Swansea. Nu ai zice, uitîndu-te la el.

Amelia era total de acord cu el. Ştia din experienţă că marea majoritate a bărbaţilor învăţaţi, aşa cum fusese şi tatăl ei, erau palizi din cauză că-şi petreceau marea majoritate a timpului între patru pereţi, erau burtoşi, purtau ochelari şi aveau mereu hainele boţite. Nu arătau deloc asemenea unor prinţi păgîni, exotici, cu tatuaje şi inele din aur pe degete.

– Din cîte ştiu, a spus Westcliff, casa Ramsay nu a mai fost ocupată de mai bine de zece ani. Greu de crezut că mai este locuibilă.

– E în stare bună, s-a grăbit Amelia să-i răspundă. Bineînţeles că e nevoie de o curăţenie temeinică şi de cîteva reparaţii minore, dar în rest totul e bine.

I se păruse că vocea ei fusese suficient de convingătoare, dar Westcliff o privea încă sceptic.

– În seara aceasta am organizat o cină mai deosebită la Stony Cross. Vă invit pe toți. Va fi o ocazie excelentă să-i cunoaşteți pe cîțiva dintre vecini, inclusiv pe vicar.

O cină în compania lordului şi a lui lady Westcliff. Dumnezeule!

Dacă ar fi avut răgazul să se instaleze, dacă Leo ar fi renunțat la băutură cu mai mult timp în urmă, dacă ar fi avut suficient timp să studieze regulile impuse de etichetă... poate că atunci Amelia ar fi acceptat invitația. Dar aşa cum stăteau lucrurile acum, îi era imposibil să o facă.

– Sînt nevoită să vă refuz. Abia am ajuns în Hampshire şi nu ne-au sosit încă toate hainele...

– Este o cină informală.

Amelia se întreba ce înțelegea el prin „informal"

– Nu este vorba numai de ținutele noastre, domnule. Una dintre surorile mele are o sănătate şubredă şi ar fi prea mult pentru ea. Are nevoie de o perioadă de odihnă după această călătorie lungă.

– Rămîne pe mîine seară, atunci. Va fi o cină mai restrînsă, deloc obositoare.

Nu mai avea cum să refuze. Blestemînd clipa în care pornise de acasă în acea dimineață, Amelia s-a străduit să zîmbească.

– Foarte bine, domnule. Apreciem mult ospitalitatea dumneavoastră.

Rohan se întorcea, respirînd greu din cauza efortului. Transpirase iar pielea îi căpătase nuanțe de bronz.

– Exact la fix, le-a spus lui Westcliff şi lui Swansea.

Aripioarele de stabilizare au funcționat. A aterizat la o distanță de două mii de metri.

– Excelent! a exclamat Swansea. Dar unde este racheta?

Rohan a zîmbit larg, dezvelind un şir de dinți albi:

– E îngropată adînc într-o groapă fumegîndă. O s-o dezgrop mai tîrziu.

– Bine. Va trebui să vedem în ce stare sînt carcasa şi miezul. Swansea era mulțumit. Şi-a şters fața roşie cu batista. Ce dimineață extraordinară, nu-i aşa?

– E timpul să ne întoarcem la conac, căpitane, a spus Westcliff.

– Într-adevăr. Swansea s-a plecat în fața Ameliei. Mi-a făcut plăcere, domnişoară Hathaway. Îndrăznesc să spun că te-ai comportat minunat, ca țintă a unui atac-surpriză.

– Data viitoare voi veni înarmată cu un steag alb, căpitane.

El a rîs şi i-a făcut un semn de rămas-bun.

Înainte de a se întoarce ca să-l urmeze pe căpitan, Westcliff i-a aruncat o privire lui Cam Rohan.

– Îl conduc eu pe căpitanul Swansea la conac, tu ai grijă te rog ca domnişoara Hathaway să ajungă cu bine acasă.

– Bineînțeles, a răspuns el fără umbră de ezitare.

– Mulțumesc, a spus Amelia, dar nu este nevoie. Cunosc drumul şi oricum nu este departe deloc.

Protestele i-au fost ignorate. Ea a rămas uitîndu-se lung la Rohan în timp ce cei doi se îndepărtau.

– Nu sînt vreo neajutorată, a spus ea. Nu am nevoie să mi se arate drumul. Iar dacă mă gîndesc mai bine la purtarea ta din trecut, cred că sînt mai în siguranță singură.

A urmat o tăcere scurtă. Rohan a înclinat capul şi a privit-o curios:

– Purtare trecută?

– Ştii ce vreau să spun. S-a întrerupt, roşie la față, amintindu-şi sărutul de la adăpostul întunericului. Mă refer la cele petrecute la Londra.

O privea în continuare, cu un amestec de politețe şi nedumerire:

– Mă tem că nu înțeleg.

– Nu te preface că nu-ți aminteşti, a exclamat ea. Poate că sărutase mii de femei şi nu şi le mai amintea pe toate. Vrei să spui că nu tu mi-ai furat panglica de la bonetă?

– Ai multă imaginație, domnişoară Hathaway. Îi vorbea cu mult calm, dar în ochi îi juca o luminiță provocatoare.

– Nu am aşa ceva. Restul familiei mele se poate lăuda cu imaginație, eu sînt singura care se agață cu disperare de realitate. S-a întors şi a pornit cu paşi hotărîți. Mă întorc acasă. Nu e nevoie să mă însoțeşti.

Rohan nu a luat-o în seamă şi a ajuns-o din urmă, un pas de-al lui făcînd cît doi de-ai ei.

– Cînd mi-ai văzut tatuajul... de unde ai ştiut că este un *pooka*?

Amelia nu i-a răspuns imediat. Un şoim a străbătut cerul şi a dispărut după copaci.

– Am citit destul folclor irlandez, a răspuns ea în final. Ştiu că *pooka* este o creatură periculoasă, crudă, inventată pentru a-ți provoca coşmaruri. De ce ți-ai făcut un asemenea tatuaj?

– Mi-a fost făcut pe cînd eram copil. Nici nu-mi mai amintesc exact cînd.

– De ce? Ce semnificație are?

– Familia mea nu mi-a spus niciodată. Rohan a ridicat din umeri. Şi au trecut mulți ani de cînd nu ne-am mai văzut.

– Nu ai putea să-i găseşti, dacă ai vrea?

– Dacă aş avea suficient timp. Şi-a lăsat mînecile în jos, acoperind astfel tatuajul şi s-a încheiat la haină. Îmi amintesc poveştile pe care mi le spunea bunica mea despre *pooka*. Încerca să mă facă să cred că este adevărat. Bănuiesc că era şi ea convinsă că este, pe jumătate măcar. Practica magia veche.

– Ce înseamnă „veche"? Ghicea viitorul? Norocul?

Rohan a clătinat din cap şi şi-a pus mîinile în buzunare.

– Nu, i-a răspuns, părînd amuzat. Deşi cîteodată le mai spunea unor *gadji* ce le rezervă viitorul. Magia veche se bazează pe convingerea că totul în natură este egal şi viu. Chiar şi copacii au suflet.

Amelia era fascinată. Îi fusese mereu imposibil să-l facă pe Merripen să vorbească despre trecutul sau despre convingerile lui. Iată că întîlnise un bărbat dispus să discute despre orice.

– Crezi în magia veche?

– Nu. Dar îmi place ideea. Rohan a prins-o de cot, ghidînd-o. Înainte ca ea să apuce să protesteze, el şi-a retras mîna.

– *Pooka* nu este mereu o creatură crudă, i-a spus el. Uneori este doar zburdalnică. Jucăuşă.

Ea l-a privit cu scepticism.

– Ți se pare jucăuşă o creatură care te aruncă în spinare, te ridică la cer şi te aruncă într-un şanț sau într-o mlaştină?

– Este doar o poveste, a spus Rohan zîmbind. Pe de altă parte, *pooka* te face să trăieşti aventura... să zbori în locuri pe care nu le poți vedea decît în vis. După care te aduce înapoi acasă.

– Dar legenda spune că nu mai eşti la fel după ce *pooka* te-a luat într-una din călătoriile lui.

– Nu, a spus el încet. Cum ai mai putea fi?

Amelia încetinise ritmul fără să-şi dea seama. I se părea imposibil să meargă grăbit într-o zi ca aceea, atît de însorită şi de caldă. Şi alături de un bărbat atît de neobişnuit, fermecător şi periculos.

– Nu m-aş fi aşteptat niciodată să ne revedem tocmai aici, pe moşia lordului Westcliff. Cum de ați ajuns să vă cunoaşteți? Este probabil membru al clubului.

– Da. Şi prieten cu proprietarul.

– Cunoştințele lui îți acceptă cu uşurință prezența la Stony Cross?

– Pentru că sînt țigan, vrei să spui? A zîmbit slab. Mă tem că nu au de ales, aşa că preferă să mă trateze cu politețe. În primul rînd din respect pentru Westcliff.

Apoi pentru că majoritatea sînt nevoiți să apeleze la mine atunci cînd doresc să fie creditați de către club. Ceea ce înseamnă că am acces la toate informațiile legate de averile lor.

– Ca să nu mai vorbim de scandalurile care trebuie să rămînă secrete, a spus Amelia, amintindu-şi de răfuiala care avusese loc pe aleea din spatele clubului.

– Da, şi de ele, a spus el, continuînd să zîmbească.

– Şi totuşi sînt convinsă ca deseori te simți ca un intrus.

– Întotdeauna, a spus el cu convingere. La fel mă simt şi atunci cînd mă văd cu ai mei. Sînt țigan doar pe jumătate – ei mă numesc *poshram*. Mama mea a fost țigancă iar tata a fost un *gadjo* irlandez. Şi pentru că tatăl este cel care dictează descendența, eu nu sînt considerat țigan. Cel mai mare păcat pe care îl poate face o țigancă este să se mărite cu un *gadjo*.

– De aceea nu locuieşti alături de tribul tău?

– Este unul dintre motive.

Amelia se întreba cum se simțea el oare, prizonier între două culturi şi neaparținînd nici uneia. Fără speranța de a fi acceptat. Cu toate acestea, însă, în tonul lui nu era nici o umbră de resentiment.

– Şi familia Hathaway este o intrusă, a spus ea. Este evident că nu avem ce căuta în înalta societate. Nici unul dintre noi nu a primit o educație aleasă. Cina pe care o vom lua la Stony Cross va fi un adevărat spectacol. Sînt sigură că vom sfîrşi prin a fi scoşi afară, de ureche.

– S-ar putea să fii surprinsă. Nici lordul şi nici lady Westcliff nu pun mare preț pe formalism. Iar la masa lor sînt invitați tot felul de oameni.

Amelia nu era deloc liniştită. Pentru ea, înalta societate era asemenea unui acvariu aflat într-un salon simandicos, plin cu peşti exotici care se învîrteau în cercuri complicate, pe care ei îi era imposibil să le înțeleagă. Familia ei ar fi putut la fel de bine să încerce să supraviețuiască în adîncurile apelor. Nu aveau ce căuta într-o companie atît de aleasă. Dar nu aveau de ales. Erau nevoiți să încerce.

Amelia s-a apropiat de o tufă de măcrişe, ca să le privească de aproape. A prins o creangă subțire între degete şi a tras de ea pînă cînd s-a rupt.

– E plin de măcriş pe aici, nu-i aşa? Am auzit că din el se fac salate şi chiar sosuri.

– E şi o plantă medicinală. Romii îi spun *panishok*. Bunica mea o folosea ca să vindece rănile. Şi este un puternic tonic de dragoste. Pentru femei, în special.

– Ce anume? Ramura i-a căzut dintre degete.

– Dacă un bărbat doreşte să reaprindă dorința iubitei lui, o hrăneşte cu măcriş. Este un stimulent pentru…

– Nu-mi spune! Nu-mi spune!

Rohan a izbucnit în rîs. Ochii îi străluceau, ironici.

Amelia i-a aruncat o privire amenințătoare. A îndepărtat cîteva frunze care îi rămăseseră lipite în palmă şi şi-a continuat drumul.

Tovarăşul ei de drum a urmat-o.

– Povesteşte-mi despre familia ta, a rugat-o el. Cîți frați sînteți?

– Sîntem cinci cu toții. Leo, lordul Ramsay adică, apoi urmez eu, Winnifred, Poppy şi Beatrix.

– Şi care dintre surori este cea cu o sănătate fragilă?

– Winnifred.

– Aşa a fost dintotdeauna?

– Nu. A fost sănătoasă pînă acum un an, cînd era să moară de scarlatină. A ezitat puțin. Şi-a dres glasul şi a continuat: a supraviețuit, slavă Domnului, dar i-au fost afectați plămînii. Nu mai are deloc putere şi oboseşte foarte repede. Doctorul spune că starea ei nu se va mai îmbunătăți niciodată şi că nu va putea să se mărite sau să aibă copii. Amelia căpătase o expresie îndîrjită. O să-i dovedim că nu are dreptate, sînt sigură de asta. Win se va reface complet.

– Dumnezeu să-l apere pe cel care îți va sta vreodată în cale! Îți place să controlezi viețile altora, aşa-i?

– Numai atunci cînd este evident că fac o treabă mai bună decît ei. De ce zîmbeşti?

Rohan a rămas pe loc şi a obligat-o să se întoarcă cu fața spre el.

– Din cauza ta. Mă faci să-mi doresc să... S-a oprit, ca şi cum voia să se gîndească mai bine la ce voia să-i spună. Zîmbetul nu i se şterse însă de pe chip.

Ei nu-i plăcea felul în care o privea. Îi dădea o stare de nervozitate, o treceau valuri de căldură. Toate simțurile o avertizau că nu era un bărbat în care să poată să aibă încredere. Era genul de om care respecta doar propriile reguli.

– Spune-mi, domnişoară Hathaway, ce-ai spune dacă ai fi invitată să străbaţi pământul şi oceanele, în miez de noapte? Ai alege aventura sau ai rămîne acasă, în siguranță?

Ea nu-şi putea desprinde privirea de la el. Ochii lui de culoarea topazului străluceau jucăuş. Nu avea deloc aerul unui băieţandru inocent, ci ascundea ceva mult mai periculos. Aproape că-i venea să creadă că el avea să se transforme şi să-i apară într-o noapte la fereastră, luînd-o pe aripile nopții...

– Aş rămîne acasă, bineînțeles, a reuşit ea să spună. Nu-mi doresc aventuri.

– Ba eu cred că-ți doreşti. Iar într-un moment de slăbiciune ai putea să te surprinzi pe tine însăți.

– Eu nu am momente de slăbiciune. Nu de genul acesta, în orice caz.

– Vei avea, i-a spus el, învăluind-o cu rîsul lui.

Amelia nu îndrăznea să-l întrebe cum de era atît de sigur. Şi-a plecat privirea spre primul nasture al hainei lui. Flirta oare cu ea? Nu, mai degrabă rîdea de ea, încerca să o facă să se simtă prost. Iar ei de asta îi era frică cel mai tare – după frica de albine. Să nu se facă de rîs.

A încercat să-şi recapete aparența de demnitate, care se risipise asemenea pufului de păpădie în bătaia vîntului şi s-a încruntat la el.

– Aproape că am ajuns. I-a arătat linia acoperişului care se vedea dincolo de pădure. Aş prefera să străbat singură ultima porțiune de drum. Îi poți spune lordului

Westcliff că am ajuns cu bine acasă. La revedere, domnule Rohan.

El a dat din cap, i-a aruncat o privire care a dezarmat-o şi a rămas pe loc, privind-o cum se îndepărta. Cu fiecare pas, Amelia ar fi trebuit să se simtă tot mai în siguranță, dar neliniştea nu o părăsea. L-a auzit murmurînd ceva. Părea să fi spus: cîndva, în miez de noapte...

CAPITOLUL ŞASE

Vestea că urmau să ia cina împreună cu lordul şi cu lady Westcliff a fost primită diferit de fraţii ei. Poppy şi Beatrix erau încîntate în timp ce Win, care încă se mai refăcea după lunga călătorie, a primit-o cu resemnare. Leo abia aştepta să mănînce bine şi să bea vinuri fine.

Merripen, pe de altă parte, a refuzat sec să-i însoţească.

– Dar faci parte din familie, i-a spus Amelia privindu-l cum prindea cîteva lambriuri care se desprinseseră. Indiferent cît de mult te străduieşti să nu fii privit ca unul dintre noi – şi nimeni nu te poate învinovăţi pentru asta – trebuie să mergi.

Merripen bătea metodic cuiele în perete.

– Prezenţa mea nu este necesară.

– Bineînţeles că nu este. Dar s-ar putea să-ţi placă.

– Nu, i-a răspuns el cu glas sigur continuînd să bată cu ciocanul.

– De ce te încăpăţînezi? Dacă te temi că nu se vor purta frumos cu tine, aminteşte-ţi că Westcliff găzduieşte deja un ţigan şi nu pare să aibă prejudecăţi.

– Nu-i sufăr pe *gadjo*.

– Toată familia mea – şi a ta – este *gadjo*. Asta înseamnă că nici pe noi nu ne suferi?

Merripen nu i-a răspuns ci a continuat să lucreze. Foarte zgomotos.

Amelia a oftat adînc.

– Eşti un snob îngrozitor, Merripen. Iar dacă seara se va dovedi un dezastru greu de îndurat, eşti obligat să suferi alături de noi.

Merripen a întins mîna după o provizie nouă de cuie.

– Bună încercare. Dar nu merg.

Ţevile sparte din casă, lumina slabă şi lipsa oglinzilor în care să te poţi privi au făcut ca pregătirile pentru cină să fie foarte dificile. După ce au pus apa la fiert, în bucătărie, toţi fraţii au început să urce şi să coboare scările, înarmaţi cu găleţi, ca să-şi poată face fiecare baie. Toţi cu excepţia lui Win, care rămăsese în camera ei, cruţîndu-şi puterile.

Amelia a îndurat cu stoicism ca Poppy să-i aranjeze părul, să i-l împletească în cozi groase şi să le prindă într-un coc greu, pe ceafă.

– Gata, a spus Poppy, mulţumită. Măcar de la urechi în sus eşti şi tu prezentabilă.

Ca şi surorile ei, Amelia se îmbrăcase cu o rochie dintr-un material rezistent, o mătase groasă, albastră. Modelul era simplu, fusta nu era foarte amplă iar mînecile erau lungi şi lipite de braţe.

Rochia lui Poppy era croită în acelaşi stil numai că era roşie. Era o fată neobişnuit de frumoasă, cu trăsături fine luminate de vioiciune şi inteligenţă. Dacă popularitatea unei fete s-ar fi bazat pe merite şi nu pe avere,

Poppy ar fi fost bijuteria Londrei. Locuia însă la țară, într-o casă părăginită, purta haine ponosite şi căra găleți cu apă sau cărbune asemenea unei servitoare. Dar nu se plînsese niciodată.

– Ne vom comanda curînd rochii noi, a spus Amelia, cu inima strînsă de păreri de rău. Va fi mai bine, Poppy. Îți promit.

– Sper să fie aşa, a spus sora ei. Am nevoie de o rochie de bal ca să pot atrage un binefăcător al întregii familii.

– Ştii că nu am vorbit serios. Nu trebuie să-ți cauți un pretendent bogat. Ci unul care să se poarte frumos cu tine.

Poppy a zîmbit:

– Păi... să sperăm că blîndețea şi averea nu se exclud reciproc.

Amelia i-a întors zîmbetul.

– Să sperăm.

Au ieşit împreună în holul de la intrare iar Amelia s-a simțit din nou cuprinsă de remuşcări văzînd-o pe Beatrix într-o rochie verde care se termina mai sus de glezne, încinsă cu un şorțuleț alb. O ținută potrivită pentru o fată de doisprezece ani, nu pentru una de cincisprezece.

Amelia s-a apropiat de Leo şi i-a şoptit:

– Gata cu jocurile de noroc, Leo. Banii pe care i-ai cheltuit la *Jenner's* i-am fi putut folosi pe haine potrivite pentru surorile tale mai mici.

– Aveai suficienți bani să le duci pe toate la croitoreasă, a spus Leo cu răceală. Nu încerca să mă faci să mă simt vinovat. Este de datoria ta să le îmbraci.

Amelia a strîns din dinți. Îl adora pe Leo, dar în acelaşi timp nimeni nu o înfuria la fel de tare ca el. Şi atît de repede. I-ar fi dat una după ceafă, să-l facă să-şi revină.

– Nu m-am gîndit că vei cheltui cu o asemenea viteză banii familiei. Nu mi s-a părut deloc înțelept să fac tot felul de cumpărături.

Surorile lor făcuseră ochii mari. Conversația se transforma în ceartă.

– N-ai decît să te zgîrceşti. Este alegerea ta. Dar al naibii să fiu dacă voi face la fel. Nu eşti în stare să te bucuri de nimic pentru că te gîndeşti mereu la ziua de mîine. Ei bine, pentru unii, mîine s-ar putea să nu mai vină niciodată.

O scosese din sărite.

– Cineva trebuie să se gîndească şi la ziua de mîine, ticălos egoist ce eşti!

– Scorpie!

Win s-a aşezat între ei şi i-a pus Ameliei mîna pe umăr.

– Tăceți, amîndoi. Nu are rost să plecați supărați. I-a zîmbit Ameliei. Nu te mai încrunta, draga mea. Dacă rămîi aşa?

– Dacă mai stau mult în compania lui Leo voi rămîne sigur aşa.

Fratele ei a pufnit.

– Îți convine să ai mereu un țap ispăşitor, nu-i aşa? Dar dacă ai fi cinstită cu tine…

– Merripen! a strigat Win. E gata trăsura?

Merripen a intrat pe uşă. Era posac, posomorît. Se înțeleseseră ca el să-i ducă la conacul lui Westcliff şi să se întoarcă mai tîrziu să-i ia.

– E gata. A privit chipul lui Win, frumos şi palid, şi a devenit şi mai posomorît.

Dintr-o singură privire, Amelia a înțeles totul. Merripen nu lua parte la cina din seara aceea pentru că nu voia să se afle în societate, alături de Win. Încerca să păstreze distanța, deşi îşi făcea o mie de griji pentru sănătatea ei.

Pe Amelia o tulbura ideea că Merripen, cel care nu-şi arăta niciodată adevăratele sentimente, putea să tînjească în secret după sora ei. Win era mult prea delicată, prea rafinată, mult prea diferită de el în toate privințele. Iar Merripen ştia asta.

Mai degrabă cuprinsă de milă şi tristețe decît îngrijorată din această cauză, Amelia s-a urcat în trăsură, înghesuindu-se între surorile ei.

Au rămas tăcuți cu toții cît timp au străbătut drumul străjuit de stejari care ducea la Stony Cross. Nici unul dintre ei nu mai văzuse pămînturi atît de bine îngrijite. Înconjurată de grădini şi livezi, casa se ridica majestuoasă, ca un uriaş pe jumătate adormit. Cele patru turnuri din colțuri o făceau să semene cu o fortăreață în stil european, iar mulțimea de adaosuri îi dădea o asimetrie plăcută.

În fața casei se întindea o curte imensă, avînd de-o parte grajdurile şi de cealaltă parte o aripă rezidențială. Grajdurile nu aveau arhitectura obişnuită, ci aveau la

intrare arcade largi din piatră. Stony Cross Manor era o reşedinţă demnă de un rege – iar din cîte ştiau ei, linia de sînge a lordului Westcliff era chiar mai aleasă decît cea a reginei.

Cînd trăsura s-a oprit la portic, Amelia îşi dorea deja ca seara să se fi încheiat. Dată fiind măreţia locurilor greşelile lor aveau să fie amplificate. Nu aveau cum să pară altfel decît o adunătură de vagabonzi. Şi-a privit fraţii. Win arăta ca de obicei, de o serenitate fără cusur, Leo părea calm şi uşor plictisit, expresie căpătată de curînd, împrumutată probabil de la cunoştinţele făcute recent la *Jenner's*. Surorile mai mici erau pline de exuberanţă. Amelia a zîmbit. Măcar ele aveau să se simtă bine – şi meritau asta.

Merripen le-a ajutat să coboare din trăsură. Leo a rămas la urmă. Cînd a pus piciorul jos, Merripen l-a avertizat să nu o piardă din ochi pe Win. Leo i-a aruncat o privire plictisită. Îi era destul de greu să îndure criticile permanente ale Ameliei. Nu avea să tolereze acelaşi lucru din partea lui Merripen.

– Dacă eşti atît de preocupat n-ai decît să intri şi să faci pe dădaca.

Merripen a strîns din ochi dar nu i-a răspuns.

Relaţia dintre ei nu fusese niciodată una frăţească. Menţinuseră mereu o cordialitate rece.

Merripen nu încercase niciodată să-şi asume rolul de al doilea fiu, în ciuda afecţiunii pe care i-o purtaseră părinţii lui adoptivi. În orice situaţie în care intrau în competiţie, Merripen se dădea un pas înapoi. În ceea ce-l

privea, Leo îl trata cu suficientă politețe şi chiar îi respecta uneori părerile, atunci cînd i se părea că erau mai bune decît ale lui.

Cînd Leo se îmbolnăvise de scarlatină, Merripen îl îngrijise cu un amestec de răbdare şi blîndețe care o uimise chiar şi pe Amelia. Ceva mai tîrziu, ea îi spusese lui Leo că îi datora viața lui Merripen. În loc să-i fie recunoscător, însă, Leo păruse să înceapă să-i poarte pică.

„Te rog, te rog, nu te purta ca un măgar" ar fi vrut să-l implore Amelia dar şi-a ținut gura şi a păşit alături de surorile ei în holul luminos de la intrare.

Două uşi masive s-au deschis spre un hol lung, plin de tapiserii neprețuite. O scară impozantă din piatră şi marmură şerpuia pînă la galeria de la al doilea etaj. Chiar şi cele mai ascunse şi îndepărtate colțuri erau luminate de candelabre uriaşe din cristal.

Dacă grădinile erau bine îngrijite, interioarele erau imaculate. Totul era lustruit, totul strălucea. Nici urmă de mobilier modern, de unghiuri ascuțite. Nimic nu tulbura atmosfera de splendoare odihnitoare.

Arăta exact aşa cum ar fi trebuit să arate şi Ramsay House, şi-a spus Amelia.

Servitorii le-au luat pălăriile şi mănuşile iar o menajeră în vîrstă le-a urat bun-venit. Atenția Ameliei a fost atrasă imediat de lordul şi de lady Westcliff, care străbăteau holul ca să-i întîmpine.

Lordul Westcliff era îmbrăcat în haine bine croite, de seară şi se mişca plin de încredere, ca un atlet bine

antrenat. Expresia lui era rezervată, trăsăturile lui austere fiind mai degrabă izbitoare, nu tocmai frumoase. Totul arăta că era un bărbat care cerea multe de la ceilalți şi chiar şi mai mult de la el însuşi.

Fără îndoială, cineva atît de puternic ca Westcliff îşi alesese mireasa perfectă, o englezoaică sofisticată, de gheață. Spre surprinderea ei, Amelia a auzit-o vorbind cu un pronunțat accent american. Cuvintele se rostogoleau cu repeziciune, ca şi cum nu se ostenea să gîndească prea mult înainte de a deschide gura.

– Nici nu vă imaginați cît mi-am dorit nişte vecini noi! Viața e destul de plictisitoare aici, în Hampshire. L-a luat prin surprindere pe Leo cînd i-a întins mîna şi i-a scuturat-o bărbăteşte. Mă bucur de cunoştință, lord Ramsay.

– Servitorul dumneavoastră, doamnă. Leo nu ştia cum să se poarte în prezența acestei femei într-atît de deosebite.

Amelia a reacționat cu un gest automat atunci cînd şi mîna ei a fost strînsă cu putere. I-a răspuns la fel, cu o strîngere fermă, şi a privit-o în ochi pe lady Westcliff.

Lillian, lady Westcliff era o femeie înaltă, subțire, cu părul negru, trăsături frumoase şi un zîmbet larg. Spre deosebire de soțul ei, părea extrem de prietenoasă, făcîndu-i imediat pe ceilalți să se simtă în largul lor.

– Tu eşti Amelia, cea în care au tras ieri?

– Da, doamnă.

– Mă bucur că lordul nu te-a ucis. Deşi ținteşte foarte bine, să ştii.

Westcliff a zîmbit stins, ca şi cum era obişnuit cu obrăzniciile soției lui

– Domnişoara Hathaway nu era nicidecum ținta mea, a spus el calm.

– Ar trebui să-ți găseşti un hobby mai puțin periculos. Să observi păsări, să colecționezi fluturi. Renunță la explozii pentru o ocupație ceva mai plină de demnitate.

Amelia se aştepta ca lordul să se încrunte. El părea amuzat, însă. Iar atunci cînd soția lui şi-a îndreptat atenția spre celelalte surori, Westcliff a urmărit-o fascinat. Atracția dintre ei era puternică şi evidentă pentru oricine.

Amelia i le-a prezentat pe surorile ei. Din fericire ele şi-au amintit cum trebuiau să se poarte şi au răspuns politicos la întrebările ei directe: dacă le plăcea să călărească, dacă iubeau dansul, dacă gustaseră deja vreunul din sorturile de brînzeturi locale.

Au urmat-o în sala de primire, unde se strînseseră deja douăzeci şi patru de persoane care aşteptau să fie poftite la masă.

– O plac, a auzit-o pe Poppy şoptindu-i lui Beatrix în timp ce mergeau în spatele ei. Crezi că toate americancele sînt atît de impetuoase?

Impetuos… da, era un cuvînt care i se potrivea lui lady Westcliff.

– Domnişoară Hathaway, i-a spus ea pe un ton prietenos, uşor îngrijorat, soțul meu spune că Ramsay House nu a mai fost locuită demult. Trebuie să fie o ruină.

Uimită de franchețea cu care i se adresase, Amelia a clătinat cu putere din cap.

– Oh, ruină este un cuvînt prea dur. E nevoie doar de o curățenie zdravănă, de cîteva reparații minore şi... A făcut o pauză, stînjenită.

Privirea lui lady Westcliff era francă şi plină de simpatie:

– Într-atît este de rău?

Amelia a ridicat din umeri.

– Sînt multe de făcut, a recunoscut ea. Dar nu mă tem de muncă.

– Dacă ai nevoie de ajutor sau de un sfat, Westcliff are resurse infinite la dispoziție. Îți poate spune unde găseşti...

– Eşti foarte amabilă, milady, a spus grăbită Amelia, dar ne descurcăm. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca ai ei să apară ca nişte cerşetori în ochii celorlalți.

– S-ar putea să nu ai încotro, i-a spus lady Westcliff, zîmbind. Sînteți de-acum în sfera lui Westcliff, ceea ce înseamnă că veți primi o mulțime de sfaturi, fie că le cereți, fie că nu. Mai rău este că el are dreptate aproape întotdeauna. A aruncat o privire plină de tandrețe spre soțul ei. Acesta stătea ceva mai departe, împreună cu un grup de oaspeți.

Conştient de privirea soției lui, Westcliff a întors capul. Au schimbat între ei un mesaj mut... iar el i-a răspuns făcîndu-i discret cu ochiul.

Lady Westcliff a izbucnit în rîs. S-a întors spre Amelia:

– În septembrie împlinim patru ani de căsătorie, i-a spus. Poate că n-ar mai trebui să-mi fie gîndul numai la

el dar nu mă pot abține. În ochii negri i se citea neastîmpărul. Vino să te prezint celorlalți. Spune-mi pe cine vrei să cunoşti mai întîi.

Privirea Ameliei s-a mutat de la Westcliff la cei din jurul lui. Atenția i-a fost atrasă de Cam Rohan şi un fior i-a străbătut şira spinării. Era îmbrăcat în negru şi alb, la fel cu ceilalți domni, dar costumul elegant nu făcea decît să-l facă să pară şi mai exotic. Cu şuvițele groase şi negre peste gulerul imaculat al cămăşii, cu ochii de tigru şi tenul oacheş, el părea complet deplasat acolo. Rohan a observat-o la rîndul lui şi a făcut o plecăciune.

– L-ai cunoscut deja pe domnul Rohan, bineînțeles, a spus lady Westcliff, observîndu-i. Un tip interesant, nu crezi? Domnul Rohan este fermecător şi foarte drăguț şi civilizat doar pe jumătate, lucru care îmi place.

– Eu... Cu efort, Amelia şi-a desprins privirea de la Rohan. Inima îi bătea nebuneşte. Pe jumătate civilizat?

– Oh, doar ştii regulile din înalta societate legate de comportamentul aşa-zis politicos. Domnul Rohan nu-şi bate capul cu aşa ceva. Nici eu, de altfel, a adăugat ea cu un zîmbet.

– De cînd îl cunoşti pe Rohan?

– De cînd lordul St. Vincent a preluat clubul. Domnul Rohan a devenit încă de atunci protejatul lui Westcliff şi al lui St. Vincent. A rîs. E ca şi cum ar avea un înger pe un umăr şi un drăcuşor pe celălalt. Rohan pare însă să se descurce foarte bine.

– De ce i-a interesat într-atît?

– Este un om neobişnuit. Cred că nimeni nu-l cunoaşte cu adevărat. Westcliff este de părere că Rohan

are o minte excepțională. Dar în același timp este superstițios şi imprevizibil. Ai auzit despre blestemul lui de noroc?

– Despre ce?

– Se pare că face mereu bani. Mulți bani. Chiar şi atunci cînd se străduieşte să piardă. Spune mereu că nu este bine ca o persoană să aibă o asemenea avere.

– Aşa trăiesc țiganii, a murmurat Amelia. Nu cred în bunuri lumeşti.

– Ei bine, eu sînt din New York, aşa că nu înțeleg acest concept. Oricum, aşa stau lucrurile. Împotriva voinței sale, lui Rohan i s-a dat un procent din profitul clubului şi indiferent cîte donații sau investiții riscante a făcut, continuă să cîştige mulți bani. Mai întîi l-a cumpărat pe Little Dandy, un cal de curse bătrîn, cu picioare scurte. Primăvara trecută a cîştigat *Grand National.* A urmat afacerea cu cauciuc şi...

– Ce afacere?

– Exista o fabrică mică de cauciuc, undeva în estul Londrei. Chiar atunci cînd era pe punctul de a da faliment, Rohan a investit în ea o avere. Toată lumea îl sfătuise să n-o facă, inclusiv Westcliff, care i-a spus că e nebun, că va pierde tot...

– Ceea ce şi intenționa, de fapt, a spus Amelia.

– Exact. Spre mare lui uimire, lucrurile au luat o altă întorsătură. Directorul a folosit banii ca să cumpere patentul procesului de vulcanizare iar acum compania are un imens succes. Ți-aş mai putea povesti şi altele, dar ar fi variațiuni pe aceeaşi temă. Rohan aruncă bani pe geam iar aceştia i se întorc înzecit.

– Nu l-aş numi un blestem, a spus Amelia.

– Nici eu, a spus lady Westcliff, zîmbind. Dar Rohan asta crede. De aceea mi se pare şi atît de amuzant. Ar fi trebuit să-l vezi mai devreme, cînd a primit un raport de la agentul lui de bursă din Londra. Numai veşti bune. Iar el scrîşnea din dinți.

Lady Westcliff a luat-o pe Amelia de braț şi a condus-o prin încăpere.

– În seara asta nu sînt prea mulți domni necăsătoriți dar îți promit că numărul lor va creşte cînd va începe sezonul. Vin să vîneze şi să pescuiască. De obicei numărul lor este considerabil mai mare decît cel al doamnelor.

– Asta este o veste bună, i-a răspuns Amelia. Sper ca surorile mele să-şi găsească fiecare cîte un soț.

Înțelegînd exact, lady Westcliff a întrebat-o:

– Nu speri acelaşi lucru şi pentru tine?

– Nu mă aştept să mă mărit vreodată.

– De ce?

– Am o responsabilitate față de familia mea. Au nevoie de mine. După o scurtă pauză, Amelia a recunoscut, franc: adevărul este că nu m-aş putea supune ordinelor nimănui.

– Şi eu obişnuiam să gîndesc la fel. Trebuie să te avertizez, însă: viața îşi bate uneori joc de planurile noastre. Vorbesc din experiență.

Amelia a zîmbit, nu foarte convinsă. Era doar o chestiune de priorități. Ea avea să-şi dedice timpul şi energia ca să le ofere un cămin surorilor ei, ca să le

vadă pe toate sănătoase şi fericite. Urma să aibă o mulțime de nepoți şi nepoate iar Ramsay House avea să răsune de vocile celor pe care îi iubea.

Nici un soț nu i-ar fi putut oferi mai mult.

S-a uitat în direcția fratelui ei şi i-a surprins expresia, sau mai degrabă lipsa acesteia, semn că Leo încerca să ascundă o emoție puternică. S-a apropiat imediat de ele, a schimbat cîteva politețuri cu lady Westcliff şi a dat politicos din cap cînd aceasta s-a îndepărtat, ca să stea de vorbă cu o persoană în vîrstă.

– Ce s-a întîmplat? a şoptit Amelia cînd Leo a prins-o de cot. Arăți de parcă ai fi văzut o stafie.

El i-a aruncat o privire plină de îngrijorare şi i-a şoptit:

– Fruntea sus, surioară. Tocmai am zărit o persoană pe care nu ți-ai dori s-o vezi. Care se îndreaptă încoace.

Ea a dat ochii peste cap.

– Dacă este vorba de domnul Rohan, te asigur că...

– Nu este vorba de Rohan. A cuprins-o de talie, anticipînd parcă nevoia ei de a fi susținută.

Atunci a înțeles.

Înainte de a se întoarce spre bărbatul care se apropia, Amelia şi-a dat seama de ce reacționase Leo astfel. A înghețat şi s-a clătinat uşor. Dar undeva, în mijlocul tumultului, a simțit şi o oarecare resemnare.

Ştiuse dintotdeauna că avea să-l revadă cîndva pe Christopher Frost.

Era singur – deşi s-ar fi aşteptat ca la brațul lui să fie proaspăta lui soție. Amelia era sigură că nu ar fi su-

portat să facă cunoştință cu femeia pentru care o părăsise Christopher. A rămas pe loc, avîndu-l alături pe fratele ei şi încercînd cu disperare să pară o femeie independentă care îşi salută indiferentă fostul iubit. Ştia însă că paloarea avea să o trădeze. Simțea cum tot sîngele îi invada inima chinuită.

Dacă viața nu ar fi fost atît de crudă, Frost i-ar fi părut mai mic de statură, mai puțin frumos decît şi-l amintea. Ca de obicei, însă, viața era nedreaptă. Era la fel de suplu şi de dezinvolt ca întotdeauna, cu ochii lui albaştri, mereu în alertă, cu părul des, prea închis la culoare ca să fie blond, prea deschis ca să fie brunet.

– O veche cunoştință de-a noastră, a spus Leo. În voce nu i se citea ranchiună dar nici plăcere. Prietenia lor se spulberase atunci cînd Frost o părăsise pe Amelia. Leo avea păcatele lui, cu siguranță, însă ştia să fie loial.

– Domnule, a spus încet Frost, înclinînd capul. Domnişoară Hathaway. Cu greu i-a întîlnit privirea. Iar ei i-a fost şi mai greu să-l privească. A trecut mult prea mult timp.

– Nu pentru toți, a replicat Leo fără să clipească atunci cînd Amelia l-a călcat pe picior. Stai aici, la conac?

– Nu. Îmi vizitez nişte prieteni vechi de familie. Sînt proprietarii tavernei din sat.

– Cît timp mai rămîi pe-aici?

– Nu ştiu încă. Am cîteva comisioane de făcut dar în acelaşi timp vreau să mă bucur de linişte aici, la țară.

A privit-o în treacăt pe Amelia şi s-a reîntors spre Leo. Ți-am trimis o scrisoare atunci cînd am aflat că ai moştenit titlul.

– Am primit-o, a spus Leo, impasibil. Deşi nu-mi mai amintesc ce conținea.

– Ți-am scris că mă bucur pentru tine dar şi că sînt dezamăgit pentru că am pierdut un rival de temut. Întotdeauna ai ştiut să mă stimulezi să dau tot ce am mai bun.

– Da, a spus ironic Leo. O mare pierdere pentru arhitectură.

– Este adevărat, a încuviințat Frost, fără urmă de ironie. Nu-şi mai dezlipea privirea dė la Amelia. Arăți foarte bine, domnişoară Hathaway, dacă îmi permiți să-ți spun.

Ce ciudat era totul, şi-a spus Amelia tulburată. Îl iubise cîndva iar acum îşi vorbeau ca doi străini. Nu-l mai iubea dar îşi amintea mîngîierile lui, săruturile... buchetul de trandafiri pe care i-l dăruise cîndva... Luase un trandafir şi îi lipise petalele de buzele ei întredeschise. Iubita mea, îi şoptise...

– Mulțumesc. Dă-mi voie să te felicit pentru căsătorie.

– Mă tem că nu este cazul. Căsătoria nu a mai avut loc.

Amelia a simțit cum Leo îşi sporise strînsoarea. S-a sprijinit de el şi şi-a ferit privirea de la Christopher. Nu mai putea vorbi. Nu se căsătorise. Gîndurile i-o luau razna.

– Care din voi s-a răzgîndit? l-a întrebat Leo, nepăsător. Ea sau tu?

– Nu ne-am potrivit, deşi am vrut asta. Cu amabilitate, ea m-a eliberat de orice obligație.

– Ai primit deci un şut în fund, a spus Leo. Mai lucrezi încă pentru tatăl ei?

– Leo! a protestat şoptit Amelia.

– Nu te-ai ferit niciodată de cuvinte, aşa-i? Da, sînt încă angajatul lui Temple. A studiat-o pe Amelia din cap pînă în picioare. Mi-a făcut plăcere să te revăd, domnişoară Hathaway.

S-a clătinat puțin după plecarea lui. S-a întors spre fratele ei iar vocea i-a tremurat cînd i-a spus:

– Aş vrea să încerci să fii mai delicat, Leo.

– Nu pot fi suav, ca Frost al tău.

– Nu e al meu. A făcut o pauză şi a continuat cu tristețe. N-a fost niciodată.

– Meriți ceva mai bun. Să nu uiți asta cînd se va întoarce la tine cu coada între picioare.

– Nu se va întoarce, a spus Amelia iar inima i-a bătut mai tare, în ciuda zidului pe care îl ridicase, ca să se apere.

CAPITOLUL ŞAPTE

Înainte de sosirea familiei Hathaway, colonelul Swansea, care petrecuse patru ani în India servindu-şi ţara le povestea cîtorva oaspeţi cum vînase un tigru în Vishnupur. Tigrul hăituise un cerb, îl doborîse cu o singură lovitură şi îşi înfipsese colţii în gîtul lui. Femeile şi cîţiva bărbaţi făcuseră feţe-feţe şi exclamaseră, cu oroare, atunci cînd Swansea le-a descris cum tigrul începuse să-l mănînce cît era încă în viaţă.

– O bestie! spusese una din ele.

Cînd Amelia Hathaway a intrat în cameră, Cam s-a simţit asemenea tigrului. Îşi dorea doar să o muşte de gît şi să o tragă într-un loc ferit, unde să se ospăteze din ea în voie, ore întregi. În mulţimea de femei îmbrăcate în rochii sofisticate, Amelia ieşea în evidenţă, cu rochia ei simplă, fără bijuterii care să-i împodobească gîtul sau urechile. Era adorabilă şi apetisantă. Voia să fie singur cu ea, afară, în aer liber, să-şi plimbe palmele pe trupul ei. Ştia însă că nu ar fi trebuit să nutrească astfel de gînduri faţă de o tînără respectabilă.

A urmărit cu atenţie scena tensionată dintre Amelia, fratele ei şi arhitectul Christopher Frost. Deşi nu auzea ce-şi spuneau, le-a urmărit postura, felul subtil în care

Amelia s-a sprijinit de fratele ei. Era evident că Amelia şi Frost aveau povestea lor... şi nu era una fericită. O iubire care se sfîrşise urît, a ghicit el. Şi i-a imaginat împreună, pe Amelia şi pe Frost. Gîndul îl deranja mai mult decît şi-ar fi închipuit. Şi-a înfrînt curiozitatea şi şi-a îndepărtat privirea de la ei.

Anticipînd cina lungă şi anostă, cu feluri interminabile şi conversaţii politicoase, Cam a oftat adînc. Cunoştea prea bine toată coregrafia pe care o impuneau asemenea situaţii şi limitele rigide ale decenţei. La început privise totul ca pe un joc, învăţînd de la străinii privilegiaţi. Se plictisise curînd să stea la hotarul lumii *gadjo*. Dar locul lui părea să fie acolo, la periferie.

Totul începuse cu doi ani în urmă, cînd St. Vincent îi aruncase o hîrtie pe masă cu dezinvoltura cu care ar fi mînuit o minge.

– Ţi-am deschis un cont la London *Banking House and Investment Society*, îi spusese St. Vincent. Cea de pe Fleet Street. Procentul din profitul clubului îţi va fi vărsat acolo lunar. Poţi să faci ce vrei cu banii sau poţi să-i laşi la ei, să ţi-i investească.

– Nu vreau procent din profit, spusese Cam privind fără interes bucata de hîrtie. Salariul îmi ajunge. Oricum n-aş şti ce să fac cu banii. Cam a rămas uimit cînd a văzut cifrele. S-a strîmbat şi a împins hîrtia cît-colo. Ia-o înapoi.

St. Vincent părea amuzat dar şi uşor exasperat.

– La naiba, omule! Acum, că eu sînt proprietar aici, nu vreau să se spună că-ţi dau un salariu de mizerie.

Crezi că aş putea accepta să se spună despre mine că aş fi zgîrcit?

– Am auzit şi lucruri mai rele, a remarcat Cam.

– Nu mă deranjează să mi se spună în toate felurile, dacă merit. Ceea ce se întîmplă destul de des, sînt sigur. St. Vincent îl privise lung şi avusese o sclipire de intuiție: nu înseamnă nimic, să ştii. Nu eşti mai puțin rom, fie că plăteşti în lire sterline sau în colți de balenă.

– M-am compromis suficient deja. De cînd am venit la Londra am locuit sub acelaşi acoperiş, am purtat haine *gadjo* şi am muncit pentru un salariu. Dar atît!

– Ți-am deschis un cont, Rohan, i-a spus acid St. Vincent. Nu ți-am dat o grămadă de bălegar.

– Preferam bălegarul. Măcar era bun la ceva.

– Mă tem să te întreb. Curiozitatea este însă prea puternică. La ce naiba serveşte bălegarul?

– Fertilizează pămîntul.

– Aha. Atunci să privim altfel lucrurile: banii sînt şi ei un fel de fertilizator. St. Vincent a făcut un gest spre bucata de hîrtie: fă ceva cu ei. Orice vrei.

Cam a decis să scape de bani făcînd o serie de investiții nesăbuite. Atunci s-a abătut asupra lui blestemul. Averea lui, în continuă creştere, a început să-i deschidă uşi care altfel nu i s-ar fi deschis niciodată. Cam a început să se poarte altfel, să gîndească altfel. St. Vincent se înşelase. Banii îl făcuseră tot mai puțin țigan.

Uitase lucruri, cuvinte, poveşti, cîntecele cu care adormise, copil fiind. Abia dacă-şi mai amintea gustul găluştilor cu alune, fierte în lapte, sau al fripturii *boranija*

în oțet, condimentată cu frunze de păpădie. Chipurile rudelor lui erau învăluite în ceață. Nu mai era sigur că le-ar mai fi recunoscut acum. Iar asta îl făcea să se teamă şi mai tare că nu mai era un țigan adevărat.

Cînd dormise ultima oară sub cerul liber?

Invitații au intrat de-a valma în sala unde erau aşezate mesele. Asta însemna că nu aveau să se aşeze în ordinea rangului. Servitori în livrele negre cu albastru şi ocru au făcut un pas înainte, ajutîndu-i să se aşeze, turnînd vin sau apă în pahare. Mesele lungi erau acoperite cu damasc imaculat. În dreptul fiecărui scaun erau aşezate tacîmuri de argint şi o mulțime de pahare de cristal, de diferite mărimi.

Cam a descoperit că stătea lîngă soția vicarului, pe care o cunoscuse în timpul vizitelor trecute. Femeia era îngrozită de el. Ori de cîte ori o privea sau încerca să-i vorbească ea îşi dregea necontenit glasul. Zgomotele pe care le făcea îi aminteau de un ceainic pus la fiert.

Fără îndoială că soția vicarului auzise numeroase poveşti despre țigani care răpeau copii, blestemau oameni şi atacau femeile fără apărare. Cam s-a simțit tentat să-i spună că nu obişnuia să răpească sau să posede cu forța înainte de a mînca şi felul doi. A tăcut însă şi a încercat să pară cît mai inofensiv, în timp ce ea se făcuse mică în scaun şi conversa cu disperare doar cu bărbatul aşezat în stînga ei.

Cam s-a întors spre dreapta şi s-a cufundat în ochii albaştri ai Ameliei. Stăteau unul lîngă altul. Părul ei era ca de satin, ochii îi străluceau iar pielea părea făcută din lapte şi miere. Naturalețea ei o făcea de o mie de ori

mai atrăgătoare decît femeile pudrate şi pline de bijuterii prezente acolo.

– Nu e cazul să te străduieşti să pari umil şi civilizat. Nu te prinde, i-a spus Amelia.

– Te asigur că sînt inofensiv.

– Sînt convinsă că aşa vrei să pari în ochii tuturor.

Îi plăcea timbrul vocii ei. Ar fi vrut să-i atingă pielea fină de pe gît, de pe obraji. S-a mulţumit însă să o privească cum îşi aşeza şervetul în poală.

Unul din servitori s-a apropiat să le umple paharele. Cam a observat că Amelia arunca priviri furişe spre surorile ei, ca o cloşcă ai cărui pui se risipiseră. Chiar şi fratele ei, aşezat la două scaune depărtare de capul mesei, era urmărit cu aceeaşi preocupare. S-a crispat atunci cînd a dat cu ochii de Christopher Frost, aşezat în celălalt capăt al mesei. Privirile li s-au întîlnit. Amelia părea vrăjită de acel *gadjo*. Atracţia dintre ei nu dispăruse, era evident. Şi judecînd după expresia lui, Frost părea mai mult decît dornic să reînnoade relaţia.

Cam s-a străduit din răsputeri să nu-i arunce lui Christopher Frost cu un tacîm în cap. Îşi dorea atenţia ei. În întregime.

– Mă aşteptam să mă ridic flămînd de la masă atunci cînd am luat prima mea cină formală, la Londra.

Spre satisfacţia lui, Amelia s-a întors imediat spre el, interesată.

– De ce?

– Credeam că mîncarea se serveşte în farfuriile mici, din lateral. Ceea ce însemna că nu voi primi prea multă mîncare.

Amelia a rîs:

– Cred că ai răsuflat uşurat cînd au fost aduse farfuriile mari.

El a clătinat din cap.

– Eram prea ocupat să învăț regulile de bază.

– Cum ar fi?

– Să te aşezi acolo unde ți se spune, să nu discuți la masă despre politică sau funcțiile corpului uman, să mănînci supa cu laterala lingurii şi să nu oferi niciodată mîncare din farfuria ta, nimănui.

– Țiganii împart mîncarea cu ceilalți?

El a privit-o atent.

– Dacă ai mînca asemenea lor, ai sta în fața focului iar eu ți-aş oferi cele mai bune bucăți de carne. Şi miez de pîine. Şi miez dulce de fructe.

A întins mîna după paharul de vin, îmbujorată. A luat o înghițitură şi i-a spus fără să-l privească:

– Merripen nu obişnuieşte să vorbească despre asemenea lucruri. Cred că am aflat mai multe de la tine decît mi-a spus el în cei doisprezece ani de cînd ne cunoaştem.

Merripen... Bărbatul tăcut care o însoțise la Londra. Familiaritatea dintre ei nu putea trece neobservată. Merripen era mai mult decît un servitor.

Înainte ca Rohan să continue discuția a fost adusă supa. Servitorii au sosit în şir indian cu supiere uriaşe, aburinde, cu supă de somon cu mărar, supă de urzici cu brînză şi chimen, supă de măcrişe garnisită cu felii subțiri de fazan şi supă de ciuperci cu smîntînă şi coniac.

Cam a ales supa de urzici, care i-a fost servită într-un bol din porțelan. S-a întors apoi spre Amelia, ca să vorbească cu ea. Spre marea lui nemulțumire, ea fusese acaparată de bărbatul aşezat de cealaltă parte, care îi descria cu entuziasm colecția lui de porțelanuri aduse din Asia.

Cam s-a întors spre ceilalți meseni. Cu toții discutau subiecte comune. A aşteptat răbdător ca soția vicarului să-şi îndrepte atenția spre bolul de supă din fața ei. Cînd să ducă lingura la gură şi-a dat seama că era privită. Şi-a dres din nou vocea iar lingura a început să-i tremure în mînă.

– Voronic, i-a spus.

A făcut ochii mari, alarmată, şi o venă de pe gît a început să i se bată vizibil.

– V-vo..., a şoptit.

– Suc de voronic, rădăcină de lemn-dulce şi miere. Curăță flegma din gît. Bunica mea era tămăduitoare. Am învățat de la ea o mulțime de leacuri.

Cuvîntul „flegmă" a făcut-o să dea ochii peste cap.

– Voronicul mai este bun pentru tuse şi muşcături de şarpe, a continuat Cam îndatoritor.

Femeia pălise vizibil. A lăsat lingura jos, lîngă farfurie. Disperată, s-a întors spre celălalt vecin de scaun.

Toate încercările lui de a face conversație eşuaseră, aşa că Rohan s-a sprijinit de spătar ca servitorul să-i poată lua bolul din față. A fost adus apoi felul doi: momițe de vițel cu sos bechamel, potîrnichi pe pat de ierburi, plăcintă de porumbel, becațe la cuptor şi un souffle

de legume care mirosea îmbătător. Oaspeții scoteau sunete de apreciere şi aşteptau nerăbdători să li se umple farfuriile.

Amelia Hathaway nu părea să ia în seamă preparatele alese. Era atentă la discuția din capul mesei dintre lordul Westcliff şi fratele ei Leo. Părea calmă, dar degetele i se încleştaseră pe furculiță.

– ... aveți pământuri bune care nu au mai fost lucrate, spunea Westcliff iar Leo îl asculta fără vreo urmă de interes. O să ți-l prezint pe cel care se ocupă de domeniul meu, să te pună la curent cu condițiile de arendă de aici, din Hampshire. De obicei, aceste aranjamente sînt nescrise iar ambele părți au o obligație de onoare...

– Mulțumesc, a spus Leo, după ce a băut dintr-o înghițitură o jumătate de pahar de vin. Mă voi ocupa de arendaşii mei la timpul potrivit.

– Mă tem că nu ai prea mult timp la dispoziție. Majoritatea au plecat. Oamenii care contau pe tine au fost neglijați mult prea mult timp.

– A venit vremea să afle că nu sînt genul de om pe care să te poți baza, a spus Leo aruncînd o privire spre Amelia. Nu-i aşa, surioară?

Cu un efort vizibil, Amelia şi-a descleştat degetele de pe furculiță.

– Sînt convinsă că fratele meu va fi foarte atent la nevoile arendaşilor lui. Nu vă lăsați induşi în eroare de felul lui glumeț de a fi. De fapt, mi-a împărtăşit deja planurile viitoare privitoare la micşorarea arendei, la studierea metodelor moderne de a face agricultură...

– Dacă e să studiez ceva, a spus Leo tărăgănat, atunci voi studia fundul unei sticle cu vin de Porto. Arendaşii moşiei Ramsay au dus-o foarte bine atîta timp cît au fost neglijaţi. E clar că nu au nevoie de implicarea mea.

Cîţiva meseni au ascultat iritaţi discursul lui Leo, alţii au zîmbit forţat. Tensiunea plutea prin aer.

Leo nu putea găsi o modalitate mai bună de a-l transforma pe Westcliff într-un duşman. Westcliff era foarte preocupat de soarta celor mai puţin norocoşi ca el şi îi disprețuia pe nobilii înfumuraţi care nu se achitau de responsabilităţile lor.

– Drace! a şoptit Lillian printre dinţi. Privirea soţului ei era rece ca gheaţa.

Chiar în clipa în care Westcliff deschidea gura ca să-i ţină un discurs moralizator tînărului insolent s-a auzit un strigăt. Două femei au sărit de pe scaunele lor, urmate de cîţiva domni. Se uitau cu toţii oripilaţi spre centrul mesei.

Toate dialogurile încetaseră. Cam le-a urmărit privirile celorlalţi şi a văzut ceva – să fi fost o şopîrlă? – care îşi croia drum printre farfurii şi solniţe. Fără ezitare, a întins mîna şi a prins viețuitoarea, închizînd palma în jurul ei. Şopîrla se zbătea în strînsoare.

– Am prins-o, a spus calm.

Soţia vicarului era cît pe ce să leşine. A gemut şi s-a sprijinit de spătar.

– Să nu-i faci vreun rău! a strigat îngrijorată Beatrix Hathaway. Este animal de companie!

Privirile tuturor s-au mutat de la Cam la fată.

– E animal de companie? Ce uşurare! a spus lady Westcliff, uitîndu-se la soțul ei, care se înnegrise la față. Am crezut că e vreo nouă delicatesă englezească.

Westcliff şi-a ferit fața. Cei care îl cunoşteau bine şi-au dat seama că se străduia să nu izbucnească în rîs.

– L-ai adus pe Spot aici, cu tine? şi-a întrebat Amelia sora mai mică. Ți-am spus încă de ieri să scapi de el!

– Am încercat, i-a răspuns Beatrix, plină de remuşcări. L-am lăsat în pădure dar m-a urmărit pînă acasă.

– Reptilele nu urmăresc oameni, Bea.

– Spot nu este o şopîrlă obişnuită. Este...

– Discutăm afară. Amelia s-a ridicat de pe scaun, obligîndu-i pe domni să se ridice la rîndul lor. I-a cerut iertare din priviri lordului Westcliff. Vă rugăm să ne scuzați.

Westcliff a dat din cap, reținut.

Un alt bărbat... Christopher Frost... se uita la Amelia cu intensitate. Cam simțea că i se urcă sîngele la cap.

– Pot fi de ajutor? Vocea lui era îndatoritoare, dar nu încăpea îndoială că voia doar să iasă afară împreună cu ea.

– Nu este nevoie, i-a răspuns calm Cam. După cum vezi, am totul în mînă. Ținînd în continuare şopîrla în palma închisă le-a însoțit afară pe cele două surori.

CAPITOLUL OPT

Cam a ieşit împreună cu ele, trecînd de uşile mari care dădeau spre seră. Ici-colo erau răsfirate cîteva scaune cu spătar şi o bancă. Coloanele albe erau îmbrăcate în plante agățătoare. Lumina torțelor făcea umbrele să danseze vioi.

De îndată ce uşile s-au închis în urma lor, Amelia s-a apropiat de sora ei, cu brațele ridicate. La început Cam a crezut că voia să o scuture, dar Amelia a luat-o în brațe şi a strîns-o cu putere. De-abia mai putea respira din cauza hohotelor de rîs.

– Bea... ai făcut-o intenționat, nu-i aşa? Nu pot să cred... văd şi acum şopîrla alergînd de-a lungul mesei...

– Trebuia să fac ceva, i-a explicat fata. Leo era nepoliticos – nu înțelegeam ce spune, dar i-am văzut fața lordului Westcliff...

– Oh... Amelia se îneca de rîs. Bietul Westcliff... cînd să sară în apărarea localnicilor împotriva tiraniei lui Leo, l-a văzut pe Spot printre farfurii...

– Unde este Spot? Beatrix s-a smuls din îmbrățişarea surorii ei şi s-a apropiat de Cam, care a întins mîna şi i-a pus şopîrla în palmă. Mulțumesc, domnule Rohan. Ai mîini foarte agile.

– Mi s-a mai spus. I-a zîmbit. Şopîrla este un animal care aduce noroc. Se spune că poate induce vise profetice.

– Adevărat? Beatrix îl privea fascinată. Dacă mă gîndesc bine, am visat ceva mai des în ultima perioadă.

– Sora mea nu are nevoie de încurajări în această privință, a spus Amelia. I-a aruncat lui Beatrix o privire plină de subînțeles. A venit vremea să-ți iei la revedere de la Spot, draga mea.

– Da, ştiu. Beatrix a oftat şi a mai privit o dată printre degetele care țineau şopîrla. O să-i dau drumul. Cred că lui Spot o să-i placă mai mult aici decît pe domeniul Ramsay.

– Cui nu i-ar plăcea? Du-te şi găseşte-i un loc frumos, Bea. Te aştept aici.

În timp ce sora ei se îndepărta, Amelia s-a întors să privească din nou casa cu ziduri groase, cu vedere la rîu.

– Ce faci ? a întrebat-o Cam apropiindu-se.

– Mă uit bine la Stony Cross Manor, pentru că este ultima oară cînd o văd.

El a rîs.

– Nu cred. Soții Westcliff au continuat să-i invite pe alții care s-au comportat şi mai rău.

– Ce poate fi mai rău decît să dai drumul unei şopîrle pe masă? Dumnezeule, înseamnă că sînt în stare să accepte orice doar ca să aibă companie.

– Sînt foarte toleranți cu tot ce este excentric. A făcut o pauză şi a adăugat: un singur lucru nu suportă. Cruzimea.

Aluzia la fratele ei a tulburat-o. Veselia s-a transformat brusc în tristețe.

– Leo nu era aşa, înainte. Şi-a încrucişat mîinile la piept, ca şi cum ar fi încercat să se protejeze. De anul trecut, însă, e tot mai greu de suportat. Nu mai e el.

– Pentru că a moştenit titlul?

– Nu, nu are legătură cu asta. Este din cauză că... Şi-a ferit privirea şi a înghițit în sec. Cam o auzea bătînd cu nervozitate din picior, la adăpostul rochiei. Leo a pierdut pe cineva, a spus ea într-un sfîrşit. Mulți dintre apropiații noştri au avut de suferit din cauza scarlatinei, inclusiv o fată pe care... ei bine, era logodit cu ea. O chema Laura. Era cea mai bună prietenă a mea şi a lui Win. O fată frumoasă. Îi plăcea să deseneze, să picteze acuarele. Avea un rîs molipsitor.

Amelia a tăcut cîteva clipe, cufundată în amintiri.

– Laura s-a îmbolnăvit prima, a spus ea. Leo nu a părăsit-o nici o clipă. Nimeni nu se aştepta să moară... s-a întîmplat atît de rapid! După trei zile avea febră foarte mare şi era atît de slăbită încît abia dacă i se mai simțea pulsul. Într-un final şi-a pierdut cunoştința. A murit cîteva ore mai tîrziu, în brațele lui Leo. El a venit acasă şi s-a prăbuşit. Atunci ne-am dat seama că s-a îmbolnăvit şi el. După care a urmat Win.

– Voi celelalte nu?

Amelia a clătinat din cap.

– Le trimisesem deja de acasă pe Beatrix şi pe Poppy. Nici eu şi nici Merripen nu ne-am îmbolnăvit. El m-a ajutat să-i îngrijesc. Fără el ar fi murit amîndoi. Merripen a făcut un sirop dintr-o plantă otrăvitoare...

– Mătrăgună, a spus Cam. Nu e deloc uşor de găsit.

– Da. L-a privit curioasă. De unde ştii? De la bunica ta, presupun.

El a încuviințat.

– Şmecheria este să-i dai exact cît să omori răul din sînge dar nu într-atît încît să omori pacientul.

– Ei bine, şi-au revenit amîndoi, slavă Domnului. Win este însă foarte fragilă, după cum ai văzut. Iar Leo... acum nu-i mai pasă de nimeni şi de nimic. Nici măcar de el însuşi. Bătea din nou din picior, cu nervozitate. Nu ştiu cum să-l ajut. Ştiu şi eu cît suferi atunci cînd pierzi pe cineva dar... A clătinat din cap, neajutorată.

– Te referi la domnul Frost, a spus el.

Amelia l-a privit scurt şi a roşit.

– De unde ştii? A spus el ceva? Ai auzit vreo bîrfă sau...

– Nu, nimic din toate astea. Dar te-am văzut vorbindu-i cevà mai devreme.

Amelia şi-a pus palmele pe obrajii roşii ca focul.

– Oh, Doamne. Sînt chiar aşa de uşor de citit?

– Poate că sînt un *PhuriDae,* i-a spus el, zîmbind. Un țigan mistic. L-ai iubit?

– Nu e treaba ta, l-a repezit ea.

A privit-o cu mai multă atenție.

– De ce te-a părăsit?

– De unde ştii... A tăcut, înțelegînd ce anume făcea el. Îi arunca întrebări provocatoare şi afla adevărul din reacțiile ei. Bine, îți spun. M-a părăsit pentru o altă femeie. O femeie mai tînără şi mai drăguță care era, ce

coincidență, chiar fiica patronului lui. Ar fi fost o căsătorie foarte profitabilă pentru el.

– Te înşeli.

Amelia l-a privit uimită.

– Te asigur că ar fi avut o mulțime de avantaje...

– Nu avea cum să fie mai drăguță ca tine.

A făcut ochii mari la auzul complimentului.

– Oh, a şoptit ea.

Cam s-a apropiat şi şi-a lipit piciorul de al ei. Bătaia a încetat.

– E un obicei prost, ştiu. Dar nu mă pot dezvăța.

– Aşa fac păsările colibri primăvara. Se atîrnă cu un picior de marginea cuibului iar cu piciorul celălalt nivelează fundul cuibului.

Ea se uita de jur împrejur, de parcă nu se putea hotărî încotro să privească.

– Domnişoară Hathaway, i-a spus blînd Cam, simțindu-i nervozitatea. Ar fi vrut să o ia în brațe, să o calmeze. Prezența mea te neliniştește?

Ea s-a forțat să-l privească.

– Nu, a spus ea imediat. Nu, bineînțeles... adică da. Da.

Onestitatea răspunsului i-a luat prin surprindere pe amîndoi. Întunericul nopții se adîncea. Una dintre torțe se stinsese iar discuția lor se întrerupea tot mai des.

– Ştii că nu ți-aş face nici un rău, i-a spus Cam încet.

– Ştiu. Nu este vorba de asta.

– E din cauză că te-am sărutat, nu-i aşa?

– Dar... ai spus că nu-ți mai aminteşti.

– Îmi amintesc.

– De ce ai făcut-o? l-a întrebat şoptit.

– Din impuls. Pentru că am avut ocazia. Doar nu te aşteptai la altceva din partea unui țigan. Noi luăm tot ce ne dorim. Dacă un rom doreşte o femeie o fură, doar pentru el. Chiar dacă era întuneric şi-a dat seama că ea roşise din nou.

– Ai spus că nu mi-ai face rău niciodată.

– Dacă te-aş lua cu mine... Gîndul că ar fi putut să o strîngă în brațe i-a înfierbîntat sîngele. Dorințe primitive îl asaltau, rațiunea îl părăsea. În viața mea nu ți-aş face nici cel mai mic rău.

– N-ai face-o, sînt convinsă. Încerca să păstreze un ton neutru. Ştim prea bine amîndoi că eşti mult prea civilizat.

– Aşa să fie? Crede-mă, e un subiect care merită discutat.

– Încerci să mă tulburi, domnule Rohan? l-a întrebat ea nesigură.

– Nu. Ca şi cum ar fi vrut să-şi întărească spusele, a repetat: nu.

Ce naiba făcea, s-a întrebat. Nu înțelegea cum de femeia aceea îl captivase într-atît cu inteligența ei ascuțită şi cu inocența ei. Nu-şi mai dorea decît să dea la o parte straturile de dantelă şi mătase şi să-i desprindă acele din păr.

Amelia a inspirat adînc.

– Domnule Rohan, cred că ai vrut să spui că atunci cînd un țigan răpeşte o femeie din patul ei, aşa cum o

cere tradiția, o face doar pentru a se căsători cu ea. Iar așa-zisa răpire este aranjată dinainte și încurajată de viitoarea mireasă.

Cam i-a aruncat un zîmbet fermecător, încercînd să alunge tensiunea.

– E adevărat că subtilitatea lipsește, însă grăbește considerabil lucrurile, nu crezi? Nu trebuie să ceri acordul tatălui, nu ai nevoie de strigări sau de logodne lungi. Țiganii sînt foarte eficienți în a face curte unei femei.

Discuția le-a fost întreruptă de apariția lui Beatrix.

– Spot a fost eliberat. Părea foarte fericit să locuiască la Stony Cross.

Amelia a răsuflat ușurată. S-a apropiat de ea, i-a scuturat mîneca de cîteva fărîme de pămînt și i-a strîns panglica din păr.

– Îi doresc succes. Ești gata? Ne întoarcem la masă?

– Nu.

– Totul va fi bine. Nu uita să pari smerită, în timp ce eu voi fi foarte autoritară. Sînt convinsă că ne vor lăsa să rămînem pînă la desert.

– Nu vreau să mă întorc, a mormăit Beatrix. E groaznic de plictisitor, mîncarea e prea pretențioasă pentru gustul meu și mai sînt și așezată lîngă vicar, care îmi vorbește doar despre scrierile lui religioase. Nu ți se pare deplasat să te citezi pe tine însuți?

– E un semn clar de lipsă de modestie, a fost de acord Amelia cu un zîmbet, mîngîindu-și sora pe părul negru. Biata de tine! Nu trebuie să te întorci dacă nu vrei

asta. Sînt sigură că unul dintre servitori îți poate recomanda un loc plăcut unde să stai pînă la terminarea cinei. În bibliotecă, poate.

– Oh, mulțumesc! Bea a oftat uşurată. Dar cine va crea o altă diversiune dacă Leo continuă să fie nesuferit?

– Eu, a asigurat-o Cam. Pot fi şocant în orice moment.

– Asta nu mă surprinde deloc, a spus Amelia. Sînt convinsă chiar că ți-ar face plăcere.

CAPITOLUL NOUĂ

Ceilalți invitați au răsuflat uşurați cînd au auzit că Beatrix alesese să petreacă restul serii în singurătate. Fără îndoială că se temeau de alte întreruperi iscate de animale care ar fi putut încăpea într-un buzunar. Amelia i-a asigurat însă că nu aveau să apară şi alți musafiri neaşteptați la masă.

Doar lady Westcliff a părut cu adevărat întristată din cauza absenței lui Beatrix. Înainte de a fi servit cel de-al cincilea fel de mîncare, ea s-a scuzat, reapărînd după un sfert de oră. Amelia a aflat mai tîrziu că lady Westcliff ceruse ca lui Beatrix să îi fie dusă o tavă cu mîncare în bibliotecă şi o vizitase acolo.

– Lady Westcliff mi-a povestit cîteva întîmplări de cînd era copil, le-a povestit Beatrix a doua zi. Mi-a spus că a aduce o şopîrlă la masă nu înseamnă nimic în comparație cu năzbîtiile pe care le făcea împreună cu sora ei mai mică. Erau de-a dreptul diabolice. Nu e minunat?

– Ba da, a spus Amelia, gîndindu-se cît de mult o plăcuse pe americanca relaxată şi amuzantă. Cu Westcliff, însă, lucrurile stăteau altfel. Prezența lui intimida. Iar după discuția pe care o avusese cu Leo ar fi fost de mirare să mai privească cu îngăduință familia Hathaway.

Din fericire, Leo reuşise să evite orice altă discuție în contradictoriu, fiind preocupat să flirteze cu o femeie atrăgătoare aşezată lîngă el. Femeile fuseseră mereu atrase de Leo, care era frumos, înalt şi inteligent, iar acum era mai curtat ca niciodată.

– Cred că e ceva ciudat cu gusturile femeilor, i-a spus Win Ameliei, pe cînd stăteau în bucătărie. Leo nu avea atîtea admiratoare atunci cînd era atent şi politicos. Cu cît este mai odios, cu atît îl plac ele mai mult.

– N-au decît, a răspuns Amelia, morocănoasă. Nu înțeleg ce poți găsi atrăgător la un bărbat care arată mereu ca şi cum abia s-a dat jos din pat sau se pregăteşte să se urce înapoi.

Îşi acoperise părul cu un batic pe care şi-l legase ca un turban. Se pregăteau de o nouă zi de curățenie, iar praful din casă părea să se încăpățîneze să li se lipească de piele şi de păr. Din nefericire servitorii pe care ar fi vrut să-i angajeze întîrziau să apară, asta dacă aveau să mai vină vreodată. Leo era încă în pat, după o beție crîncenă, şi avea să se trezească după prînz, cel mai probabil. Amelia era foarte supărată pe el. Aceasta era casa lui, era domeniul lui – putea măcar să o ajute. Sau să angajeze servitori.

– Ochii i s-au schimbat, a murmurat Win. Nu numai expresia, ci şi culoarea. Ai observat?

Amelia s-a crispat. A durat un timp pînă să-i răspundă.

– Am crezut că e doar în imaginația mea.

– Nu. Au fost mereu de un albastru închis, ca ai tăi. Iar acum sînt gri. Ca apele unui lac, iarna.

– Sînt sigură că unora li se schimbă culoarea ochilor atunci cînd se maturizează.

– Ştii că este din cauza Laurei.

Amelia a fost cuprinsă de tristețe. Se gîndea la prietena pe care o pierduse şi la fratele pe care se părea că-l pierduse tot atunci. Dar nu putea să rămînă cufundată în amintiri. Avea prea multe de făcut.

– Nu cred că e posibil. N-am mai auzit pînă acum de... S-a întrerupt văzînd că Win îşi acoperea şi ea părul, asemenea ei. Ce faci?

– Te ajut şi eu, a spus Win. Tonul îi era neutru dar în ochi i se citea încăpățînarea. Mă simt mai bine şi...

– În nici un caz! Vei munci pînă la epuizare şi vei avea nevoie de cîteva zile ca să-ți revii. Găseşte-ți un loc unde să stai şi lasă-ne pe noi...

– M-am săturat să tot stau degeaba şi să-i privesc pe ceilalți cum muncesc. Sînt în stare să-mi stabilesc propriile limite, Amelia. Lasă-mă să fac ce vreau.

– Nu. Amelia a văzut-o luînd o mătură dintr-un colț. Las-o acolo şi nu te mai prosti! Nu ne ajuți deloc dacă-ți risipeşti puterile astfel.

– Pot să fac asta. Win a apucat hotărîtă mînerul măturii, cu ambele mîini, ca şi cum ar fi simțit că Amelia voia să i-o ia. Nu mă voi obosi prea tare.

– Lasă mătura jos.

– Lasă-mă în pace! a strigat Win. Du-te şi şterge praful pe undeva!

– Dacă nu... Atenția Ameliei a fost distrasă de privirile lui Win care se îndreptaseră spre pragul bucătăriei.

Merripen stătea în cadrul uşii. Deşi era încă devreme, era plin de praf şi transpirat. Cămaşa i se lipise de pieptul puternic, bine conturat. Expresia de pe chipul lui era cea pe care o cunoşteau deja: cea a unui om care mai degrabă ar muta un munte din loc cu ajutorul unei linguri decît să se răzgîndească în vreo privință. S-a apropiat de Win şi a întins mîna spre ea, fără să scoată vreun cuvînt.

Nici unul nu a făcut nici o mişcare, preț de cîteva clipe. Încăpățînarea amîndurora părea să-i unească.

Win a ridicat apoi din umeri.

– N-am nimic de făcut. M-am săturat să stau degeaba, să citesc sau să mă uit pe geam. Vreau să mă fac utilă. Vreau... Vocea i s-a stins cînd a văzut expresia lui Merripen. Bine, ia-o! I-a întins mătura iar el a prins-o cu un gest reflex. O să găsesc un colț în care să mă aşez şi să aştept să înnebunesc, uşor-uşor...

– Vino cu mine, i-a spus Merripen calm. A lăsat mătura deoparte şi a ieşit.

Win a privit-o mirată pe Amelia.

– Ce face?

– N-am idee.

Cele două surori l-au urmat în hol, apoi în camera de zi. În mijloc era aşezată o masă plină cu ceşti, farfurii şi boluri, înfăşurate în bucăți de pînză gri. Erau cel puțin trei servicii diferite, amestecat.

– Trebuie sortate, a spus Merripen făcînd semn spre masă. Multe dintre ele sînt ciobite. Trebuie date deoparte.

Era activitatea perfectă pentru Win. Avea să o țină ocupată fără să o obosească prea tare. Recunoscătoare, Amelia şi-a privit sora ridicînd o ceaşcă şi întorcînd-o cu gura în jos. Un păianjen mort a căzut pe podea.

– Cîtă mizerie, a spus Win. Va trebui să le şi spăl.

– Dacă vrei să te ajute şi Poppy... a început Amelia.

– Să nu îndrăzneşti să trimiți după ea. E treaba mea şi n-o împart cu nimeni. S-a aşezat pe un scaun şi a început să despacheteze.

Merripen o privea pe Win, părînd tentat să-i atingă şuvița de păr blond care îi scăpase de sub turban. Fața îi era împietrită. Era cea a unui bărbat care ştia că nu va avea niciodată ceea ce-şi dorea cel mai mult. Cu un deget a împins o farfurie aşezată chiar pe marginea mesei apoi a ieşit.

Amelia l-a urmat pe Merripen înapoi în bucătărie.

– Îți mulțumesc, i-a spus atunci cînd a ştiut că sora ei nu o mai putea auzi. Îmi fac griji pentru ea, vreau să nu se obosească, dar nu m-am gîndit că ar putea înnebuni de plictiseală.

Merripen a ridicat o cutie grea, în care fuseseră adunate tot felul de obiecte. Şi-a pus-o pe un umăr şi a zîmbit.

– Se însănătoşeşte cu fiecare zi.

S-a îndreptat spre uşă şi a ieşit.

Nu era opinia unui doctor, dar Amelia era sigură că avea dreptate. S-a uitat în jur, prin bucătărie, şi a fost cuprinsă de un val de fericire. Decizia de a veni aici

fusese una bună. Un loc nou îți oferă noi posibilități. Poate că ghinionul îi părăsea în sfîrşit. Înarmată cu o mătură, un făraş şi o mînă de cîrpe, Amelia a urcat la etaj, spre una din camerele care nu fusese explorată încă. S-a lăsat cu toată greutatea pe uşă ca să o poată deschide. Aceasta a cedat cu un şir de scîrțîieli. Părea să fie o cameră privată de primire, plină de rafturi pentru cărți.

Pe unul dintre rafturi erau două volume. Le-a privit mai îndeaproape. Erau pline de praf, copertele din piele crăpaseră. Amelia a citit primul titlu: *Pescuitul cu undița. Un expozeu despre arta pescuitului la babuşcă şi ştiucă.* Nu era de mirare că fostul proprietar o abandonase, şi-a spus. Cel de-al doilea titlu suna mai promițător: *Aventurile amoroase de la Curtea Angliei în timpul domniei lui Charles al doilea*. Conținea fără îndoială cîteva dezvăluiri triviale de care putea să se amuze împreună cu Win.

A pus cărțile la loc şi s-a dus să deschidă ferestrele. Draperiile din catifea îşi pierduseră culoarea originală şi erau acum gri şi roase de molii.

Cînd a încercat să tragă draperia, galeria din alamă s-a desprins din tavan şi a căzut cu zgomot pe podea. A fost învăluită de un nor de praf. A început să strănute. De undeva de jos s-a auzit o voce. Era probabil Merripen.

– Sînt bine! a strigat ea. Şi-a şters fața cu o cîrpă curată şi a încercat să deschidă fereastra. Ivărul se înțepenise. S-a împins cu putere în ramă, încercînd să-l

desfacă. A mai împins o dată, folosindu-se de toată greutatea. Fereastra a cedat cu o uşurinţă surprinzătoare, dezechilibrînd-o. S-a aplecat în afară, încercînd să apuce un ochi de geam care se desprinsese şi era cît pe ce să cadă în grădină. A urmat o secundă de panică, după care a auzit un zgomot înăbuşit în spatele ei.

S-a trezit smulsă cu putere înapoi. S-a clătinat şi s-a lipit de ceva solid, dar suplu. A căzut pe podea, neajutorată, iar membrele ei s-au încolăcit cu ale altcuiva. A văzut un chip întunecat deasupra ei şi a murmurat, confuză:

– Merri...

Nu erau însă ochii negri ai lui Merripen ci alţii, strălucitori, de culoarea ambrei. Un val de plăcere a cuprins-o.

– Cred că ar trebui să discutăm despre o recompensă, dacă voi continua să te tot salvez, a spus Cam.

A întins mîna să-i dea deoparte baticul, care se desfăcuse deja. Amelia nu se mai putea gîndi la altceva în afară de faptul că trebuia să arate îngrozitor, cu părul în neorînduială şi rochia plină de praf. Cum de nu rata nici o ocazie să o prindă în dezavantaj?

A murmurat o scuză şi s-a chinuit să se tragă de sub el, dar greutatea fustelor şi strînsoarea corsetului o împiedicau.

– Nu... Aşteaptă... Rohan a inspirat adînc şi s-au rostogolit amîndoi într-o parte.

– Cine ţi-a dat drumul înăuntru? a reuşit să-l întrebe Amelia.

Rohan i-a aruncat o privire inocentă.

– Nimeni. Uşa era descuiată iar în hol nu era nimeni. Şi-a descîlcit picioarele dintre fustele ei şi a ajutat-o să se ridice în şezut. Ai adus pe cineva să verifice casa? a întrebat-o. E gata să se năruiască. Nu m-aş risca să vin pe-aici înainte de a mă ruga la Butyakengo.

– La cine?

– E un spirit protector. I-a zîmbit. Acum, că tot sînt aici, o să risc. Dă-mi voie să te ajut să te ridici.

A ridicat-o şi nu i-a dat drumul pînă ce nu a fost sigur că era în stare să-şi menţină echilibrul. Simţindu-i atingerea, Amelia s-a înfiorat.

– De ce ai venit?

Rohan a ridicat din umeri.

– E o vizită de curtoazie. Nu prea ai ce face la Stony Cross. Azi a început sezonul de vînătoare la vulpi.

– Tu nu participi?

A clătinat din cap.

– Vînez doar ca să mă hrănesc, nu privesc vînătoarea ca pe un sport. Şi am tendinţa să mă identific cu vulpea. Am fost şi eu în aceeaşi postură, de cîteva ori.

Se referea probabil la vînătoarea de ţigani, şi-a spus Amelia, îngrijorată dar şi curioasă în acelaşi timp. Ar fi vrut să-i mai pună întrebări, dar acea discuţie nu mai putea continua.

– Domnule Rohan, i-a spus ea cu stîngăcie, aş vrea să pot fi o gazdă desăvîrşită, să te conduc în salon şi să-ţi ofer ceva răcoritor. Dar nu avem răcoritoare şi nici măcar un salon. Te rog să nu mă consideri nepoliticoasă, dar nu e un moment potrivit pentru vizite.

– Pot să te ajut. S-a sprijinit cu un umăr de perete şi i-a zîmbit. Sînt destul de priceput.

– Nu, mulţumesc. Sînt sigură că Butayenko nu ar fi de acord.

– Butyakengo.

Dornică să-şi demonstreze competenţa, Amelia s-a îndreptat spre cealaltă fereastră şi a început să tragă draperiile.

– Îţi mulţumesc, domnule Rohan, dar mă descurc şi singură, după cum vezi.

– Cred că mai rămîn. Te-am împiedicat să cazi de la cealaltă fereastră şi n-aş vrea să cazi de la aceasta.

– În nici un caz. Am totul sub... A tras mai tare iar galeria a căzut, ca şi cea dinainte. Numai că de data aceasta draperia ascundea altceva...

Amelia a îngheţat, oripilată. Sub faldurile draperiei se adăposteau albine. Sute, mii de albine, care roiau şi bîzîiau nervoase. Altele au ieşit dintr-o crăpătură a zidului care ascundea un stup imens şi au început să-i dea ocol Ameliei, asemenea unor limbi de foc.

– Oh, Doamne!

– Nu te mişca. Vocea lui Rohan era surprinzător de calmă. Nu da din mîini.

Nu mai cunoscuse niciodată o asemenea frică primară, care îi cuprinsese fiecare por. Părea că nu-şi mai poate controla nici o parte a corpului. Prin aer roiau albine, tot mai multe albine.

Nu era un mod prea plăcut de a muri. A închis ochii şi s-a forţat să rămînă nemişcată, deşi fiecare muşchi i

se încordase, dornic de acțiune. Insectele se apropiau tot mai mult, îi atingeau mînecile, mîinile, umerii.

– Le e mai teamă de tine decît îți este ție de ele, l-a auzit pe Rohan spunînd.

Amelia nu era prea convinsă.

– Nu par sp-speriate. Nu-şi mai recunoştea propria voce. Par mai degrabă f-furioase.

– Aşa par, într-adevăr, a fost şi el de acord. Se apropia încet de ea. Poate din cauza rochiei. Am înțeles că nu le plac culorile închise. Sau din cauză că le-ai distrus stupul.

– Dacă îndrăzneşti să te amuzi... S-a oprit şi şi-a acoperit fața cu mîinile, tremurînd.

Vocea lui a răzbătut prin bîzîitul care o învăluia.

– Nu te mişca. Totul va fi bine. Sînt aici, lîngă tine.

– Ia-mă de aici, i-a şoptit ea disperată. Inima îi bătea cu putere, tremura necontrolat iar mintea i se golise de orice gînd coerent. A simțit cum el îi alunga cîteva insecte din păr. A cuprins-o în brațe, lipindu-i obrazul de umărul lui.

– Asta fac, iubito. Pune-ți brațele în jurul gîtului meu.

Ea l-a ascultat orbeşte. A ridicat-o cu uşurință, ca pe un copil.

– Gata, i-a murmurat. Picioarele i s-au desprins de pe podea, de parcă plutea şi se dădea în leagăn, în acelaşi timp. Nimic nu părea real: nici albinele care îi dădeau ocol, nici pieptul lui puternic, nici brațele care o protejau, ținînd-o strîns. În clipa aceea s-a gîndit că ar fi putut să moară dacă el nu ar fi fost acolo. A gemut speriată şi şi-a îngropat fața în umărul lui.

Îi simțea răsuflarea caldă, egală, în scobitura gîtului.

– Sînt oameni care cred că albinele sînt insecte sacre. Un simbol al reîncarnării.

– Nu cred în reincarnare, a murmurat ea.

I-a ghicit zîmbetul în glas.

– Ce surpriză! Oricum, poți considera că prezența lor în casă este un semn că vor urma doar zile bune.

– Ce înseamnă atunci cînd sînt mii de albine într-o casă? Vocea îi era înăbuşită de haina lui din lînă.

A ridicat-o mai sus şi i-a atins cu buzele lobul urechii.

– Că vei avea suficient de multă miere la ora ceaiului, probabil. Ieşim acum pe uşă. Te las imediat jos.

Amelia nu-şi dezlipise fața de el.

– Vin după noi?

– Nu. Vor rămîne lîngă stup. Vor doar să-şi protejeze regina.

– N-au de ce să se teamă, în ceea ce mă priveşte.

A izbucnit în rîs. A lăsat-o jos, cu grijă, continuînd să o susțină cu o mînă. Cu cealaltă a închis uşa în urma lor.

– Gata. Am ieşit. Eşti în siguranță. Şi-a trecut mîna prin părul ei. Poți să deschizi ochii.

Degetele ei rămăseseră încleştate pe haina lui. Amelia a stat nemişcată şi a aşteptat sentimentul de uşurare care întîrzia să apară. Inima continua să-i bată repede. Pieptul o durea din cauză că se străduia să respire normal. A deschis ochii dar nu a văzut decît roiuri de steluțe.

– Uşor, Amelia. Eşti în siguranță. O mîngîia pe spate. Linişteşte-te, draga mea.

Nu reuşea. Plămînii stăteau să explodeze. Indiferent cît încerca, nu avea suficient aer. Bîzîitul îi răsuna încă în urechi. Vocea lui părea să vină de departe. A simțit cum brațele lui au cuprins-o înainte să se cufunde într-o mare gri...

După un timp care putea fi un minut dar şi o oră a simțit primele senzații plăcute. O apăsare uşoară pe frunte. O atingere delicată pe pleoape, pe obraji. Două brațe puternice care o susțineau şi un miros proaspăt, uşor sărat care i-a umplut nările. A deschis ochii.

– Aşa... l-a auzit şoptind.

Chipul lui Rohan era chiar deasupra ei. Erau pe hol, pe podea, iar el îi ținea capul în poală. Ca şi cum situația nu ar fi fost suficient de umilitoare şi aşa, a văzut că rochia îi era desfăcută, la fel şi corsetul. Sînii îi erau acoperiți doar de cămaşa mototolită.

– Rochia mea...

– Nu puteai respira. M-am gîndit să-ți slăbesc corsetul.

– N-am mai leşinat niciodată, a spus ea încă ametită, încercînd să se ridice..

– Te-ai speriat foarte tare. I-a pus palma pe piept, forțînd-o să rămînă culcată. Mai odihneşte-te un minut. A privit-o şi a adăugat: putem concluziona că nu-ți prea plac albinele.

– Le urăsc de cînd aveam şapte ani.

– De ce?

– Mă jucam afară, cu Win şi Leo. M-am împiedicat de o tufă de trandafiri. O albină s-a repezit şi m-a înțepat

chiar aici. I-a arătat un loc pe obrazul drept, chiar sub ochi. Fața mi s-a umflat şi nu am mai putut să deschid ochiul aproape două săptămîni.

El îi mîngîia obrazul cu vîrful degetelor, de parcă ar fi vrut să-i aline rana de demult.

– Fratele şi sora mea mi-au zis Ciclopul. L-a văzut străduindu-se să nu izbucnească în rîs. Încă mai îmi spun aşa, ori de cîte ori o albină vine prea aproape.

El o privea cu simpatie.

– Tuturor le e frică de cîte ceva.

– Ție de ce ți-e frică?

– De pereți şi tavane.

S-a uitat uimită la el.

– Adică… ai prefera să trăieşti în aer liber, asemenea animalelor sălbatice?

– Da. Ai dormit vreodată sub cerul liber?

– Pe pămînt?

– Pe o saltea de paie, lîngă foc.

Amelia încerca să-şi imagineze cum ar fi fost să se întindă pe pămînt, fără să se poată apăra de creaturi care se tîrau, se furişau sau zburau.

– Nu cred că aş reuşi să adorm.

Cam se juca cu părul ei .

– Ba da. Vocea îi era tandră. Te-aş ajuta eu.

Nu înțelegea ce voia el să-i spună. Ştia doar că o treceau fiori ori de cîte ori degetele lui o atingeau. Cu gesturi neîndemînatice, a încercat să-şi strîngă corsetul.

– Dă-mi voie. Nu ți-ai revenit pe deplin. A început să-i prindă şireturile, cu gesturi sigure. Fără îndoială că dessous-urile femeilor nu îi erau necunoscute.

L-a întrebat, agitată:

– M-a înțepat vreuna?

– Nu. Am cercetat temeinic.

Amelia şi-a înăbuşit un geamăt. Ar fi vrut să-i dea mîinile deoparte, numai că se descurca mai bine decît ar fi făcut-o ea. A închis ochii, încercînd să uite că era în poala unui bărbat care îi strîngea corsetul.

– Ai nevoie de ajutorul unui prisăcar ca să scapi de stup, i-a spus Rohan.

– Va reuşi să le omoare pe toate? l-a întrebat Amelia, gîndindu-se la enorma colonie din crăpătura zidului.

– S-ar putea să nu fie nevoit să o facă. Le va ameți cu fum şi va lua regina într-un stup portabil. Celelalte o vor urma. Dacă nu va reuşi aşa atunci le va omorî cu apă şi săpun. Cea mai mare problemă este însă să scapi de ceară şi de miere. Dacă nu scoți totul din perete acestea vor fermenta şi vor atrage tot felul de paraziți.

A făcut ochii mari, îngrijorată.

– Va trebui să dărîmăm peretele?

Înainte ca Rohan să apuce să-i răspundă s-a auzit o altă voce:

– Ce se întîmplă aici?

Era Leo, care abia se dăduse jos din pat şi îşi trăsese hainele pe el. Ieşise desculț din camera lui.

– De ce eşti pe jos şi de ce ai rochia desfăcută?

Amelia s-a gîndit puțin.

– M-am gîndit să am un rendez-vous spontan, pe hol, cu un bărbat pe care abia dacă îl cunosc.

– Încearcă să faci mai puțin zgomot data viitoare. Lumea vrea să doarmă.

Amelia îl privea nedumerită.

– Pentru Dumnezeu, Leo! Nu ți-e teamă că aş putea fi compromisă?

– Eşti?

– Eu... A roşit cînd s-a uitat în ochii lui Rohan. Nu cred.

– Dacă nu eşti sigură înseamnă că nu ai fost. S-a apropiat de Amelia şi a privit-o cu atenție. Tonul i s-a îmblînzit. Ce s-a întîmplat, surioară?

A arătat cu degetul spre uşa închisă.

– Acolo sînt albine, Leo.

– Albine. Dumnezeule. I-a zîmbit ironic, dar cu afecțiune. Nu te speria, Ciclopule.

Amelia s-a strîmbat şi s-a ridicat din poala lui Rohan. Acesta a sprijinit-o imediat, trecîndu-şi brațul pe după umerii ei.

– Du-te să te convingi.

Leo a deschis uşa şi a intrat.

După două secunde a ieşit în trombă, trîntind uşa şi sprijinindu-se cu spatele de ea.

– Isuse! Trebuie să fie mii!

– Cam două sute de mii, cred, a spus Rohan. I-a încheiat şi ultimul nasture şi a ajutat-o să se ridice în picioare. Uşor, i-a murmurat. S-ar putea să mai fii uşor ametită.

L-a lăsat să o sprijine pînă cînd şi-a recăpătat echilibrul.

– Gata. Îți mulțumesc. Mîna îi rămăsese încă într-a lui. Rohan avea degete lungi şi subțiri, iar inelul strălucea pe pielea de culoarea mierii.

Amelia şi-a retras mîna şi i-a spus fratelui ei:

– Domnul Rohan mi-a salvat de două ori viața astăzi. Prima oară cînd era să cad pe fereastră şi apoi cînd am dat de albine.

– Casa asta ar trebui dărîmată şi folosită ca lemn de foc, a mormăit Leo.

– Ar trebui să chemați pe cineva care să facă o verificare a structurii, a spus Rohan. Casa este într-o stare destul de proastă. Cîteva coşuri s-au înclinat, tavanul holului de la intrare stă să cadă. Cîteva grinzi sînt şi ele desprinse.

– Ştiu şi eu care sînt problemele, a spus Leo, iritat. Avea suficiente cunoştințe de arhitectură ca să-şi dea seama în ce stare era casa.

– Este posibil ca familia ta să nu fie în siguranță aici.

– Asta mă priveşte pe mine, nu crezi?

Simțind animozitatea dintre cei doi, Amelia a încercat să fie diplomată:

– Leo este convins că nu sîntem într-un pericol imediat, domnule Rohan.

– Eu n-aş sta atît de liniştit, i-a răspuns Rohan. Mai ales dacă aş avea în grijă patru surori.

– Vrei să mi le iei de pe cap? l-a întrebat Leo. Ți le dau pe toate. Rohan a tăcut. Nu? Atunci te rog să te abții de la a-mi da sfaturi atunci cînd nu ți le cer.

Amelia a privit cu îngrijorare chipul palid al fratelui ei. Devenise un străin. Era un bărbat pe care disperarea

şi furia îl rodeau pe dinăuntru pînă cînd avea să se prăbuşească, asemenea acelei case.

Netulburat, Rohan s-a întors spre Amelia:

– În loc de sfaturi, dă-mi voie să-ți dau o informație. Peste două zile se ține în sat aşa-numitul tîrg al pămătufului.

– Ce ?

– Un tîrg la care vin cei care au nevoie de o slujbă. Fiecare are cîte un obiect asupra lui care îi simbolizează meseria. Servitoarele au cîte un pămătuf de şters praful, meşterii de acoperişuri au un snop de stuf şi tot aşa. Dă-le cîte un şiling celor pe care vrei să-i angajezi. Va ține loc de contract pe un an.

Amelia s-a uitat spre fratele ei.

– Avem nevoie de servitori, Leo.

– N-ai decît să angajezi pe cine vrei. Nu-mi pasă.

Amelia a dat din cap şi şi-a încrucişat mîinile la piept. Era frig, şi-a spus, chiar şi pentru o zi de toamnă.

Cei doi bărbați rămăseseră tăcuți. Leo era tot mai palid şi privea fix într-un punct. Instinctiv, Amelia s-a dat cîțiva paşi în spate, îndepărtîndu-se de fratele ei, pînă cînd a simțit că se loveşte de pieptul lui Rohan. El a prins-o de cot. Tremurînd, ea s-a lipit de trupul cald şi puternic.

Leo nu s-a clintit. Continua să aştepte ceva, cu privirea țintă.

– Leo? a şoptit Amelia.

Sunetul vocii ei a părut să-l readucă cu picioarele pe pămînt. A clipit şi a privit-o cu ochi tulburi.

– Condu-l pe Rohan, i-a spus scurt. Te-ai compromis suficient pentru o singură zi. S-a îndepărtat rapid. A ajuns în pragul camerei şi a trîntit uşa în urma lui.

Uimită de purtarea fratelui ei, Amelia s-a întors cu fața spre Rohan care se mai uita încă după Leo.

A privit-o, păstrînd o expresie neutră:

– Regret, dar trebuie să te părăsesc. Tonul îi era ironic. Ai nevoie de cineva care să se țină după tine şi să te păzească. Pe de altă parte, însă, ai nevoie de cineva care să caute un prisăcar.

Amelia şi-a dat seama că el nu voia să discute despre Leo.

– Vrei să faci asta? Ar fi o mare favoare.

– Bineînțeles. Deşi... Ochii i-au strălucit. După cum ți-am mai spus, nu pot face favoruri fără să primesc ceva în schimb. Un bărbat are nevoie de încurajare, de cîte un imbold.

– Dacă e vorbą de bani, pot să...

– Dumnezeule, nu! Rohan rîdea. Nu vreau bani. A întins mîna, i-a mîngîiat părul şi mai apoi obrazul. Atingerea lui era uşoară, erotică. La revedere, domnişoară Hathaway. Nu e nevoie să mă conduci. I-a zîmbit şi a sfătuit-o: nu te apropia de ferestre.

În timp ce cobora scara s-a întîlnit cu Merripen. Acesta s-a înnegurat cînd l-a văzut.

– Ce cauți aici?

– Dau o mînă de ajutor la stîrpirea paraziților.

– Ar fi bine să începi prin a pleca imediat, a mîrîit Merripeņ.

Rohan a zîmbit nepăsător şi şi-a continuat drumul.

După ce le-a povestit şi celorlalți despre pericolele din salonul de la etaj, botezat pe loc „camera albinelor", Amelia a cercetat cu atenție şi restul încăperilor. Nu a mai găsit nimic altceva în afară de praf, putregai şi tăcere.

Nu era însă o casă neprimitoare. Cînd deschideau ferestrele, lumina inunda podelele neatinse de ani şi totul părea să respire. Ramsay House era un loc încîntător, cu excentricități, colțuri secrete şi trăsături unice care aveau nevoie doar de atenție şi de lustru. Exact ca şi familia ei.

După-amiază, Amelia s-a prăbuşit pe un scaun în bucătărie. Poppy pusese de ceai.

– Unde este Win?

– S-a culcat puțin, i-a răspuns Poppy. Era obosită. N-ar fi recunoscut, bineînțeles, dar se vedea pe fața ei.

– Era mulțumită?

– Aşa părea. A turnat apa fierbinte într-un ceainic ciobit, plin cu frunze de ceai şi a început să-i povestească despre descoperirile ei. Într-unul dintre dormitoare găsise un covor drăguț iar după ce-l bătuse o oră văzuse că era viu colorat şi în stare bună.

– Tot praful din el s-a aşezat pe tine, a spus Amelia. Poppy îşi acoperise nasul şi gura cu o batistă atunci cînd bătuse covorul, iar praful i se aşternuse pe frunte şi în jurul ochilor. Acum, că dăduse batista deoparte, fața ei avea două culori – pe jumătate gri, pe jumătate albă.

– Mi-a făcut mare plăcere, i-a răspuns Poppy zîmbitoare. Nimic nu alungă mai bine frustrările ca bătutul unui covor.

Amelia se pregătea să o întrebe care erau frustrările ei cînd a intrat Beatrix.

De obicei vorbăreață şi plină de viață, acum era tăcută şi abătută.

– Ceaiul e gata imediat, a spus Poppy în timp ce tăia pîinea. Vrei şi pîine prăjită, Bea?

– Nu, mulțumesc. Nu mi-e foame. Beatrix s-a aşezat pe un scaun lîngă Amelia, cu privirea ațintită la podea.

– Ție ți-e mereu foame, a spus Amelia. Ce s-a întîmplat, draga mea? Nu te simți bine? Eşti obosită?

Tăcere. Beatrix era cu siguranță foarte supărată.

Amelia i-a pus o mînă pe spate şi s-a aplecat spre ea.

– Ce s-a întîmplat, Beatrix? Îți este dor de prietenii tăi? De Spot?

– Nu, nimic din toate astea.

– Atunci ce s-a întîmplat?

– Ceva e în neregulă cu mine. Tristețea i se citea în glas. S-a întîmplat din nou, Amelia. Nu m-am putut abține. Nu-mi mai amintesc prea multe. Eu...

– Oh, nu, a şoptit Poppy.

Amelia a continuat să o mîngîie pe spate.

– E aceeaşi problemă de dinainte?

Beatrix a dat din cap.

– O să mă omor, a spus cu hotărîre. Mă încui în camera albinelor şi...

– Şşt. Nu vei face aşa ceva. Lasă-mă să mă gîndesc o clipă. Privirea ei îngrijorată a întîlnit-o pe cea a lui Poppy, pe deasupra capului lui Beatrix.

„Problema" apăruse cînd şi cînd în ultimii patru ani, de cînd murise mama lor. Uneori Beatrix simţea un impuls pe care nu-l putea controla. Fura cîte ceva, fie dintr-un magazin, fie din casa cuiva. De obicei erau obiecte fără importanţă: o forfecuţă, un ac de păr, un cub de ceară pentru sigilii. Din cînd în cînd, însă, lua şi cîte ceva de valoare: o cutie de tutun de prizat sau un cercel. Din cîte-şi dădea Amelia seama, Beatrix nu plănuia aceste furturi. De cele mai multe ori îşi dădea seama ce făcuse abia după destul timp. Urmau apoi spaima şi agonia remuşcărilor.

Familia ţinuse secretă problema lui Beatrix, ca să o protejeze de consecinţe. Conspirau cu toţii în secret, reuşind să pună la loc obiectele furate. Cum nu o mai făcuse de mai bine de un an, crezuseră cu toţii că se vindecase de aceste porniri inexplicabile.

– Înţeleg că ai luat ceva de la Stony Cross, a spus Amelia, străduindu-se să-şi păstreze calmul. E singurul loc pe care l-ai vizitat.

Beatrix a încuviinţat, nefericită.

– S-a întîmplat după ce l-am eliberat pe Spot. M-am dus în bibliotecă, dar în drum am mai intrat în cîteva camere şi... N-am vrut, Amelia! N-am vrut!

– Ştiu. Amelia a îmbrăţişat-o, încercînd să o consoleze. O să punem totul la loc şi nu va afla nimeni. Arată-mi ce ai luat şi încearcă să-ţi aminteşti din ce camere.

– Aici... e totul. A căutat în buzunarele șorțului, scoțînd o mică colecție.

Amelia a ridicat primul obiect. Era un căluț sculptat, cît pumnul ei, cu o șa din mătase. Obiectul era lustruit de atîtea mînuiri. Erau și urme de dinți.

– Familia Westcliff are o fetiță destul de mică. Probabil e al ei.

– I-am furat unui copil jucăria, a gemut Beatrix. E cel mai josnic lucru pe care l-am făcut vreodată. Locul meu e la închisoare.

Amelia a ridicat al doilea obiect, un carton avînd aceeași imagine pe ambele fețe. Era folosit într-un stereoscop pentru a obține o imagine în spațiu.

Următorul obiect furat era o cheie, iar ultimul... oh, Doamne! Era un sigiliu din argint cu blazonul familiei. Era greu și destul de scump, genul de obiect care era lăsat moștenire din generație în generație.

– L-am luat din biroul lordului Westcliff. Îl folosește probabil la corespondența oficială. Mă duc să mă spînzur.

– Trebuie să-l ducem imediat înapoi, a spus Amelia ștergîndu-și transpirația de pe frunte. Vor da vina pe vreunul dintre servitori cînd îi vor constata dispariția.

Cele trei femei au tăcut, îngrijorate.

– Mîine dimineață îi vom face o vizită lui lady Westcliff, a spus Poppy. Nu este ziua ei de primire?

– Nu mai contează, a spus Amelia. Nu mai putem aștepta. Mergem mîine, fie că se cade sau nu.

– Să vin și eu? le-a întrebat Beatrix.

– Nu! au răspuns în cor Amelia şi Poppy. Se gîndiseră amîndouă la acelaşi lucru: că Beatrix nu va reuşi să se stăpînească în timpul vizitei.

– Mulțumesc. Beatrix părea uşurată. Cred totuşi că ar trebui să fiu pedepsită, chiar dacă veți îndrepta răul făcut. Poate că ar trebui să mărturisesc şi să-mi cer scuze...

– Vom recurge la asta dacă vom fi prinse, a spus Amelia. Pentru început vom încerca să muşamalizăm totul.

– Trebuie să ştie şi Leo, Win sau Merripen? a întrebat Beatrix.

– Nu, a şoptit Amelia, trăgîndu-şi sora mai aproape şi lipindu-şi buzele de buclele ei negre. Rămîne secretul nostru. Poppy şi cu mine ne vom ocupa de toate.

– Mulțumesc. Cu un oftat, Beatrix s-a relaxat şi s-a cuibărit mai bine în îmbrățişare. Sper să meargă totul bine şi să nu fiți prinse.

– Nu trebuie să-ți faci griji, i-a spus Poppy.

– Problema e ca şi rezolvată, a adăugat Amelia.

S-au privit una pe alta, panicate.

CAPITOLUL ZECE

– Nu ştiu de ce face Beatrix toate astea, spunea Poppy a doua zi dimineaţă. Amelia ţinea frîiele calului înhămat la caleaşcă. Erau în drum spre Stony Cross, cu obiectele furate ascunse în buzunarele celor mai bune rochii de zi.

– Sînt convinsă că nu vrea, i-a răspuns Amelia, încruntată din cauza îngrijorării. Dacă ar fi cu intenţie ar fura lucruri pe care şi le doreşte, panglici pentru păr, mănuşi sau dulciuri. Şi nu ar mărturisi, mai tîrziu. A oftat. Pare să facă asta ori de cîte ori în viaţa ei apare o schimbare majoră. Cînd au murit mama şi tata, cînd s-au îmbolnăvit Leo şi Win… şi acum, cînd ne-am mutat în Hampshire. Va trebui să ascundem totul cît putem de bine şi să avem grijă ca Beatrix să aibă parte de linişte, de calm.

– În casa noastră calmul şi liniştea nu-şi au locul, a spus Poppy. Oh, Amelia, de ce e familia noastră atît de ciudată?

– Nu sîntem ciudaţi.

Poppy a făcut un gest de lehamite.

– Ciudaţii nu recunosc niciodată.

– Eu sînt un om absolut obişnuit, a protestat Amelia.

– Ha!

Amelia a privit-o surprinsă.

– Ce vrea să însemne asta?

– Încerci să orînduieşti viaţa tuturor. Nu ai încredere în nimeni, cu excepţia familiei tale. Eşti ca un porc spinos. Nimeni nu poate ajunge la tine din cauza ţepilor.

– Ei bine, asta chiar îmi place! a spus Amelia indignată. Să fiu comparată cu un astfel de animal, cînd eu am decis să-mi dedic întreaga viaţă familiei mele...

– Nimeni nu ţi-a cerut asta.

– Cineva trebuie să o facă. Sînt cea mai mare.

– Leo e cel mai mare dintre fraţi.

– Eu sînt trează.

– Asta nu înseamnă că trebuie să te martirizezi.

– Nu sînt un martir. Sînt pur şi simplu responsabilă. Iar tu eşti nerecunoscătoare.

– Ce preferi? Gratitudine sau un soţ? Eu una aş alege soţul.

– Nu-mi doresc un soţ.

S-au ciorovăit tot drumul pînă la Stony Cross. Cînd au ajuns, erau amîndouă supărate şi prost-dispuse. Cînd l-au văzut pe lacheul venit să le ajute au arborat imediat un zîmbet fals şi au intrat ţinîndu-se de braţ.

Au aşteptat în hol ca servitorul să le anunţe. Spre marea uşurare a Ameliei, au fost conduse în salon şi informate că lady Westcliff avea să vină imediat.

Salonul era aerisit, plin de vaze cu flori proaspete. Mobila era din lemn de satin, cu tapiţerie albastru deschis. În şemineul din marmură ardea un foc vesel.

– Uite ce frumos e aici! a exclamat Poppy. Şi ce frumos miroase! Şi uite cum strălucesc geamurile!

Amelia a tăcut, dar trebuia să recunoască. Avea dreptate. Salonul imaculat, atît de diferit de al lor, plin de praf şi mizerie, îi dădea un sentiment de vinovăție.

– Nu-ți scoate boneta, i-a spus, văzînd că Poppy îşi desfăcea panglicile. Boneta se lasă pe cap în timpul unei vizite de curtoazie.

– Doar la oraş, a protestat Poppy. La țară oamenii nu țin atît de mult la etichetă. Şi nu cred că pe lady Westcliff ar deranja-o.

Din prag s-a auzit o voce:

– Ce să mă deranjeze? Era lady Westcliff, într-o rochie roz. Părul negru îi era strîns spre ceafă într-un mănunchi de bucle strălucitoare. Zîmbetul ei nu ascundea nici o urmă de răutate sau prefăcătorie. Ținea în brațe o fetiță îmbrăcată într-o rochiță albastră, o versiune a ei în miniatură, cu ochi mari, rotunzi, ca de turtă dulce.

– Doamnă... Amelia şi Poppy au făcut cîte o plecăciune.

Amelia s-a hotărît să fie sinceră, aşa că a spus:

– Ne întrebam dacă trebuie sau nu să ne scoatem bonetele.

– Dumnezeule, nu e nevoie să vă formalizați! a exclamat lady Westcliff. Bineînțeles că le puteți scoate. Şi spuneți-mi Lillian, vă rog. Ea este fiica mea Merritt. Tocmai ne jucam.

– Nu v-am deranjat, sperăm, s-a scuzat Poppy.

– Nicidecum. Dacă ştrengărița mea nu vă deranjează, eu sînt foarte bucuroasă să am companie. Am cerut să ni se aducă ceaiul.

În scurt timp stăteau de vorbă ca nişte vechi prietene. Merritt s-a obişnuit şi ea cu ele şi le-a arătat-o pe Annie, păpuşa preferată, şi colecţia de pietricele. Lady Westcliff – Lillian – era o mamă afectuoasă şi jucăuşă, care nu se sfia să îngenuncheze şi să strîngă pietricelele de sub masă.

Relaţia lui Lillian cu fiica ei era destul de neobişnuită pentru o casă de aristocraţi. Copiii era rareori prezentaţi vizitatorilor. Majoritatea femeilor de rang înalt îşi vedeau copiii o dată pe zi, cel mult de două ori, lăsîndu-i în grija doicilor.

– Nu pot sta fără ea, le-a explicat candid Lillian. Servitorii au fost nevoiţi să se obişnuiască cu asta.

Cînd a sosit ceaiul, păpuşa Annie a fost aşezată pe canapea între Poppy şi Merritt. Fetiţa a lipit ceaşca de gura pictată a păpuşii.

– Annie mai vrea zahăr, mamă, a spus Merritt.

Lillian a zîmbit, ştiind cine avea să bea ceaiul extrem de dulce.

– Spune-i lui Annie că nu se pun mai mult de două linguriţe de zahăr la o ceaşcă, draga mea. O să-i facă rău.

– E foarte încăpăţînată, să ştii, a protestat copila.

– Va trebui să fii fermă cu ea, Merritt.

Poppy, care urmărise zîmbind schimbul de replici, s-a foit pe sofa.

– Cred că m-am aşezat pe ceva... A căutat printre perne şi a scos căluţul din lemn.

– E căluţul meu! a exclamat Merritt. Credeam că a fugit!

– Slavă Domnului! a spus Lillian. E una din jucăriile ei preferate. Am răscolit toată casa căutîndu-l.

Amelia i-a căutat privirea lui Poppy. Amîndouă se întrebau dacă se descoperise şi dispariția celorlalte lucruri. Trebuiau să le returneze pe toate cît mai curînd, mai ales sigiliul din argint. Şi-a dres glasul:

– Doamnă... Lillian... aş dori să ştiu unde este toaleta.

– Bineînțeles. Să chem o servitoare care să te îndrume sau...

– Nu este nevoie, mulțumesc.

După ce a primit toate explicațiile Amelia s-a scuzat şi a ieşit din salon, lăsîndu-le pe cele trei să-şi continue ceaiul.

Prima încăpere pe care trebuia să o găsească era biblioteca, de unde Beatrix luase cartonul şi cheia. Amintindu-şi descrierea făcută de sora ei despre dispunerea camerelor, Amelia a pornit hotărîtă de-a lungul holului. A încetinit atunci cînd s-a întîlnit cu o servitoare care curăța un covor şi a încercat să pară că ştia exact încotro se îndrepta. Servitoarea s-a oprit din treabă şi s-a tras deoparte, respectuoasă, lăsînd-o să treacă.

După colț, Amelia a dat de o uşă deschisă care dădea spre bibliotecă. Nu era nimeni înăuntru. A văzut stereoscopul pe masa masivă. Lîngă el era o casetă din lemn plină cu cartoane asemănătoare cu cel din buzunarul ei. L-a pus lîngă celelalte şi s-a grăbit spre uşă. Înainte de a ieşi a pus cheia în broască.

Mai avea un singur lucru de făcut: să găsească biroul privat al lordului şi să înapoieze sigiliul. Picioarele

îi tremurau. Doamne, să nu fie nimeni înăuntru, îşi spunea disperată. Să nu fiu prinsă...

Beatrix îi spusese că biroul era lîngă bibliotecă dar a descoperit că prima uşă pe care a deschis-o dădea spre salonul de muzică. Următoarea uşă era de la o debara plină cu găleți, mături şi borcane cu ceară pentru podele.

– Drace! a murmurat, deschizînd altă uşă.

Era sala de biliard. Cîțiva bărbați erau antrenați într-o partidă. Mai rău decît atît, unul din ei era Christopher Frost.

Amelia s-a oprit în prag, roşie ca focul.

– Vă rog să mă scuzați, a murmurat şi s-a întors.

Spre uimirea ei, Christopher a făcut un pas, ca şi cum ar fi vrut să vină după ea. Era însă atît de concentrată să scape de acolo că nu a văzut cum cineva i-a tăiat calea.

– Domnişoară Hathaway.

S-a întors, auzindu-i vocea. Se aşteptase să fie Christopher Frost dar a constatat cu uimire că era Cam Rohan.

– Domnule.

Cam era doar în cămaşă, cu gulerul desfăcut. Părul negru era ciufulit, ca şi cum tocmai îşi trecuse degetele prin el. Pulsul i s-a accelerat. A aşteptat ca el să se apropie.

Din prag, Christopher le-a aruncat o privire de gheață şi s-a reîntors la joc.

Rohan a ajuns în fața Amelia şi a salutat-o cu o înclinare a capului.

– Te pot ajuta cu ceva? a întrebat-o politicos. Te-ai rătăcit?

Renunțînd la prudență, Amelia l-a apucat de mîneca de la cămaşă.

– Domnule Rohan, ştii unde este biroul lordului Westcliff?

– Da, bineînțeles.

– Arată-mi.

Rohan îi zîmbea întrebător.

– De ce?

– N-am timp de explicații. Du-mă acolo. Te rog, grăbeşte-te!

Au pornit pe hol. A doua uşă dădea spre o încăpere mică, cu lambriuri din lemn de trandafir. Arăta aşa cum trebuia să arate biroul unui gentleman. Singurul ornament era un vitraliu pătrat.

Rohan a închis uşa în urma lor.

Amelia căuta înfrigurată în buzunar. A scos sigiliul greu şi a întrebat:

– Unde stă de obicei?

– În dreapta, lîngă călimară. Cum de era la tine?

– Îți explic mai tîrziu. Te rog să nu spui nimănui. A pus sigiliul pe birou. Sper să nu fi observat că lipseşte.

– De ce l-ai luat? Ca să falsifici ceva, nu-i aşa?

– Să falsific! Amelia a pălit. O scrisoare în numele lui Westcliff, sigilată cu blazonul familiei putea fi într-adevăr o armă puternică. Ce altceva putea el să creadă, văzînd că punea la loc sigiliul? Oh, nu, n-aş face aşa ceva…

A fost întreruptă de zgomotul uşii care se deschidea. Se terminase. Fusese atît de aproape! Numai că fusese prinsă şi numai Dumnezeu ştia care aveau să fie urmările. Nu-şi putea explica prezența în biroul lui Westcliff decît dezvăluind problema lui Beatrix. Asupra familiei lor urma să se abată ruşinea iar Beatrix nu mai avea să-şi găsească loc în societate. Să aduci o şopîrlă la masă era una, hoția era cu totul altceva.

Toate acestea i-au trecut prin minte într-o clipă. S-a încordat, aşteptînd deznodămîntul. Din doi paşi, Rohan a ajuns în dreptul ei. Înainte ca Amelia să poată spune sau gîndi ceva, a lipit-o de el şi a sărutat-o.

A încercat să-l îndepărteze dar palmele ei s-au izbit de pieptul lui puternic. Era singurul reazem într-o lume care părea să se rotească în jurul ei. A încetat să-l mai respingă şi s-a lăsat învăluită de sărutul lui.

Îl retrăise de mii de ori, în visele ei. Îşi dădea seama abia acum.

Rohan s-a desprins din sărut, a întors capul şi i-a spus celui care intrase:

– Scuze, domnule. Voiam puțină intimitate.

Roşie ca focul Amelia i-a urmărit privirea. Lordul Westcliff stătea în prag, cu o expresie de nepătruns.

Westcliff a părut să stea puțin pe gînduri. S-a uitat la Amelia după care l-a privit din nou pe Rohan. Ochii i-au zîmbit.

– Intenționez să revin într-o jumătate de oră. Sper ca biroul să fie disponibil atunci. A făcut un semn din cap şi a plecat.

Cînd uşa s-a închis în urma lui, Amelia şi-a lipit fruntea de umărul lui Rohan. S-ar fi desprins de el dar nu era sigură că se putea ține pe picioare.

– De ce-ai făcut asta?

El nu părea cuprins de regrete.

– Trebuia să găsesc un motiv pentru care să ne aflăm amîndoi aici. Mi s-a părut cea mai bună scuză.

– Crezi că va spune cuiva?

– Nu, a asigurat-o el imediat. Lui Westcliff nu-i place bîrfa. Nu va scoate un cuvînt. Poate doar…

– Doar?

– Lui lady Westcliff. Ei cred că-i va povesti.

Lui Amelia nu i se părea un lucru chiar atît de groaznic. Lady Westcliff nu părea genul de persoană care să condamne un asemenea gest. I se păruse destul de tolerantă.

– Bineînțeles, a continuat Rohan, dacă lady Westcliff ştie este foarte probabil să-i povestească lui lady St. Vincent care urmează să sosească la sfîrşitul săptămînii, împreună cu lordul St. Vincent. Iar cum ea îi spune absolut tot soțului ei, va afla şi el. În afară de ei nu va mai şti nimeni. Doar dacă…

Amelia a sărit în sus, ca o păpuşă trasă de sfori.

– Doar dacă…?

– Dacă lordul St. Vincent îi va pomeni ceva domnului Hunt, care îi va spune soției lui, iar apoi… va afla toată lumea.

– Oh, nu! N-aş putea suporta.

A privit-o atent:

– De ce? Pentru că ai fost surprinsă sărutînd un țigan?

– Nu. Pentru că nu sînt genul care să fie prinsă sărutîndu-se. Punct. Eu nu-mi dau întîlniri în secret! Cînd vor afla toți, ce se va alege de demnitatea mea? De reputația mea? Nu... De ce zîmbeşti?

– Nu mă aşteptam la o asemenea melodramă.

Amelia s-a simțit deranjată. Nu era genul de femeie teatrală. Şi-a interpus hotărîtă brațele între ei.

– Reacția mea este perfect normală ținînd cont de...

– Nu te descurci deloc rău.

– La melodrame? l-a întrebat ea, nedumerită.

– Nu, la sărutat. Cu puțin exercițiu ai putea deveni expertă. Trebuie însă să te relaxezi.

– Nu vreau să mă relaxez. Nu vreau... Oh, Doamne! El se aplecase şi o săruta pe gît. A străbătut-o un fior.

– Nu trebuie să faci asta, a spus ea slab, dar el era tot mai insistent iar gura lui era păcătos de dulce.

– Rohan, nu trebuie să...

– Aşa se sărută, Amelia. l-a cuprins capul în palmă şi i l-a înclinat uşor. Nasul vine aici... O altă atingere a buzelor lui, un alt val de căldură senzuală. Ai gust de ceai şi zahăr.

– Ştiu deja să sărut!

– Crezi? Şi-a trecut degetul mare peste buzele ei, făcîndu-le să se desfacă. Arată-mi, i-a şoptit. Primeşte-mă, Amelia.

Nu şi-ar fi imaginat niciodată că un bărbat avea să-i spună aşa ceva. Iar dacă cuvintele era lipsite de bună

cuviință, strălucirea din ochii lui era de-a dreptul nimicitoare.

– Eu... sînt fată bătrînă. Folosea cuvîntul ca pe un talisman. Oricine ştia că domnii libertini se fereau de fetele bătrîne. Numai Rohan părea să nu fi aflat asta.

I-a zîmbit larg.

– Asta nu te va ține departe de mine. Ea a încercat să se răsucească dar mîinile lui i-au întors fața spre el. Nu reuşesc să te las în pace, oricît aş încerca. De fapt, încep să-mi schimb convingerile legate de fetele bătrîne.

Înainte să-l poată întreba care erau aceste convingeri, gura lui a pus din nou stăpînire pe a ei, în timp ce degetele îi atingeau uşor gîtul, îndemnînd-o să se relaxeze. Chiar şi în cele mai fierbinți momente petrecute alături de Christopher Frost ea nu fusese sărutată astfel. Buzele lui s-au frecat uşor de ale ei iar limbile li s-au întîlnit. Se juca cu ea, trăgînd-o mai aproape. O mîngîia pe umeri şi pe spate în timp ce gura lui îi explora curbura gîtului. A găsit un loc sensibil şi a insistat pînă cînd a auzit-o gemînd încet.

Rohan a ridicat capul. Ochii îi străluceau. A vorbit rar, ca şi cum îşi căuta cuvintele.

– Probabil că e o idee proastă.

Amelia a dat din cap.

– Sînt de acord, domnule Rohan.

I-a atins în fugă obrazul cu vîrful degetelor.

– Numele meu este Cam.

– Nu-ți pot spune aşa.

– De ce nu?

– Ştii foarte bine de ce, a venit răspunsul ei, ca un reproş. A simţit cum gura lui cobora încet pe obraz, explorînd pielea rozalie. Ce înseamnă?

– Numele meu? Înseamnă soare, în limba noastră. Ştiai că ţiganii au trei nume?

Ea a clătinat din cap în timp ce gura lui i se oprea pe frunte.

– Primul este numele secret pe care mama i-l şopteşte la ureche copilului ei, la naştere. Al doilea este numele tribal, folosit doar de ceilalţi ţigani. Iar al treilea este numele pe care îl folosim atunci cînd nu sîntem cu cei de aceeaşi etnie cu noi.

Mirosul lui proaspăt şi delicios o învăluia.

– Care este numele tău tribal?

I-a zîmbit. Îi simţea buzele fierbinţi lipite de obraz.

– Nu pot să-ţi spun. Nu te cunosc suficient de bine. Încă.

Încă. Promisiunea ascunsă în acest cuvînt i-a tăiat răsuflarea.

– Dă-mi drumul, a şoptit. Te rog, nu trebuie să... Cuvintele ei s-au pierdut sub gura lui flămîndă.

Copleşită de plăcere, Amelia şi-a trecut degetele prin părul lui. Cam a mormăit uşor, încurajator. Ritmul respiraţiei lui s-a schimbat iar săruturile au devenit mai posesive.

El lua ceea ce i se oferea, şi chiar mai mult. Limba lui pătrundea tot mai adînc, în căutare de noi senzaţii, iar ea îi răspundea cu mintea golită de orice gînd.

Brusc, Rohan şi-a desprins gura de a ei şi a ținut-o strîns, mult prea strîns de trupul lui. A susținut-o cît timp a simțit-o tremurînd, după care a slăbit strînsoarea.

– Scuze, a spus el într-un final. De obicei nu mi-e atît de greu să mă opresc.

Amelia a dat din cap şi şi-a încrucişat mîinile ca într-o îmbrățişare. Nu şi-a dat seama că bătea nervoasă din picior decît atunci cînd el şi-a strecurat piciorul pe după fusta ei, să o oprească.

– Ar fi bine să pleci chiar acum, pasărea mea colibri, i-a şoptit. Altfel te voi compromite în moduri pe care nici nu le-ai crezut posibile.

Amelia nici nu şi-a dat seama cum de a reuşit să ajungă înapoi fără să se rătăcească. Umbla ca prin vis.

S-a aşezat pe sofa lîngă Poppy, a acceptat o altă ceaşcă cu ceai, i-a zîmbit micuței Merritt care pescuia un biscuit în propria ceaşcă şi i-a răspuns absentă lui Lillian care le invita împreună cu restul familiei la un picnic, la sfîrşit de săptămînă.

– Aş fi vrut să putem accepta invitația, a spus Poppy, gînditoare, în drum spre casă. Ne-am fi creat noi probleme, însă, din partea purtării lui Leo. Şi nu puteam risca să mai fure Beatrix ceva.

– Avem oricum multe de făcut acasă, a adăugat Amelia, distrată.

Se gîndea la un singur lucru. Cam Rohan avea să se întoarcă la Londra. Pentru binele ei – şi probabil şi al lui – trebuia să evite Stony Cross Park pînă ce avea să plece.

Întreaga familie Hathaway era într-o dispoziție destul de proastă în seara aceea, probabil din cauza oboselii. Făcuseră curat, reparaseră şi organizaseră întreaga zi. Se adunaseră cu toții într-una din camerele de la parter, în jurul focului, cu excepția lui Leo. Win citea cu glas tare un roman de Dickens iar Merripen stătea într-un colț, nu foarte departe, şi o asculta atent. Ar fi putut citi şi un şir de nume dintr-un registru şi tot i s-ar fi părut o lectură captivantă.

Poppy încerca să împletească o pereche de şosete bărbăteşti din fire de lînă viu colorate în timp ce Beatrix îşi dădea pasiențe jos, pe podea, lîngă foc. Amelia a izbucnit în rîs văzînd-o cum scotocea prin teancul de cărți.

– Beatrix, i-a spus cînd Win a făcut o pauză pentru că terminase capitolul, de ce trebuie să trişezi? Doar joci singură.

– Atunci nu are cine să se supere că trişez.

– Nu e totul să cîştigi, cum anume cîştigi e important, a spus Amelia.

– Am mai auzit asta şi nu sînt de acord. E mai plăcut să cîştigi.

Poppy a clătinat din cap.

– N-ai pic de ruşine, Beatrix.

– Dar cîştig, a spus Beatrix mulțumită, extrăgînd exact cartea de care avea nevoie.

– Unde am greşit oare? s-a întrebat retoric Amelia.

Win a zîmbit.

– Plăcerile ei sînt atît de puține la număr! O simplă pasiență nu face rău nimănui.

– Bănuiesc că nu. Amelia ar fi spus mai multe dar a fost luată prin surprindere de o adiere de aer foarte rece care i-a înghețat gleznele. S-a înfășurat mai bine în șalul albastru, împletit. Cît de frig este, Dumnezeule!

– Stai probabil în curent, a spus Poppy. Vino și așează-te lîngă mine, Amelia. Ai fi mai aproape de foc.

– Îți mulțumesc, dar cred că voi merge la culcare. Continuînd să tremure, Amelia a căscat. Noapte bună tuturor. A ieșit exact în clipa în care Beatrix o ruga pe Win să mai citească un capitol.

Amelia a trecut pe lîngă o încăpere care fusese probabil rezervată domnilor, din cîte își dăduseră ei seama. Exista un alcov în care încăpea la fix o masă de biliard iar pe unul dintre pereți era un tablou spălăcit înfățișînd o scenă de vînătoare. Între ferestre era un fotoliu al cărui catifea era roasă de vreme.

Leo moțăia pe fotoliu, cu un braț atîrnat pe-afară. Pe jos, lîngă el, era o sticlă goală. Amelia și-ar fi continuat drumul dar ceva în poziția lui a făcut-o să se oprească. Dormea cu capul lăsat pe un umăr și cu buzele întredeschise, așa cum dormea cînd era copil. Pe chip nu i se mai citeau nici furie nici durere. Părea tînăr și vulnerabil, amintind de băiatul galant care fusese cîndva. Inima Ameliei s-a strîns de mila lui. A făcut un pas înăuntru și a fost șocată de schimbarea bruscă de temperatură. Era mult mai frig decît afară. Nu-și închipuia – vedea cum scotea aburi cînd respira. Tremurînd, a venit lîngă fratele ei. Gerul se concentra parcă în jurul lui, devenind atît de pătrunzător încît o dureau plămînii.

– Leo? Era foarte palid, buzele îi erau crăpate şi vineţii. I-a atins obrazul nefiresc de rece. Leo!

Nici un răspuns.

Amelia l-a scuturat, l-a îmbrîncit, i-a luat faţa între palme.

– Leo, trezeşte-te!

Spre marea ei uşurare, el s-a mişcat. A deschis ochii. Păreau de gheaţă. Şi-a pus mîinile pe umerii ei şi a mormăit, ameţit:

– Gata, m-am trezit. Nu mai ţipa. Ai putea să trezeşti morţii cu strigătele tale.

– Exact asta am crezut că fac, preţ de o clipă. Amelia s-a prăbuşit pe braţul fotoliului. Oh, Leo, erai atît de palid! Şi nu te mişcai deloc.

Fratele ei s-a frecat la ochi.

– Sînt doar puţin cam beat. Nu sînt mort.

– Nu te trezeai...

– Nu voiam. Eu... A făcut o pauză, tulburat. Visam. Era un vis atît de real...

– Ce visai?

Nu a vrut să-i răspundă.

– Pe Laura? a insistat Amelia.

Chipul lui a împietrit. I-au apărut riduri adînci, precum fisurile din piatră.

– Ţi-am spus să nu-i mai pomeneşti numele în faţa mea.

– Pentru că nu vrei să ţi se aducă aminte de ea. Degeaba, Leo. Nu vei înceta să te gîndeşti la ea, indiferent că îi auzi sau nu numele.

– Nu vreau să discut despre ea.

– Este evident că tactica evitării nu a funcționat. Mintea ei încerca disperată să găsească modalitatea de a ajunge la sufletul lui. A încercat să fie cît mai hotărîtă. Nu te voi lăsa să te distrugi, Leo.

Privirea pe care i-a aruncat-o i-a demonstrat că hotărîrea ei nu-l impresionase.

– Într-o bună zi, i-a spus el cu răceală, vei fi nevoită să înțelegi că există şi lucruri pe care nu le poți controla. Iar dacă vreau să mă distrug o voi face, fără să-ți cer ție voie.

– Leo... ştiu prin ce-ai trecut de la moartea Laurei. Dar mai sînt oameni care au pierdut pe cineva drag şi şi-au revenit. Îți vei găsi din nou fericirea...

– Fericirea nu mai există, i-a spus Leo cu asprime. În viața mea nu mai există nici urmă de liniște. A luat-o pe toată cu ea. Pentru numele lui Dumnezeu, Amelia, du-te şi amestecă-te în treburile altora iar pe mine lasă-mă în pace!

CAPITOLUL UNSPREZECE

În dimineața de după vizita Ameliei Hathaway, Cam s-a oprit în pragul biroului lordului Westcliff:

– Domnule.

A zîmbit văzînd o păpuşă cu cap de porțelan sprijinită de unul dintre picioarele scaunului său, împreună cu rămăşițele unei tarte cu miere. Ştiind cît de mult îşi iubea Westcliff copila, Cam a ghicit că îi fusese imposibil să se apere de invazia lui Merritt.

Westcliff a ridicat privirea de la hîrtiile de pe birou şi i-a făcut semn să intre.

– E vorba de tribul lui Brishen? l-a întrebat fără altă introducere.

Cam s-a aşezat pe scaunul care îi fusese arătat.

– Nu. Sînt conduşi de un bărbat numit Danior. Am văzut semnele de pe copaci.

În dimineața aceea unul dintre arendaşi îi spusese lui Westcliff că țiganii îşi puseseră corturile lîngă rîu. Spre deosebire de alți moşieri, Westcliff tolera prezența țiganilor pe domeniul lui, atîta timp cît nu făceau rele şi nu-şi prelungeau prea mult şederea.

În trecut, Westcliff le trimisese mîncare şi vin. Drept mulțumire, ei lăsaseră semne scrijelite pe copaci care

spuneau că era un teritoriu prietenos. De obicei nu rămîneau mai mult de cîteva zile şi plecau fără să fi făcut vreo pagubă.

Cînd aflase de sosirea țiganilor, Cam se oferise să meargă la ei şi să le vorbească, să afle ce intenții aveau.

Westcliff fusese imediat de acord, bucuros că avea un intermediar care le vorbea limba.

Aflase că era vorba de un trib mic. Bulibaşa era un bărbat binevoitor care îl asigurase pe Cam că nu aveau să provoace necazuri.

– Nu rămîn mai mult de o săptămînă, i-a spus Cam lui Westcliff.

– Bine.

Răspunsul lui hotărît l-a făcut pe Cam să zîmbească.

– Nu-ți place să fii vizitat de țigani.

– Nu este ceva ce-mi doresc, a recunoscut Westcliff. Prezența lor le creează o stare de nervozitate sătenilor şi arendaşilor mei.

– Dar le permiți să stea. De ce?

– Pentru început, avîndu-i aproape îmi este mai uşor să aflu ce au de gînd. Iar apoi... Westcliff a făcut o pauză, de parcă şi-ar fi ales cu grijă cuvintele: mulți îi văd pe țigani doar ca pe nişte nomazi sau chiar mai rău, cerşetori şi hoți. Alții sînt însă de părere că ei sînt păstrătorii unei culturi autentice. Dacă eşti de acord cu acest punct de vedere înțelegi de ce ei aleg să trăiască în comuniune cu natura.

Cam a ridicat o sprînceană. Era impresionat. Se întîmpla foarte rar ca cineva, cu atît mai mult un aristocrat, să-i judece corect pe țigani.

– Subscrii acestei păreri?

– Înclin să o fac. Westcliff a zîmbit şi a continuat: deşi trebuie să recunosc, în acelaşi timp, că pot fi uneori foarte iuți de mînă.

Cam a făcut o grimasă.

– Țiganii cred că nimeni nu este proprietar asupra pămîntului sau viețuitoarelor. Aşa că nu poți fura ceva ce le aparține tuturor.

– Fermierii mei par să fie de altă părere, a spus sec Westcliff.

Cam s-a sprijinit de spătar, cu o mînă pe brațul fotoliului. Inelele de aur au strălucit, contrastînd cu lemnul de mahon.

Spre deosebire de Westcliff, care era îmbrăcat într-un costum bine croit, cu cravată, Cam purta cizme, pantaloni de călărie şi o cămaşă descheiată la gît. Nu ar fi fost deloc potrivit să le facă o vizită îmbrăcat ca un *gadjo*.

Westcliff l-a privit cu mai multă atenție:

– Ce v-ați spus? Bănuiesc că au fost surprinşi să cunoască un țigan care trăieşte alături de *gadje*.

– Au fost, într-adevăr. Şi le-a fost milă de mine.

– Milă? Westcliff nu reuşea să înțeleagă că romii se considerau mai presus de *gadje*.

– Îi compătimesc pe toți cei care duc o asemenea viață. A făcut un gest spre ce-l înconjura. Care dorm sub acoperişul unei case. Care sînt împovărați de proprietățile lor, care au un program de viață şi un ceas de buzunar. Toate astea li se par anormale.

A tăcut, gîndindu-se la momentul în care pusese piciorul în tabăra lor. Totul părea să capete sens, să devină uşor. Căruțele, cîinii care leneveau printre roțile lor, caii, mirosul de fum şi cenuşă... toate îi aminteau de copilărie. Îi era dor. Îşi dorea să ducă viața aceea, nu încetase niciodată să-şi dorească. Nu găsise nimic care să-i ia locul în inima lui, încă.

– Mie nu mi se pare deloc deplasat să-ți doreşti să ai un acoperiş deasupra capului atunci cînd plouă, a spus Westcliff. Sau să ai pămînturi, sau să măsori cu ceasul trecerea timpului. Este în natura omului să-şi impună voința asupra a ceea ce-l înconjoară. Altfel societatea s-ar dezintegra. Ar fi doar haos şi războaie.

– Şi englezii, cu ceasurile, fermele şi gardurile lor – ei nu au războaie?

Westcliff s-a încruntat.

– Nu trebuie să priveşti lucrurile atît de simplist.

– Țiganii asta fac. Cam şi-a studiat vîrful cizmelor, cu pielea roasă şi cîteva urme de noroi, de la rîu. Mi-au spus să merg cu ei, cînd vor pleca, a spus absent.

– Şi ai refuzat, bineînțeles.

– Aş fi vrut să spun da. Dacă nu aş fi avut responsabilități la Londra aş fi acceptat.

Westcliff a rămas fără replică. După o pauză a spus:

– Mă surprinzi. De ce? Eşti un om inteligent, cu multe calități. Ai avere şi perspective să o sporeşti. Nu există nici o logică în a lăsa totul să se risipească. Ar fi păcat.

Cam a zîmbi. Deşi era un om receptiv şi lipsit de prejudecăți, avea opinii ferme despre cum ar fi trebuit

să trăiască ceilalți. Valorile lui nu erau şi cele ale romilor. Pentru Westcliff, natura era ceva ce trebuia organizat: florile trebuiau să crească în jardiniere, animalele trebuiau dresate sau omorîte, pămîntul trebuia lucrat. Iar tinerii trebuiau să facă ceva util şi să se căsătorească cu o femeie cumsecade cu care să formeze o familie britanică solidă.

– De ce ți se pare că ar fi păcat?

– Orice bărbat trebuie să se înalțe la nivelul potențialului său, a răspuns Westcliff fără ezitare. Nu ai putea trăi ca ei. Abia dacă ți-ai satisface nevoile de bază: hrană şi adăpost. Ai fi persecutat constant. Cum să te atragă o asemenea viață, cînd ai tot ce şi-ar putea dori cineva?

Cam a ridicat din umeri.

– E vorba de libertate.

Westcliff a clătinat din cap.

– Dacă îți doreşti pămînt, ai mijloacele necesare să cumperi cît vrei. Dacă vrei cai îți poți cumpăra cîți cai pur-sînge doreşti. Dacă vrei...

– Asta nu e libertate. Cît timp îți petreci controlîndu-ți afacerile, investițiile, companiile, întîlnindu-te cu agenți de bursă, călătorind la Bristol sau Londra?

Westcliff părea jignit.

– Vrei să spui că te gîndeşti serios să renunți la ambițiile şi viitorul tău ... ca să cutreieri lumea într-o caravană?

– Da. Chiar mă gîndesc.

– Şi crezi că după ani de viață trăită la Londra te vei

adapta fără probleme la o existență de nomad, fără vreun scop?

– Este viața căreia am fost hărăzit. În lumea ta eu nu sînt decît o noutate.

– O noutate cu al naibii de mult succes. Ai şansa să fii reprezentantul neamului tău...

– Dumnezeu să mă ajute! a rîs Cam. Dacă se ajunge aici ar trebui să fiu împuşcat.

Westcliff a ridicat de pe masă sigiliul din argint şi l-a examinat concentrat. Cu vîrful degetului a îndepărtat o fărîmă de ceară care rămăsese pe suprafața lui.

– Nu am putut să nu observ, a murmurat el, că deşi te gîndeşti să-ți schimbi radical viața pari să manifeşti un interes subit pentru domnişoara Hathaway.

Expresia lui Cam a rămas neschimbată.

– Este o femeie frumoasă. Ar fi trebuit să fiu orb să nu o observ. Dar asta nu-mi poate schimba planurile.

– Încă.

– Vreodată. Cam şi-a dat seama că ridicase fără să vrea tonul. S-a controlat şi a adăugat: am hotărît să plec peste două zile, după ce discut cu St. Vincent cîteva probleme legate de club. E foarte puțin probabil să o revăd vreodată pe domnişoara Hathaway. Slavă Domnului, a adăugat el în gînd.

Cele cîteva întîlniri cu Amelia Hathaway îl tulburaseră. Cam nu-şi amintea să mai fi fost într-atît de afectat de prezența unei femei. Se simțea atras de ea în mod irezistibil. Era atît de delicios de serioasă, atît de ocupată să le orînduiască viețile celor apropiați încît se sim-

ţea mereu tentat să-i distragă atenţia. Să o facă să rîdă. Să o determine să se joace. Ar fi reuşit, dacă şi-ar fi pus în cap. Iar asta făcea să-i fie cu atît mai greu să stea departe de ea. Conştiinciozitatea şi tenacitatea cu care avea grijă de familia ei îi trezeau sentimente instinctuale. Aşa erau şi ţiganii. Şi totuşi Amelia era total diferită, o creatură domestică ce îşi dorea să aibă rădăcini. În mod ironic, el era fascinat de cineva care reprezenta viaţa de care dorea să scape.

Parcă tot ţinutul venise la tîrgul pămătufului, care se ţinea de cel puţin o sută de ani, pe doisprezece octombrie. Satul arăta fermecător, cu magazinele lui îngrijite şi căsuţele albe cu acoperişuri din stuf. Mulţimea se îngrămădea în parcul din centru sau se plimba agale printre chioşcurile improvizate de pe strada mare. Se vindeau jucării, sare de Lymington, borcane cu miere, sticlărie şi stofe.

Muzica violoniştilor şi cîntăreţilor era punctată de aplauze, în timp ce comici făceau giumbuşlucuri pentru trecători. Ceva mai devreme, meşteri şi ucenici plini de speranţă îşi găsiseră de lucru sau doar stătuseră de vorbă cu potenţialii angajatori. După ce cădeau la înţelegere, noii servitori primeau cîte un penny şi îşi petreceau restul zilei distrîndu-se prin tîrg.

Merripen venise de dimineaţă ca să găsească doi-trei servitori potriviţi pentru Ramsay House. S-a achitat de îndatorire şi a revenit după-amiază, însoţit de întrea-

ga familie. Erau cu toții încîntați de perspectiva de a asculta muzică şi de a se distra. Leo a dispărut imediat în compania a două femei din sat, lăsîndu-şi surorile în grija lui Merripen.

Fetele au colindat de la o tarabă la alta, au mîncat plăcintă cu carne şi cu praz, mere şi pere şi s-au delectat cu „soți din turtă-dulce". Era de fapt turtă dulce turnată în forme din lemn, coaptă în cuptor şi ornată. Cel care le făcea le-a spus că toate fetele nemăritate trebuiau să mănînce cîte unul, ca să aibă noroc şi să-şi găsească într-o bună zi alesul inimii.

Amelia a refuzat să cumpere unul şi pentru ea, spunînd că nu voia să se mărite.

– Ba trebuie să vrei! Asta speră toate femeile.

Amelia a zîmbit şi le-a întins surorilor ei cîte un om din turtă dulce.

– Cît costă cei trei?

– Un sfert de penny fiecare. I l-a întins pe al patrulea. Acesta este gratis. Ar fi păcat ca o fată frumoasă ca tine să rămînă nemăritată.

– Nu pot primi, a protestat Amelia. Mulțumesc, dar nu...

A auzit o voce venind din spate:

– Îl ia.

A simțit un val de plăcere străbătîndu-i corpul şi a văzut o mînă de bărbat punînd un ban de argint în palma vînzătorului. A auzit chicotelile surorilor ei şi s-a întors. S-a trezit privindu-l în ochii de culoarea alunei.

– Ai nevoie de noroc, a spus Cam Rohan punîndu-i în palmă omul din turtă dulce. Hai, mănîncă.

L-a ascultat şi i-a muşcat intenţionat capul. Rohan a izbucnit în rîs.

Amelia l-a privit, atentă să observe măcar un defect-două al pielii sau trăsăturilor lui... dar nu a găsit nici una. Cînd s-a aplecat spre ea, soarele aflat la asfinţit s-a jucat o clipă prin părul lui întunecat.

Amelia a înghiţit bucata de turtă dulce şi a murmurat:

– Eu nu cred în noroc.

Rohan i-a zîmbit.

– Şi nici în soţi, se pare.

– Nu pentru mine. Doar pentru alţii.

– Nu contează. Oricum te vei mărita şi tu.

– De ce spui asta?

Înainte de a-i răspunde, Rohan le-a privit pe surorile Hathaway, care îi zîmbeau cu bunăvoinţă. Doar lui Merripen situaţia nu părea să-i convină.

– Pot să o răpesc pe sora voastră? le-a întrebat Rohan pe fete. Trebuie să discut cu ea o chestiune apicolă.

– Ce înseamnă asta? a întrebat Beatrix, luînd figurina fără cap din mîna Ameliei.

– Bănuiesc că are legătură cu camera albinelor, a spus Win, făcîndu-le semn fetelor să o urmeze. Haideţi să căutăm mătăsuri.

– Să nu vă îndepărtaţi prea mult! a strigat Amelia în urma lor, mirată de viteza cu care fusese abandonată. Bea, să nu plăteşti nimic pînă nu te tocmeşti, iar tu, Win... Dispăruseră deja printre tarabe, fără să o mai asculte. Numai Merripen s-a uitat înapoi, peste umăr.

Iritarea lui Merripen a părut să-i facă plăcere lui Rohan, care i-a oferit brațul Ameliei.

– Plimbă-te puțin cu mine.

Ar fi putut să obiecteze față de tonul lui aproape poruncitor, dar era probabil ultima oară cînd îl vedea. Şi nu putea rezista nici ispitei care strălucea în ochii lui.

– De ce-ai spus că mă voi mărita? l-a întrebat în timp ce se plimbau prin mulțime. Ameliei nu i-au scăpat numeroasele priviri aruncate spre frumosul țigan îmbrăcat ca un gentleman.

– Îți este scris în palmă.

– Ghicitul în palmă este o escrocherie. Iar bărbații nu se ocupă cu ghicitul. Doar femeile.

– Doar pentru că nu o facem, i-a răspuns Rohan vesel, nu înseamnă că nu putem. Oricine îți poate vedea linia căsătoriei din palmă. E limpede ca lumina zilei.

– Linia căsătoriei? Unde este? Amelia şi-a tras brațul şi şi-a examinat palma.

Rohan a condus-o în spatele unui fag bătrîn. Ultimele raze de soare depăşeau linia orizontului. Torțele se aprindeau, anticipînd sosirea serii.

– Asta este, i-a spus Rohan luîndu-i palma stîngă şi ridicînd-o.

Amelia şi-a strîns degetele, ruşinată. Ar fi trebuit să poarte mănuşi, dar perechea cea bună era pătată iar cealaltă era găurită şi nu apucase să-şi cumpere altele. Mai rău decît atît, se zgîriase în marginea unei găleți din metal iar unghiile i se rupseseră. Erau mîini de servitoare, nu de doamnă. Pentru o clipă şi-a dorit să fi avut mîini ca ale lui Win, elegante, cu degete lungi.

Rohan a privit o clipă şi i-a reţinut mîna, atunci cînd ea a încercat să o retragă.

– Aşteaptă, i-a şoptit.

Nu avea de ales, aşa că şi-a lăsat degetele în palma lui caldă.

– Aici. A trasat cu vîrful degetelor linia orizontală de la baza degetului ei mic. O singură căsătorie. Lungă. Iar acestea... l-a arătat trei linii verticale care se intersectau cu linia căsătoriei. Înseamnă că vei avea cel puţin trei copii. A strîns din ochi, concentrat. Două fete şi un băiat: Elizabeth, Jane şi ... Ignatius.

Ea a zîmbit.

– Ignatius?

– Va purta numele tatălui său. Un distins apicultor.

Amelia i-a luat palma şi a studiat-o.

– Să o vedem şi pe a ta. La tine linia căsătoriei e şi mai pronunţată.

I-a răspuns cu un semn din cap, fără să-şi desprindă privirea de pe chipul ei.

– Şi tu vei avea tot trei copii... sau poate patru? A atins o linie aproape imperceptibilă din lateral.

– Doar trei. Linia aceea înseamnă că voi avea o logodnă scurtă.

– S-ar putea să fii împins spre altar de tatăl fetei, înarmat cu o puşcă.

El a rîs.

– Doar dacă îmi voi răpi logodnica din iatacul ei.

Amelia l-a studiat atentă.

– Mi-e greu să mi te imaginez în chip de soţ. Pari destul de singuratic.

– Nicidecum. Îmi voi lua soția peste tot. Vom cutreiera lumea într-o căruță. Îi voi pune inele de aur pe degete şi brățări la glezne. Seara îi voi spăla părul lung şi i-l voi peria la lumina focului. Şi o voi trezi cu un sărut în fiecare dimineață.

Amelia şi-a ferit privirea. Obrajii îi ardeau. A făcut un pas, încercînd să spulbere intimitatea momentului.

– Cînd ți-ai părăsit tribul?

– Nu ştiu cu siguranță.

L-a privit surprinsă.

– Aveam zece ani, i-a spus. Călătoream de mic în căruța bunicilor mei. Nu mi-am cunoscut părinții. Mama a murit la naşterea mea iar tata era un *gadjo* irlandez. Familia lui nu a fost de acord cu căsătoria şi l-a convins să o abandoneze pe mama. Nici nu cred că a aflat că ea a avut un copil.

– N-a încercat nimeni să-i spună?

– Nu ştiu. Poate s-au gîndit că asta n-ar fi schimbat nimic. Bunicii mei îl considerau un tînăr imatur, chiar şi pentru un *gadjo*. Într-o zi bunica m-a îmbrăcat cu o cămaşă pe care mi-o făcuse chiar ea şi mi-a spus că trebuia să părăsesc tribul. Mi-a spus că eram în pericol şi că nu mai puteam trăi alături de ei.

– Ce fel de pericol?

– Nu mi-a spus. Un văr mai mare, Noah, m-a dus la Londra şi m-a ajutat să-mi găsesc o slujbă. Mi-a promis că se va întoarce într-o bună zi şi mă va lua înapoi, după ce pericolul va trece.

– Ai lucrat în tot acest timp la club?

– Da. Bătrînul Jenner m-a angajat curier. Trăsăturile lui Rohan s-au îmblînzit. Mi-a fost ca un tată, în multe privințe. Era iute la mînie şi se folosea adesea de pumnii lui, dar a fost un om bun. A avut grijă de mine.

– Cred că nu ți-a fost uşor, i-a spus Amelia, simțind compasiune pentru băiatul care fusese abandonat de familie şi obligat să-şi găsească singur drumul în viață. Mă mir că n-ai încercat să fugi înapoi.

– Promisesem că n-o voi face. A văzut o frunză care se desprindea din pom şi a cules-o din aer, dintr-o mişcare iute. A dus frunza la nas, i-a inspirat dulceața şi i-a întins-o. Am rămas la club mulți ani, a continuat. L-am aşteptat pe Noah să vină după mine.

Amelia a frecat între degete frunza.

– Dar el nu a venit niciodată.

Rohan a clătinat din cap.

– Apoi Jenner a murit iar fiica şi ginerele lui au preluat clubul.

– S-au purtat bine cu tine?

– Mult prea bine. S-a încruntat. Cu ei a început blestemul meu de noroc.

– Am auzit de el. I-a zîmbit. Sînt însă sceptică, pentru că nu cred nici în noroc şi nici în blesteme.

– Poate distruge orice țigan. Orice-aş face, banii continuă să vină.

– Ce îngrozitor! Trebuie să fie foarte obositor.

– E al naibii de stînjenitor, a spus el cu sinceritate.

Pe jumătate amuzată şi pe jumătate invidioasă, Amelia l-a întrebat:

– Ai mai avut o asemenea problemă şi înainte?

Rohan a clătinat din cap.

– Ar fi trebuit să mă aştept. E soarta. S-a oprit şi i-a arătat palma lui. La baza degetului arătător se intersectau cîteva linii, formînd o stea. Prosperitate financiară, i-a explicat el. Şi nu se va sfîrşi prea curînd.

– Ai putea face donații. Sînt multe societăți de binefacere şi mulți oameni necăjiți.

– Am de gînd s-o fac. Curînd. A luat-o de cot şi a ajutat-o să treacă peste un dîmb. Mă întorc la Londra poimîine ca să-mi găsesc un înlocuitor la club.

– Ce vei face apoi?

– Voi trăi ca un țigan adevărat. Voi găsi un trib alături de care să călătoresc. Gata cu registrele, cu furculițele pentru salată şi cu crema de ghete! Voi fi liber.

Părea convins că va fi mulțumit dacă va duce o viață simplă. Amelia avea însă îndoielile ei. Nu exista cale de mijloc, asta era adevărata problemă. Nu putea fi şi nomad şi gentleman în acelaşi timp. Trebuia să aleagă. Şi-a dat seama că dualitatea nu o caracteriza nici pe ea. Ştia exact cine era.

Rohan a condus-o la un chioşc cu vinuri şi a cumpărat două pahare cu vin de prune. Ea a băut licoarea uşor dulceagă cu sete, din cîteva înghițituri.

– Mai uşor, a atenționat-o. Vinul e mai tare decît ai crede. Încă un pahar şi va trebui să te duc acasă aruncată pe umărul meu, ca pe un cerb doborît.

– Nu e chiar atît de tare, a protestat Amelia. Vinul era delicios, gustul bogat de prună îi rămăsese pe limbă. I-a întins vînzătorului paharul gol. Încă unul!

Femeile cumsecade nu obişnuiau să mănînce sau să bea în public. Aceste reguli erau uitate la tîrgurile rurale sau la festivaluri, acolo unde nobilii se amestecau cu oamenii de rînd, ignorînd convenţiile.

Amuzat, Rohan şi-a terminat vinul şi a aşteptat răbdător ca ea să bea şi al doilea pahar.

– Ţi-am găsit un prisăcar, i-a spus. I-am descris problema ta şi mi-a promis că va veni mîine sau poimîine la Ramsay House. Vei scăpa de albine într-un fel sau altul.

– Îţi mulţumesc, i-a spus Amelia cu fervoare. Îţi rămîn datoare, domnule Rohan. O să dureze mult să îndepărteze stupul?

– Nu are de unde să ştie pînă nu-l vede. Ar putea fi o colonie foarte mare, pentru că nu a mai locuit nimeni în casă de multă vreme. Mi-a spus că a găsit odată, într-o casă abandonată, o colonie de jumătate de milion de albine.

Amelia a făcut ochii mari.

– O jumătate de milion...

– Nu cred că la voi e atît de rău, a spus Rohan, dar e aproape sigur că o porţiune din zid va trebui să fie dărîmată.

Alte cheltuieli. Alte reparaţii. Amelia a vorbit fără să mai gîndească:

– Dacă ştiam în ce stare jalnică este Ramsay House nu mi-aş fi adus familia să locuiască aici. N-ar fi trebuit să-l cred pe cuvînt pe avocatul care mi-a spus că e locuibilă. Dar eram atît de grăbită să-l îndepărtez pe Leo

de Londra şi voiam atît de mult să o putem lua de la început...

– Nu eşti tu responsabilă pentru tot ce se întîmplă. Fratele tău este adult. La fel sînt Winnifred şi Poppy. Au fost de acord cu hotărîrea ta?

– Da, dar Leo nu avea mintea limpede. Nici acum n-o are. Iar Win e încă fragilă şi...

– Îți place să te incriminezi singură, nu-i aşa? Hai, plimbă-te cu mine.

A lăsat jos paharul gol. Se simțea uşor amețită. Al doilea pahar fusese o greşeală. Şi să meargă cu Rohan, în noaptea care se lăsase, era o altă greşeală. Dar s-a uitat în ochii lui şi a decis să fie nesăbuită. Doar cîteva minute furate... pentru că nu-i putea rezista zîmbetului lui.

– Familia mea îşi va face griji dacă nu mă întorc curînd.

– Ştiu că eşti cu mine.

– Tocmai de asta îşi vor face griji, a spus ea, făcîndu-l să izbucnească în rîs.

S-au oprit la o tejghea pe care erau aşezată o colecție de lămpi magice, nişte lămpi din metal ştanțat avînd în față lentile condensoare. În spatele lentilei era un canal pe care aluneca o lamelă din sticlă. Cînd lampa era aprinsă, ea proiecta pe perete o imagine. Rohan a insistat să-i cumpere una, împreună cu un set de lamele.

– Dar e o jucărie de copii, a protestat Amelia. Ce să fac cu ea?

– Joacă-te. Ar trebui să încerci asta, cîndva.

– Joaca este pentru copii, nu pentru adulți.

– Oh, domnişoară Hathaway, a şoptit el. Cea mai plăcută joacă este cea între adulți.

Au străbătut mulțimea pînă cînd au scăpat de agitație şi muzică, dar şi de lumina torțelor.

– Ai de gînd să-mi spui ce făceai cu sigiliul lui Westcliff? a întrebat-o.

– Prefer să n-o fac, dacă nu te superi.

– Pentru că încerci să o protejezi pe Beatrix?

I-a aruncat o privire mirată.

– Cum de... adică... de ce pomeneşti numele surorii mele?

– În seara în care ați fost invitați la cină. A avut timp şi posibilitatea să-l ia. Întrebarea este: ce voia să facă cu el?

– Beatrix este o fată bună, a spus repede Amelia. O fată minunată. N-ar face nimic rău cu bună ştiință şi... Nu ai povestit nimănui, nu-i aşa?

– Bineînțeles că nu. I-a atins uşor obrazul. Nu ți-aş trăda secretele. Sînt prietenul tău. Cred... A făcut o pauză scurtă. Într-o altă viață am fi mai mult decît prieteni.

– Nu există o altă viață. Nu poate exista.

– De ce nu?

– Briciul lui Occam.

El a tăcut, ca şi cum răspunsul ei îl luase prin surprindere. Apoi a izbucnit în rîs:

– Te referi la acel principiu ştiințific medieval?

– Da. Atunci cînd formulezi o teorie trebuie să elimini cît mai multe supoziții. Cu alte cuvinte, cea mai simplă explicație este şi cea mai plauzibilă.

– De aceea nu crezi în magie, în soartă sau reîncarnare? Pentru că sînt prea complicate, teoretic vorbind?

– Da.

– De unde ai aflat de briciul lui Occam?

– Tata a fost un cărturar pasionat de epoca medievală. tresărit cînd i-a simțit mîna alunecîndu-i pe gît. Uneori studiam împreună.

Rohan i-a luat lampa din mîna nesigură şi a aşezat-o la picioare.

– Te-a învățat şi că uneori explicațiile complicate sînt mai exacte decît cele simple?

Amelia a clătinat din cap, incapabilă să vorbească. El o cuprinsese după umeri şi o lipise de trupul lui. Pulsul i se accelerase. N-ar fi trebuit să-l lase să o îmbrățişeze. Îi putea vedea cineva, chiar dacă erau ascunşi în umbră. Dar plăcerea o amețea şi nu îi mai păsa de nimic altceva.

Degetele lui Rohan au alunecat cu delicatețe pe gîtul ei, pe după ureche, prin păr.

– Eşti o femeie interesantă, Amelia.

Pielea ei s-a înfiorat sub respirația lui.

– Nu-mi dau seama de ce crezi asta.

Gura lui jucăuşă i-a atins sprînceana.

– Te găsesc extrem de interesantă. Vreau să te deschid ca pe o carte şi să citesc fiecare pagină. A zîmbit şi a adăugat: inclusiv notele de subsol. I-a simțit încorda-

rea şi a început să o maseze uşor, să-i alunge încordarea. Te doresc. Vreau să stăm îmbrăţişaţi sub constelaţii şi nori.

Înainte ca ea să-i poată răspunde i-a acoperit gura cu un sărut. Un val de căldură a cuprins-o. A întins mîinile spre părul lui, jucîndu-se cu şuviţele de abanos. I-a atins lobul urechii şi dat de cercelul cu diamant. I-a trasat cu grijă conturul, apoi a coborît pe lîngă gulerul cămăşii. Sărutul lui era tot mai adînc, limba tot mai cercetătoare.

Luna arunca raze printre frunze, conturînd silueta lui Rohan şi dînd o strălucire nepămînteană pielii ei. I-a cuprins obrazul în palmă. Respiraţia lui era fierbinte şi purta încă aroma vinului dulce.

Prin întuneric a răzbătut o voce:

– Amelia.

Era Christopher Frost, la cîţiva paşi depărtare, cu o atitudine rigidă şi combativă. L-a privit aspru pe Rohan.

– Nu e cazul să se dea în spectacol. Este o doamnă şi merită să fie tratată ca atare.

Amelia a simţit imediat cum trupul lui Rohan s-a tensionat.

– Nu am nevoie de sfaturile tale despre cum ar trebui să mă port cu ea.

– Ştii ce-ar însemna pentru reputaţia ei dacă ar fi văzută cu tine.

Amelia şi-a dat seama că înfruntarea avea să se termine rău dacă nu intervenea. S-a tras din braţele lui Rohan.

– Trebuie să mă întorc la surorile mele.

– Te însoțesc, a spus imediat Frost.

Ochii lui Rohan au strălucit periculos.

– În nici un caz!

– Te rog. Amelia i-a atins buzele cu degetele ei reci. Cred că e mai bine să ne despărțim aici. Vreau să merg cu el. Avem de lămurit o mulțime de lucruri. Iar tu... A încercat să-i zîmbească. Drumurile te așteaptă. S-a aplecat stîngace și a luat lampa de jos. La revedere, domnule Rohan. Sper să găsești ceea ce cauți. Sper... S-a oprit pentru că vorbele îi rămăseseră în gît. Îi era deja dor de el. La revedere, Cam, i-a șoptit.

El nu s-a mișcat și nu a scos nici un cuvînt. Amelia i-a simțit privirea în timp ce se îndepărta... îi pătrundea sub haine, îi atingea pielea.

Mergeau agale, ea și Christopher, într-o armonie deja familiară. Se plimbaseră adesea atunci cînd el o curta. Îi făcuse curte ca la carte, cu lungi conversații, scrisori tandre și săruturi furate. Părea magic, de necrezut, ca un bărbat atît de frumos ca el să o dorească pe ea. La început, Amelia nici nu-l luase în seamă, sigură că el voia să-și rîdă de ea. Christopher o contrazisese, spunîndu-i că nu și-ar fi bătut joc de sora celui mai bun prieten și că nu era vreun crai londonez pus pe farse.

– Nici nu mă îmbrac suficient de bine pentru un crai, remarcase Christopher arătînd spre costumul bine croit, dar sobru.

– Ai dreptate, fusese de acord Amelia, mimînd seriozitatea. De fapt nu te îmbraci suficient de bine nici pentru un arhitect.

– Iar istoria mea cu femeile este excesiv de respectabilă, continuase el. N-am zdrobit inimi şi nu am distrus reputaţii. Ce crai s-ar lăuda cu aşa ceva?

– Poţi fi foarte convingător, îi spusese Amelia cu respiraţia întretăiată, pentru că el venise mai aproape.

– Domnişoară Hathaway, îi şoptise Christopher, strîngîndu-i mîna rece între palmele lui fierbinţi, ai milă de mine. Lasă-mă măcar să-ţi scriu. Promite-mi că-mi vei citi scrisorile. Iar dacă după asta tot n-o să mă vrei, promit să nu te mai deranjez.

Intrigată, Amelia consimţise. Şi ce scrisoare primise... absolut fermecătoare. Începuseră să corespondeze iar Christopher venea în vizită la Primrose Place ori de cîte ori putea.

Ameliei nu-i mai făcuse nicicînd atîta plăcere compania unui bărbat. Aveau aceleaşi opinii, în majoritatea cazurilor, lucru care i se părea agreabil. Iar cînd nu erau de acord era cu atît mai plăcut. Christopher se înfierbînta doar rareori. Era analitic, asemenea tatălui ei. Iar dacă Amelia se necăjea pe el, rîdea şi o săruta pînă cînd uita de la ce pornise cearta.

Christopher nu încercase niciodată să o seducă pe Amelia – o respecta prea mult. Chiar şi atunci cînd ea îl încurajase să meargă mai departe de cîteva simple săruturi, el o refuzase.

– Te doresc, iubita mea, îi şoptea cu respiraţia întretăiată şi ochii strălucind de pasiune. Dar trebuie să facem totul aşa cum se cuvine. Cînd vei fi soţia mea.

Nu o ceruse formal de soție. Nu fuseseră logodiți oficial, deşi Christopher o încurajase să se aştepte la asta. Urmase o tăcere misterioasă de aproape o lună, după care Leo plecase să-l caute. La întoarcere, fratele ei era supărat şi tulburat.

– Am auzit zvonuri, îi spusese el Ameliei ştergîndu-i lacrimile cu batista lui, că a fost văzut cu fiica lui Rowland Temple. Se pare că-i face curte.

Mai apoi primise o scrisoare de la Christopher, atît de răvăşitoare că Amelia s-a întrebat cum de cîteva cuvinte scrijelite pe o foaie de hîrtie puteau să-ți fărîme sufletul. Se întreba cum de putea simți atîta durere şi totuşi să supraviețuiască. Nu se ridicase din pat o săptămînă şi plînsese pînă la epuizare, în întuneric.

Ironic, cea care a salvat-o a fost scarlatina de care s-au îmbolnăvit Win şi Leo. Aveau nevoie de ea, aşa că a trebuit să uite de adînca melancolie. După asta nu a mai vărsat nici o lacrimă pentru Christopher Frost.

Lipsa lacrimilor nu însemna şi absența sentimentelor. Amelia a descoperit cu surprindere că tot ce simțise cîndva pentru el rămăsese adînc îngropat, sub straturi de amărăciune şi prudență.

– Sînt ultima persoană care ar trebui să te avertizeze în legătură cu viața personală, a spus încet Christopher. I-a oferit brațul iar ea a ezitat înainte să-l accepte. Ştii însă prea bine ce va spune lumea dacă eşti văzută cu el.

– Apreciez grija pe care o porți reputației mele, i-a răspuns sarcastică Amelia. Dar nu sînt singura care îşi permite un capriciu în zi de tîrg.

– Cele cîteva capricii pot fi trecute cu vederea dacă eşti în compania unui gentleman. Dar e ţigan, Amelia.

– Am observat, a spus ea sec. Te credeam deasupra acestor prejudecăţi.

– Nu sînt prejudecăţile mele ci ale societăţii, a ripostat Christopher. Dacă nu ţii cont de ele vei plăti amarnic.

– Nu are rost să mai discutăm. Domnul Rohan se va întoarce curînd la Londra, după care va pleca mai departe. Nu cred că ne vom revedea. Şi oricum nu înţeleg ce-ţi pasă ţie.

– Bineînţeles că-mi pasă, i-a spus Christopher cu blîndeţe. Amelia... Regret că te-am rănit. Mai mult decît vei şti vreodată. N-aş vrea să te văd suferind din dragoste.

– Nu sînt îndrăgostită de domnul Rohan, i-a spus ea. N-aş putea să fiu atît de nesăbuită.

– Mă bucur să aud asta.

Tonul lui a iritat-o. A vrut să spună ceva care să-l rănească.

– De ce nu te-ai căsătorit? l-a întrebat direct.

A oftat adînc înainte de a-i răspunde.

– A acceptat cererea mea în căsătorie doar ca să-i facă pe plac tatălui ei, nu pentru că ar fi ţinut la mine. De fapt era îndrăgostită de altcineva, de un bărbat pe care tatăl ei nu-l voia. Pînă la urmă au fugit amîndoi la Gretna Green.

– Există o dreptate în toate. Şi tu ai părăsit-o pe cea care te iubea. Iar ea te-a părăsit pentru bărbatul pe care îl iubea.

– Ți-ar face plăcere dacă ți-aş spune că nu am iubit-o? Am plăcut-o, am admirat-o... dar nu se compară cu ce am simțit pentru tine.

– Nu, nu-mi face deloc plăcere. Ai pus ambiția mai presus de orice.

– Încerc să mă întrețin pe mine – şi cîndva pe viitoarea familie – dintr-o carieră nesigură. Nu mă aştept să înțelegi.

– Cariera ta nu a fost niciodată într-atît de nesigură, a ripostat Amelia. Ți se promisese o avansare chiar şi fără să te căsătoreşti cu fiica lui Rowland Temple. Leo mi-a spus că talentul tău te putea duce departe.

– Asta dacă talentul ar fi de ajuns. Ar fi o naivitate să crezi asta.

– Ei bine, naivitatea pare să fie o trăsătură de familie.

– Nu-ți stă în fire să fii cinică, Amelia.

Ea a plecat capul.

– Nu ai de unde să ştii cum sînt acum.

– Dă-mi şansa să aflu.

L-a privit cu neîncredere.

– Nu ai nimic de cîştigat dacă reînnodăm relația. Nu sînt mai bogată şi nu am cunoştințe sus-puse. Nu s-a schimbat nimic de la ultima noastră întîlnire.

– Poate că eu m-am schimbat. Poate că am înțeles ce am pierdut.

– La ce ai dat cu piciorul.

– La ce am dat cu piciorul, a recunoscut el. Am fost un prost, un nemernic. Nu-ți cer să treci cu vederea

peste ce am făcut. Dar dă-mi măcar şansa să mă revanşez. Vreau să-ți ajut familia, dacă este posibil. Şi fratele.

– Nu poți, a spus Amelia. Ai văzut ce s-a ales de el.

– Are un talent remarcabil. Ar fi o crimă să şi-l irosească. Poate dacă ne-am împrieteni din nou...

– Nu cred să fie prea dornic.

– Chiar vreau să-l ajut. Am acum o oarecare influență asupra lui Rowland Temple. Fuga fiicei lui i-a dat un sentiment de vinovăție față de mine.

– Ce convenabil!

– Aş putea să-l determin să-l reangajeze pe Leo. Ar fi în beneficiul amîndurora.

– Tu ce ai avea de cîştigat? l-a întrebat ea. De ce să te străduieşti atît pentru el?

– Nu sînt un ticălos, Amelia. Am şi eu conştiință, deşi n-am apelat prea des la ea. Nu e uşor să trăieşti cu amintirea celor pe care i-ai rănit în trecut. Printre ei vă numărați tu şi fratele tău.

– Christopher... a murmurat ea. Nu ştiu ce să spun. Am nevoie de timp, să mă gîndesc în linişte...

– Oricît vrei, i-a spus el blînd. Dacă nu mai pot fi ce-am fost cîndva pentru tine... mă mulțumesc cu rolul de prieten. l-a zîmbit iar ochii i-au strălucit, plini de tandrețe. Iar dacă vei dori mai mult, vreodată... un singur cuvînt de-al tău va fi de ajuns.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Altădată lui Cam i-ar fi făcut plăcere revederea cu lordul St. Vincent. De data aceasta însă nu aştepta cu nerăbdare să-i comunice decizia lui de a părăsi clubul. Lui St. Vincent nu avea să-i convină. Nu doar pentru că i-ar fi fost greu să-i găsească un înlocuitor ci şi pentru că n-ar fi înțeles hotărîrea lui Cam de a trăi ca un țigan adevărat. St. Vincent era adeptul traiului bun.

Mulți se temeau de St. Vincent, care era o fire calculată şi putea fi foarte tăios. Cam nu se număra printre ei. Îl provoca adesea şi se certau la cuțite.

St. Vincent a sosit împreună cu fiica lui, Phoebe, un copil cu părul roşu şi un temperament alarmant de schimbător. Acum era adorabilă şi liniştită pentru ca imediat să devină agitată şi rîzgîiată. Doar vocea tatălui reuşea să o calmeze.

– Gata, draga mea, îi şoptea el la ureche. Te-a supărat cineva? Sau nu ți-a dat atenție? Cîtă insolență! Prințesa mea va căpăta mereu tot ce-şi doreşte. Iar fetița sfîrşea prin a zîmbi printre lacrimi.

Copilul a fost admirat şi luat pe rînd în brațe. Evie şi Lillian pălăvrăgeau fără încetare, îmbrățişîndu-se din cînd în cînd, ca nişte vechi prietene.

După o vreme, Cam, St. Vincent şi lordul Westcliff s-au retras pe terasa din spate, unde vîntul călduț al după-amiezei răspîndea miros de stuf şi gălbenele. Doar sunetele gîştelor sălbatice tulburau pacea ținutului peste care se aşternuse toamna.

Cei trei bărbați s-au aşezat la una din mese. Cam a refuzat țigara pe care i-o oferea St. Vincent. Mirosul de tutun nu-i plăcea deloc.

Sub privirile interesate ale lui Westcliff, Cam şi St. Vincent au discutat despre renovarea clubului. După care Cam i-a spus lui St. Vincent că hotărîse să părăsească clubul de îndată ce lucrările se sfîrşeau.

– Ne părăseşti? l-a întrebat St. Vincent, tulburat. Pentru cît timp?

– Pentru totdeauna.

St. Vincent încerca să asimileze informația.

– Cum te vei descurca cu banii?

Cam a ridicat din umeri, relaxat.

– Am deja mai mulți bani decît aş avea nevoie.

Vicontele a ridicat ochii spre cer.

– Cel care spune asta este evident că nu frecventează magazinele potrivite. A oftat. Dacă am înțeles bine, vrei să fugi de civilizație şi să trăieşti ca un sălbatic.

– Nu. Intenționez să trăiesc aşa cum trăiesc țiganii. E o diferență.

– Rohan, eşti un tînăr burlac bogat, cu avantajele pe care le oferă viața modernă. Dacă te plictiseşti, fă ce fac şi ceilalți.

Cam a ridicat o sprînceană.

– Cum ar fi...?

– Joacă! Bea! Cumpără-ți un cal de curse! Ia-ți o amantă! Pentru Dumnezeu, dă şi tu dovadă de puțină imaginație. Chiar nu ai o opțiune mai bună? Vrei să renunți la tot, să trăieşti ca un primitiv şi să-mi mai şi creezi probleme pe deasupra? Cu cine să te înlocuiesc?

– Nimeni nu este de neînlocuit.

– Tu eşti. În toată Londra nu există nimeni care să poată face ce faci tu. Eşti un registru contabil ambulant, ai ochi şi la ceafă, ai tactul unui diplomat, mintea unui bancher şi pumnii unui boxer. Va trebui să angajez cel puțin şase oameni.

– Nu am minte de bancher, a spus Cam indignat.

– După ultimele investiții făcute, nu poți spune că...

– N-a fost cu intenție! La mijloc e blestemul meu de noroc.

St. Vincent a tras din țigară, mulțumit că reuşise să-l enerveze. A expirat fumul şi s-a uitat spre Westcliff.

– Spune şi tu ceva, şi-a îndemnat prietenul. Nu poți nici tu să fii de acord cu asta.

– Nu e treaba noastră.

– Mulțumesc, a murmurat Cam.

– Şi totuşi, a continuat Westcliff, te rog să te gîndeşti că eşti pe jumătate țigan şi iubeşti libertatea, dar eşti şi pe jumătate irlandez, un neam recunoscut pentru cît de mult îşi iubeşte pămîntul. Nu sînt foarte convins că vei fi mai fericit cutreierînd lumea.

Punctul lui de vedere l-a tulburat pe Cam. Încercase dintotdeauna să ignore faptul că era pe jumătate *gadjo*.

– Dacă încerci să mă faci să înțeleg că sînt condamnat, orice-aş face, atunci aleg libertatea.

– Orice bărbat inteligent renunță la un moment dat la libertate, i-a răspuns St. Vincent. Burlăcia e bună, dar devine plictisitoare. Singura provocare adevărată care îți rămîne este căsătoria.

Căsătorie. Respectabilitate. Cam le zîmbea sceptic interlocutorilor lui, gîndindu-se că semănau cu două păsări care încercau să se autoconvingă: da, da, colivia lor era foarte confortabilă. Nu merita să-şi frîngă aripile pentru nici o femeie din lume.

– Mîine plec la Londra, a spus el. Rămîn pînă la redeschiderea clubului. După aceea plec definitiv.

Cu inteligența lui excepțională, St. Vincent analiza problema din toate unghiurile.

– Rohan... ai dus atîția ani o viață mai mult sau mai puțin civilizată şi brusc ți se pare intolerabil. De ce?

Cam a rămas tăcut. Nu era încă pregătit să recunoască adevărul.

– Trebuie să existe un motiv pentru care vrei să pleci, a insistat St. Vincent.

– Poate mă înşel, a spus Westcliff, dar bănuiesc că are legătură cu domnişoara Hathaway.

Cam i-a aruncat o privire de gheață.

St. Vincent îşi muta privirea de la Westcliff la chipul împietrit al lui Cam.

– Nu mi-ai spus că este la mijloc o femeie.

Cam s-a ridicat atît de brusc încît aproape că a răsturnat scaunul.

– Ea nu are nici o legătură cu asta.

– Cine e? Lui St. Vincent îi plăcuse dintotdeauna bîrfa.

– Una din surorile Ramsay, i-a răspuns Westcliff. Locuiesc în apropiere.

– Ca să vezi! a spus St. Vincent. Trebuie să fie ceva de capul ei dacă ți-a provocat o asemenea reacție. Cum e, Rohan? Blondă? Brunetă? Voluptuoasă?

Dacă nu scotea un cuvînt sau îşi nega atracția față de ea însemna să-şi recunoască slăbiciune. Aşa că s-a sprijinit de spătar şi a spus cu indiferență:

– Brunetă. Drăguță. Şi... capricioasă.

– Capricioasă? Ce drăguț! Continuă.

– A citit filozofie medievală. Se teme de albine. Bate din picior atunci cînd este nervoasă. Mai erau multe lucruri foarte personale pe care nu le putea dezvălui... paloarea plăcută a gîtului, felul în care îi simțea mîna în mîna lui, felul în care puterea şi vulnerabilitatea se îmbinau în felul ei de a fi. Şi trupul care părea făcut special pentru păcat.

Cam nu voia să se gîndească la Amelia. De cîte ori o făcea îl cuprindea un sentiment pînă atunci necunoscut, la fel de acut ca şi durerea, la fel de pătrunzător ca foamea. Acest sentiment îi alunga somnul noaptea. Nu exista nici măcar un milimetru din corpul Ameliei care să nu-l atragă profund, iar aceasta era o problemă pe care nu ştia cum să o abordeze, care îi depăşea experiența.

Dacă ar fi avut-o, poate că durerea ar fi încetat...

dar s-ar fi putut ca după aceea să o dorească şi mai mult. Conştient că Westcliff şi St. Vincent se priveau reciproc cu subînțeles, Cam a spus cu amărăciune:

– Să nu credeți că planul meu de a pleca este doar o reacție față de domnişoara Hathaway... Mă gîndesc la asta de mult timp. Nu sînt idiot. Şi am ceva experiență cu femeile.

– Nu contest asta, i-a răspuns sec St. Vincent. Dar pînă acum le-ai privit ca pe ceva interschimbabil. Pînă acum. Dacă te-ai îndrăgostit de domnişoara Hathaway, nu crezi că trebuie să afli mai multe despre ea?

– Nu, pentru numele lui Dumnezeu. Ar putea duce la un singur lucru.

– La căsătorie, a spus vicontele. Era o constatare, nu o întrebare.

– Da. Iar acest lucru este imposibil.

– De ce?

Subiectul căsătoriei îl deranja vizibil.

– Nu sînt genul de bărbat care se căsătoreşte.

St. Vincent a pufnit.

– Nici un bărbat nu este. Căsătoria este o invenție feminină.

– Chiar dacă ideea m-ar tenta, a continuat Cam, nu i-aş face una ca asta. Sînt țigan.

Explicațiile nu-şi aveau rostul. Femeile decente nu se căsătoreau cu țigani. El avea sînge amestecat şi chiar dacă Amelia nu avea prejudecăți, discriminările la care fusese supus el aveau să se extindă şi asupra soției şi copiilor lui. Şi dacă asta nu ar fi fost de ajuns,

cei de aceeaşi etnie cu el dezaprobau şi mai tare o asemenea uniune. *Gadje* cu *gadje*, rom cu rom.

– Şi dacă pentru ea nu contează asta? l-a întrebat Westcliff.

– Problema nu se pune aşa. E vorba de felul în care o văd ceilalți. Văzînd că Westcliff se pregătea să-l contrazică, Rohan a şoptit:

– Spuneți-mi care dintre voi ar vrea ca fiica lui să se mărite cu un țigan. A zîmbit forțat, văzînd că tăceau stînjeniți.

După cîteva momente Westcliff a stins țigara şi i-a spus:

– Este evident că te-ai hotărît deja. Nu are rost să mai discutăm.

St. Vincent a ridicat şi el din umeri.

– Bănuiesc că ar trebui să-ți urez fericire în noua ta viață. Deşi nu prea văd cum ar putea fi un om fericit cînd closetul lui e în aer liber.

Cam nu s-a lăsat păcălit de resemnarea lor. Îi cunoştea prea bine pe Westcliff şi pe St. Vincent ca să ştie că nu renunțau niciodată cu uşurință. Era aproape sigur că nici unul dintre ei nu-şi spusese ultimul cuvînt.

– Plec în zori, a fost tot ce a spus.

Nimic nu-l putea face să se răzgîndească.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Beatrix fusese pur şi simplu fermecată de lanterna magică. Abia aştepta să vină seara ca să se uite din nou la lamelele din sticlă. Multe imagini erau amuzante, cu animale îmbrăcate în haine omeneşti, cîntînd la pian, stînd la birou sau mestecînd în oala cu supă.

Altele erau mai sentimentale: un tren care trecea printr-un sat, scene de iarnă, copii la joacă. Erau şi cîteva imagini cu animale exotice, în junglă. Una din ele, cea care înfăţişa un tigru pe jumătate ascuns de frunze, era de-a dreptul frapantă. Beatrix făcuse diverse încercări, apropiind şi depărtînd lampa de perete, pentru ca tigrul să apară cît mai clar.

Lui Beatrix îi venise ideea să scrie o poveste şi o convinsese pe Poppy să-i picteze cîteva lamele. Hotărîseră ca într-o zi să organizeze un spectacol: Beatrix să spună povestea în timp ce Poppy mînuia lampa magică.

Cele două surori mai mici stăteau lîngă foc şi făceau schimb de idei iar Amelia stătea lîngă Win, pe sofa. Urmărea mîinile delicate şi graţioase ale lui Win, care broda o floare.

Fratele lor se tolănise pe covor lîngă fete, pe jumătate beat. Fusese cîndva un bun frate mai mare, care

le bandaja atunci cînd se loveau la vreun deget sau le ajuta să-şi caute păpuşa rătăcită. Acum îşi trata surorile mai mici cu indiferența politicoasă a unui străin.

Amelia îşi masa absentă muşchii încordați de la ceafă. S-a uitat la Merripen, care stătea într-un colț, extenuat de atîta muncă grea. Şi el privea în gol, adîncit în gînduri. Se simțea tulburată ori de cîte ori îl privea. Culoarea pielii, părul întunecat şi strălucitor îi aminteau de Cam Rohan.

Nu reuşea să-şi ia gîndul de la el. Şi nici de la Christopher Frost. Imaginile celor doi îi jucau prin fața ochilor, contrastînd puternic. Cam nu-i oferea nici un angajament, nici un viitor, doar o plăcere de moment. Nu era un gentleman dar avea o onestitate pe care o aprecia mai mult decît manierele elegante.

Apoi era Christopher Frost, blond, civilizat, rezonabil şi frumos. Îşi manifestase dorința să reînnoiască legătura cu ea. Amelia nu avea idee dacă era sincer. Cîte femei erau însă recunoscătoare pentru că li se oferea o a doua şansă cu prima lor iubire? Dacă îi trecea cu vederea greşelile din trecut poate că nu era prea tîrziu pentru ei. Numai că nu era sigură că voia să se reîntoarcă la visele abandonate cîndva. Sau că putea fi fericită alături de bărbatul pe care îl iubea dar în care nu avea încredere.

Beatrix a scos o lamelă din lampă, a pus-o jos cu grijă şi a luat alta.

– Asta e preferata mea...i-a spus lui Poppy.

Amelia îşi pierduse interesul pentru imaginile de pe perete. Era atentă la broderia lui Win. La un moment

dat, ea a făcut o mişcare greşită şi şi-a înfipt acul în deget. O picătură de sînge a apărut imediat.

– Oh, Win... a murmurat Amelia.

Ea nu a reacționat în nici un fel. Nu părea să fi observat nimic. Încruntată, Amelia i-a urmărit privirea împietrită, îndreptată spre peretele din fața lor.

Imaginea proiectată de lampă înfățişa un peisaj de iarnă. Nu avea nimic deosebit, cu excepția conturului delicat al chipului unei femei care se ivea din zăpadă.

Un chip cunoscut.

Amelia privea încremenită cum trăsăturile spectrale căpătau dimensiune şi substanță. I se părea că o putea atinge, dacă întindea mîna.

– Laura, a auzit-o pe Win şoptind.

Fata pe care o iubise Leo. Chipul nu putea fi confundat. Primul gînd al Ameliei a fost că Beatrix şi Poppy făcuseră o glumă proastă. Le-a privit. Cele două fete pălăvrăgeau cu inocență. Nu văzuseră imaginea fetei moarte. Şi nici Merripen, care se uita întrebător la Win.

Cînd s-a uitat din nou la imaginea de pe perete chipul dispăruse.

Beatrix a scos lamela din lampa magică. A căzut pe spate, cu un țipăt, pentru că Leo se năpustise spre ea să-i ia din mînă lamela.

– Dă-mi-o mie, i-a spus Leo, gemînd ca un animal rănit. Era alb la față. A luat bucata de sticlă pictată şi s-a holbat la ea ca şi cum ar fi fost o fereastră micuță deschisă spre iad. A fost cît pe ce să răstoarne lampa, pentru că degetele îi tremurau.

– O spargi! a strigat Beatrix. Leo, ce faci?

– Leo, a spus şi Amelia, să nu dai foc casei! Ai grijă!

Lamela a fost pusă la locul ei iar peisajul de iarnă a apărut din nou pe perete.

Zăpadă, cer, pădure.

Nimic altceva.

– Vino înapoi, a murmurat Leo, scuturînd febril lampa. Vino înapoi!

– Mă sperii, Leo, i-a spus Beatrix. S-a ridicat şi s-a repezit spre Amelia. Ce e cu el?

– E ameţit, atîta tot, i-a spus Amelia. Ştii cum face cînd bea prea mult.

– N-a mai făcut aşa niciodată.

– E timpul să mergeţi la culcare, a spus Win. În voce i se ghicea îngrijorarea. Să mergem sus... Beatrix... Poppy... A aruncat o privire spre Merripen care s-a ridicat imediat.

– Dar îmi strică lampa! a exclamat Beatrix. Leo, opreşte-te, îi îndoi marginile!

Win şi Merripen le-au luat pe sus pe fetele care nu mai înţelegeau nimic din purtarea lui Leo. Merripen a întrebat-o ceva în şoaptă pe Win, care i-a răspuns că îi va explica totul puţin mai tîrziu.

După ce au plecat cu toţii iar sunetul vocilor s-a estompat, Amelia a vorbit cu grijă:

– Am văzut-o, Leo. La fel şi Win.

Fratele ei nu a privit-o. Nu-şi descleştase degetele de pe lampă. După cîteva momente a pus la loc lamela de sticlă. Mîinile îi tremurau. Nu suporta să-l vadă atît de nefericit. Amelia s-a ridicat şi s-a apropiat de el.

– Te rog, Leo, vorbeşte-mi.

El s-a ferit de privirea ei, acoperindu-şi chipul cu palma.

– Cineva trebuie să stea cu tine. În încăpere era tot mai frig. Amelia a început să tremure.

– Sînt bine. Cu mare efort. Leo a dat mîna deoparte şi a privit-o. Ochii îi străluceau ciudat. Sînt bine, Amelia. Am doar nevoie de... puțin timp singur.

– Dar vreau să vorbim despre ce am văzut.

– N-a fost nimic. Părea să se calmeze cu fiecare secundă care trecea. A fost o iluzie.

– Era chipul Laurei. L-ați văzut şi tu şi Win! Am văzut cu toții aceeaşi umbră.

– Haide, surioară, eşti mult prea rațională ca să crezi în fantome.

– Da, dar... Tonul lui ironic o mai liniştise, dar totuşi nu-i plăcea cum ținea lampa în mîini.

– Du-te, i-a spus el. E tîrziu. Trebuie să te odihneşti. Voi fi bine.

Amelia a ezitat.

– Chiar vrei...

– Da. Du-te.

L-a ascultat, fără tragere de inimă. Uşa s-a trîntit în urma ei, închizîndu-se asemenea fălcilor unui animal înfometat.

Nu se îndura să se îndepărteze. Ar fi vrut să-şi poată proteja fratele. Nu ştia însă de ce anume. A ajuns în camera ei şi s-a îmbrăcat cu cămaşa de noapte preferată. Materialul alb şi gros intrase la apă de cît de des fusese spălat. Gulerul şi mînecile lungi erau împodobite cu o

broderie albă, lucrată de Win. Senzația de frig întîrzia să o părăsească, deşi s-a ghemuit în aşternuturi. Ar fi trebuit să facă focul ceva mai devreme. Sau măcar acum. Dar ideea de a coborî din pat nu-i surîdea deloc.

A încercat să se gîndească la lucruri fierbinți: o ceaşcă de ceai, un şal din lînă, o baie fierbinte. Uşor-uşor a început să se încălzească şi a reuşit să adoarmă.

Somnul i-a fost însă agitat. Visa că se certa cu diverşi oameni, purta discuții fără sens. Se sucea şi se răsucea în pat, ba pe o parte, ba pe spate, încercînd să alunge visele neplăcute.

A auzit apoi voci... A lui Poppy. Oricît a încercat să o ignore, ea a persistat:

– Amelia! Amelia!

S-a ridicat în coate, confuză. Poppy era lîngă patul ei.

– Ce s-a întîmplat? a murmurat Amelia, dînd deoparte şuvița care îi căzuse pe ochi.

Nu i-a desluşit fața la început, din cauza întunericului. Cînd ochii i s-au obişnuit, i-a desluşit conturul.

– Mi se pare că miroase a fum, a spus Poppy.

Aceste cuvinte nu puteau fi ignorate. Focul constituia o îngrijorare mereu prezentă. Putea fi pornit în multe feluri: o lumînare răsturnată, o scînteie care sare din şemineu sau din cărbunii încinşi din cuptor. Iar un incendiu într-o casă atît de veche era echivalent cu un dezastru.

Amelia a vrut să coboare din pat şi a încercat să-şi ia papucii din cutia aflată la capătul patului. S-a lovit la un deget şi a blestemat.

– Ți-i dau eu. Poppy a ridicat capacul cutiei şi a scos papucii, timp în care Amelia şi-a găsit şalul.

Ajunsă în capul scării, Amelia a adulmecat aerul dar nu a simțit nimic altceva în afară de mirosurile familiare: săpun, ceară, praf şi ulei pentru lampă.

– Nu simt miros de fum.

– Nasul tău nu s-a trezit încă. Încearcă din nou.

De data aceasta a simțit ceva. S-a panicat. S-a gîndit la Leo, rămas singur cu lampa... şi a ştiut imediat ce se întîmplase.

– Merripen! Forța din vocea ei a speriat-o pe Poppy. Amelia a întins mîna şi a sprijinit-o. Cheamă-l pe Merripen. Trezeşte-i pe toți. Fă cît mai mult zgomot cu putință.

Poppy a ascultat-o imediat şi a pornit spre dormitoarele surorilor ei în timp ce Amelia a coborît la parter. Pe sub uşa salonului se întrezărea o lumină ciudată.

– Leo! A deschis larg uşa şi s-a dat un pas înapoi din cauza dogorii. Un perete fusese cuprins de flăcările care se împleteau asemenea unor tentacule fierbinți. Prin norii de fum a zărit trupul fratelui ei, pe podea. A alergat spre el, l-a apucat de cămaşă şi a început să-l scuture atît de tare încît cusăturile au cedat. Trezeşte-te, Leo! Acum! Dar Leo nu dădea nici un semn că s-ar trezi.

A încercat să-l tîrască, fără succes. Din cauza neputinței, ochii i s-au umplut de lacrimi. Merripen a apărut lîngă ea şi a împins-o deoparte. L-a ridicat pe Leo şi l-a aruncat pe umăr.

– Urmează-mă, i-a spus Ameliei. Fetele sînt deja afară.

– Vin imediat. Trebuie să merg pînă sus după cîteva lucruri...

A privit-o amenințător.

– Nu.

– Dar nu avem haine...

– Afară!

De cînd se cunoşteau, Merripen nu ridicase niciodată tonul la ea. Aşa că l-a ascultat, speriată. Ochii au continuat să-i lăcrimeze din cauza fumului chiar şi după ce a ieşit afară, pe alee. Win şi Poppy erau cu Leo, încercînd să-l trezească, să-l facă să stea în picioare. Ca şi Amelia, fetele erau în cămăşi de noapte şi papuci, cu cîte un şal pe umeri.

– Unde e Beatrix? a întrebat Amelia. În aceeaşi clipă a auzit clopotul bătînd.

– Eu am trimis-o să-l bată, a spus Win. Sunetul avea să-i aducă pe săteni în ajutor. Numai că pînă cînd aveau să ajungă la ei, Ramsay House urma să ardă din temelii.

Merripen s-a dus la grajd să dea drumul calului, în caz că focul s-ar fi întins pînă acolo.

– Ce s-a întîmplat? l-a auzit pe Leo întrebînd. Înainte să primească răspuns, el a fost cuprins de un acces de tuse. Win şi Poppy au rămas cu el, încercînd să-l liniştească. Amelia a rămas la cîțiva paşi depărtare, înfăşurîndu-se mai bine în şal.

Era cuprinsă de furie, teamă şi amărăciune. Fără îndoială Leo dăduse foc. Le distrusese casa şi aproape că-i omorîse pe toți. Avea să treacă mult timp pînă cînd să-i vorbească din nou. Fratele pe care îl iubise atît de mult se transformase într-un necunoscut.

Nu mai avea ce iubi la Leo. Cel mult îl putea compătimi. Devenise un pericol atît pentru el cît şi pentru familia lui. Le-ar fi fost tuturor mai bine fără el, şi-a spus Amelia. Numai că dacă ar fi murit titlul ar fi revenit unei rude îndepărtate iar surorile lui ar fi rămas fără vreo sursă de venit.

L-a privit pe Merripen scoţînd calul din grajd, apoi luptîndu-se să scoată trăsura. Îi era recunoscătoare. Ce s-ar fi făcut fără el? Faptul că tatăl lor îl adusese acasă pe băiatul fără adăpost, cu mult timp în urmă, fusese privit de toţi cei care locuiau la Primrose Place ca un act de caritate. Familia Hathaway fusese însă răsplătită înzecit. Merripen fusese o prezenţă tăcută, de nădejde în vieţile tuturor. Amelia nu înţelesese niciodată de ce alesese el să rămînă alături de familia lor – părea să fi fost doar în avantajul lor, nu şi al lui.

Oamenii începeau să sosească, unii dinspre sat, alţii dinspre Stony Cross. Sătenii aduseseră şi o pompă manuală, aşezată pe o căruţă trasă de un cal vînjos. Pe lateralele căruţei erau butoaie care trebuiau umplute cu apă din rîu. Oamenii aduceau neîncetat găleţi cu apă, pe care le vărsau în butoaie. Dar pînă cînd reuşeau să adune o rezervă suficientă, focul avea să devină de nestăpînit. Poate că pompa avea să ajute la salvarea unei porţiuni din casă, măcar.

Amelia a fugit spre grupul de săteni ca să le arate drumul cel mai scurt pînă la rîu. Cîţiva bărbaţi au pornit imediat într-acolo, însoţiţi de Merripen, cu găleţile clătinîndu-li-se pe umeri.

A dat să se întoarcă la surorile ei şi s-a împiedicat de un bărbat înalt. A simțit cum două mîini cunoscute o prindeau de umeri.

– Christopher. A fost cuprinsă de un sentiment de uşurare la vederea lui, în ciuda faptului că el nu avea cum să-i salveze casa.

El a tras-o mai aproape şi i-a lipit fruntea de umărul lui.

– Ce bine că n-ai pățit nimic! Cum a pornit focul?

– Nu ştiu. Amelia a rămas nemişcată, gîndindu-se că nu se aşteptase ca el s-o mai țină vreodată în brațe. Îşi amintea totul: cît de bine se potriveau, cîtă siguranță îi dădea îmbrățişarea lui. Şi-a adus aminte însă şi de trădarea lui, aşa că s-a tras deoparte.

Christopher i-a dat drumul cu părere de rău.

– Nu te apropia de casă. Mă duc să dau o mînă de ajutor la pompă.

Din întuneric s-a auzit o voce:

– Ai fi mai de folos în altă parte.

Amelia şi Christopher au tresărit, pentru că vocea părea să vină de nicăieri. Cu hainele închise la culoare şi părul negru, Cam părea o umbră a nopții.

– La naiba! a mormăit Christopher. Nici nu te vezi de întunecat ce eşti.

Chiar dacă s-a simțit jignit de remarcă, Rohan nu i-a răspuns. A studiat-o pe Amelia din cap pînă în picioare.

– Eşti bine?

– Da, dar casa... Vocea i s-a frînt.

Cam şi-a dat haina jos şi i-a pus-o ei pe umeri. Materialul păstra căldura trupului lui şi un miros masculin liniştitor.

– Vom vedea ce se mai poate face. I-a făcut semn lui Christopher să-l urmeze. Două canistre pline sînt descărcate acum pe treptele de la intrare. Vino şi ajută-mă să le duc înăuntru.

Amelia a făcut ochii mari văzînd cele două vase metalice.

– Ce sînt acestea?

– O invenție a căpitanului Swansea. Sînt pline cu soluție de carbonat de potasiu. Vom încerca să împiedicăm ca focul să se extindă pînă cînd va fi încărcată pompa cu apă. A aruncat o privire spre Christopher Frost. Swansea e prea bătrîn ca să le poată căra. Iau eu una şi tu una.

Amelia îl cunoştea suficient de bine pe Christopher ca să ştie că nu-i plăcea să primească ordine, mai ales de la un bărbat pe care îl considera inferior. A surprins-o cînd a acceptat fără să protesteze şi l-a urmat pe Cam Rohan în casa cuprinsă de flăcări.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Amelia i-a privit pe Cam şi Christopher ridicînd conteinerele din cupru şi trecînd pagul casei. Căpitanul Swansea a rămas afară, strigîndu-le instrucțiunile.

Flăcările erau acum vizibile în toate ferestrele casei. Curînd, şi-a spus Amelia, nu avea să mai rămînă altceva decît un schelet plin de cenuşă.

Şi-a croit cu greu drum spre surorile ei şi a întrebat-o pe Win:

– Cum este?

Leo îşi odihnea capul în poala ei.

– Îi este rău din cauza fumului. L-a mîngîiat uşor pe frunte. Dar cred că îşi va reveni complet.

Amelia s-a uitat în jos, spre el şi a murmurat:

– Data viitoare cînd vei încerca să te sinucizi fă bine şi nu ne mai lua şi pe noi cu tine.

El nu a dat nici un semn că ar fi auzit-o, dar Win, Beatrix şi Poppy au privit-o surprinse.

– Nu acum, draga mea, i-a reproşat blînd Win.

Amelia şi-a înghițit cuvintele care îi stăteau pe buze şi a privit împietrită spre casă.

Oamenii continuau să sosească. S-au aşezat în şir şi-şi dădeau gălețile din mînă-n mînă, de la rîu pînă la

pompă. Din casă nu se vedea nici un semn de activitate. Amelia se întreba ce făceau oare Rohan şi Frost.

Win a părut să-i citească gîndurile:

– Se pare că Swansea are în sfîrşit ocazia să-şi testeze invenția.

– Ce invenție? a întrebat-o Amelia. De unde ştii toate astea?

– Am stat lîngă el la cină, la Stony Cross Manor, i-a răspuns Win. Mi-a povestit despre experimentele lui legate de rachete şi mi-a spus că a inventat un sistem de stingere a incendiilor, cu ajutorul soluției de carbonat de potasiu. Cînd soluția intră în contact cu un acid creează suficientă presiune ca lichidul să iasă din canistră.

– Şi va funcționa? a întrebat Amelia, nu foarte convinsă.

– Sper din toată inima.

Au tresărit amîndouă auzind zgomot de geamuri sparte. Cei care mînuiau pompa făcuseră o deschizătură suficient de mare ca jetul de apă să pătrundă în interior.

Amelia era tot mai îngrijorată cu fiecare clipă care trecea. Aştepta un semn de la Rohan sau de la Frost. Era sceptică în privința acestei invenții netestate care le putea exploda oricînd în față. Din cauza substanțelor chimice, al fumului şi al căldurii cei doi puteau avea de suferit. Ideea că li se putea întîmpla ceva rău, oricăruia dintre ei, i se părea de nesuportat.

Chiar în clipa în care se gîndea serios să se aventureze înăuntru, Rohan şi Frost au ieşit din casă, cu canistrele goale. Au fost întîmpinați de căpitanul Swansea.

Amelia s-a repezit spre ei, cu un strigăt de bucurie. Avusese de gînd să se oprească în fața lor, dar picioarele n-au mai ascultat-o şi au continua să avanseze.

Rohan a dat drumul canistrei şi a prins-o în brațe.

– Uşurel, pasăre colibri.

În alergare, ea pierduse haina şi şalul. Aerul rece pătrundea prin materialul gros al cămăşii de noapte, făcînd-o să tremure. El a strîns-o şi mai tare în brațe, cufundînd-o în mirosul înțepător de fum şi sudoare. Bătăile inimii lui îi răsunau în ureche iar mîinile lui trasau cercuri fierbinți pe spatele ei.

– Substanța a fost chiar mai eficientă decît am anticipat, l-a auzit pe căpitanul Swansea spunîndu-i lui Christopher Frost. Două-trei canistre să mai fi avut şi am fi reuşit să stingem singuri focul.

Amelia s-a adunat şi a privit în jur. Frost se uita la ea dezaprobator. În privirea lui se mai citea ceva care semăna cu gelozia. Ştia că se dă în spectacol. Din nou. Dar nu se îndura să se smulgă din îmbrățişarea liniştitoare a lui Cam, nu încă.

Căpitanul Swansea zîmbea, mulțumit de rezultate.

– Focul este acum sub control, i-a spus Ameliei. Cred că îl vor stinge curînd.

– Nu ştiu cum să-ți mulțumesc, a reuşit ea să spună.

– Aşteptam o asemenea ocazie, i-a mărturisit el. E adevărat că nu mi-am dorit ca tocmai casa voastră să fie locul de testare. S-a întors să vadă ce făceau cei care mînuiau pompa. Mă tem că distrugerile făcute de apă vor fi la fel de mari ca acelea provocate de foc.

– Poate că unele camere de la etaj mai sînt locuibile, a spus Amelia. Peste cîteva minute voi urca să văd...

– Nu, a întrerupt-o Rohan, calm. Mergeți cu toții la Stony Cross. Au suficiente camere să vă găzduiască.

Înainte ca Amelia să-i răspundă, Christopher Frost a vorbit în locul ei:

– Eu stau la familia Shelsher, la taverna din sat. Domnişoara Hathaway, fratele şi surorile ei vor merge acolo, cu mine.

Amelia a simțit o schimbare în felul în care o ținea Rohan. Brațul lui a coborît spre brațul ei iar degetul lui mare i-a găsit interiorul cotului, acolo unde i se simțea pulsul. O atingea cu intimitatea posesivă a unui amant.

– Reşedința lui Westcliff este mai aproape, a spus Rohan. Domnişoara Hathaway şi surorile ei stau afară, în frig, doar în cămaşă de noapte. Fratele lor trebuie consultat de un doctor, la fel şi Merripen. Merg cu toții la conac.

Amelia s-a încruntat:

– De ce are Merripen nevoie de doctor? Unde este?

Rohan a întors-o în direcție opusă, fără să-i dea drumul din îmbrățişare.

– Acolo, lîngă sora ta.

A scos un strigăt scurt cînd l-a văzut pe Merripen întins la pămînt. Win era cu el, încercînd să-i desprindă cămaşa de spate.

– Oh, nu! Amelia s-a tras din brațele lui Rohan şi a fugit spre ei. L-a auzit pe Christopher strigîndu-i numele

dar l-a ignorat. Ce s-a întîmplat? a întrebat, lăsîndu-se la pămînt, lîngă Win. Are arsuri pe corp?

– Da, pe spate. Win încropea un bandaj din poalele cămăşii ei de noapte. Beatrix, te rog moaie-l în apă.

Fără să scoată vreun cuvînt, Beatrix a pornit spre pompă.

Win îl mîngîia uşor pe părul des şi negru în timp ce-i sprijinea capul de brațul ei. Merripen respira greu, şuierat.

– Te doare sau eşti amorțit? l-a întrebat Amelia.

– Doare ca naiba, a bolborosit el.

– E semn bun. Arsura e mult mai gravă dacă locul este amorțit.

El i-a aruncat o privire care spunea totul.

Win continua să-l mîngîie cînd i-a spus Ameliei:

– Merripen s-a apropiat prea mult de cornişă. Din cauza căldurii şindrila s-a topit şi a început să curgă. O parte i-a căzut pe spate. A ridicat privirea spre Beatrix, care se întorsese cu pînza îmbibată cu apă. Îți mulțumesc, draga mea. I-a ridicat cămaşa lui Merripen şi a lipit pînza de arsură, provocîndu-i un geamăt prelung. A uitat de mîndrie şi etichetă şi şi-a cufundat capul în poala ei, tremurînd necontrolat.

Amelia s–a uitat la Leo, care părea să se simtă ceva mai bine şi şi-a dat seama că Rohan avea dreptate. Trebuia să-şi ducă imediat rudele la conac şi să trimită după doctor.

Nu a protestat cînd Rohan şi căpitanul Swansea i-au urcat pe toți în trăsură. Leo a trebuit să fie luat pe

sus iar Merripen, care era nesigur şi dezorientat, a avut şi el nevoie de ajutor.

Căpitanul Swansea a luat hăţurile şi au pornit spre Stony Cross.

La sosire, familia Hathaway a fost întîmpinată cu emoţie şi simpatie. Servitorii alergau în toate direcţiile, ceilalţi oaspeţi se ofereau să le împrumute haine şi obiecte personale. Lady Westcliff şi Lady St. Vincent s-au ocupat de surorile mai mici în timp ce Amelia a fost luată cu forţa în primire de două servitoare hotărîte care nu s-au lăsat pînă cînd nu au văzut-o îmbăiată, îmbrăcată şi sătulă.

Ameliei i s-a părut că a trecut o eternitate pînă cînd a fost îmbrăcată cu o cămaşă de noapte curată şi un capot albastru, din catifea. Un alt sfert de oră a trecut pînă cînd părul i-a fost uscat şi împletit în două cozi groase. Cînd au terminat în sfîrşit, Amelia le-a mulţumit şi a ieşit grăbită din camera de oaspeţi. S-a dus să vadă ce făceau ceilalţi şi a început cu fratele ei.

Un servitor întîlnit pe hol a îndrumat-o spre camera lui Leo. Doctorul, un bărbat în vîrstă, cu barbă îngrijită, tocmai ieşea. S-a oprit să-i răspundă la întrebările legate de starea lui.

– Lordul Ramsay e bine, una peste alta, i-a spus doctorul. Are o inflamaţie minoră a gîtului, din cauză că a inhalat fum, dar e doar o iritaţie a ţesutului, nimic grav. Are o inimă puternică şi totul pare în regulă.

– Slavă Domnului! Şi Merripen?

– Ţiganul? Starea lui mă îngrijorează mai tare. Are

o arsură urîtă. I-am tratat-o şi l-am bandajat. Am folosit miere. Ea va preveni lipirea bandajului în procesul de vindecare. Mă voi întoarce mîine să-l văd din nou.

– Mulțumesc. Ştiu că e tîrziu, dar ați putea să o vedeți şi pe una dintre surorile mele? Are probleme cu plămînii şi deşi nu a inhalat fum, a stat destul de mult afară, în aerul rece al nopții...

– E vorba de domnişoara Winnifred.

– Da.

– Era în camera țiganului. Se pare că el împărtăşeşte grijile pe care ți le faci pentru sănătatea ei. S-au certat destul de serios în legătură cu ordinea în care ar fi trebuit să-i consult.

– Oh... A zîmbit slab. Şi cine a cîştigat? Merripen, bănuiesc.

El i-a întors zîmbetul.

– Nu. Domnişoara Hathaway. Sora ta are probleme cu plămînii dar ştie să fie foarte hotărîtă. Bună seara şi sincere regrete pentru nenorocirea suferită.

Amelia a dat din cap în semn de mulțumire şi a intrat în camera lui Leo. Lampa dădea o lumină slabă. Leo era întins pe o parte, cu ochii deschişi, dar nu i-a aruncat nici o privire cînd ea s-a apropiat. Amelia s-a aşezat pe marginea patului şi şi-a trecut mîna prin părul lui.

– Ai venit să mă termini?

Ea i-a zîmbit ironic.

– Pari să te descurci destul de bine şi singur. Cum a izbucnit focul, dragule?

A privit-o abia atunci. Avea ochii roşii, injectați.

– Nu-mi amintesc. Am adormit. Nu am dat foc intenționat. Sper să mă crezi.

– Da. S-a aplecat şi l-a sărutat pe frunte, de parcă ar fi fost doar un băiețel. Odihneşte-te, Leo. Totul îți va părea altfel dimineață.

– Întotdeauna spui asta, a murmurat el, închizînd ochii. Poate că într-o zi va fi aşa. A adormit imediat.

Amelia a auzit zgomot şi s-a întors spre uşă. O servitoare aducea o tavă plină cu sticluțe brune şi mănunchiuri de ierburi uscate. Femeie era însoțită de Cam Rohan, care aducea un ceainic cu apă clocotită.

Rohan nu apucase să se spele de funingine. Nu dădea nici semne de oboseală, deşi evenimentele nopții fuseseră epuizante. Ochii de pucioasă, strălucitori, au învăluit-o pe Amelia într-o privire arzătoare.

– Aburul îl va ajuta să doarmă mai bine, a explicat servitoarea şi a început să aprindă lumînările de pe suportul pe care a aşezat ceainicul.

O aromă puternică, destul de plăcută, a ajuns la nările Ameliei.

– Ce este? a întrebat în şoaptă.

– Muşețel, lămîiță şi lemn dulce, i-a răspuns Rohan, împreună cu frunze de ulm şi de coada-calului, pentru gît.

– I-am adus şi morfină, ca să poată dormi, a spus servitoarea. I-o las lîngă pat, dacă se trezeşte mai tîrziu...

– Nu, a spus Amelia repede. Leo nu trebuia să aibă acces nesupravegheat la sticla cu morfină. Nu are nevoie.

– Bine, domnişoară. Servitoarea s-a îndepărtat, nu înainte de a-i aminti să sune dacă avea nevoie de ceva.

Cam a rămas în cameră, sprijinit de unul din stîlpii baldachinului. A privit-o pe Amelia, care cerceta conținutul ceainicului. Ea şi-a ferit privirea de ochii lui pătrunzători, de silueta întunecată.

– Trebuie să fii extenuat, a spus ea ducînd cîteva frunze la nas şi inspirînd adînc. E foarte tîrziu.

– Mi-am petrecut mare parte din viață într-un club. Sînt o ființă nocturnă, deja. A făcut o pauză. Ar trebui să te duci la culcare.

Amelia a clătinat din cap. Era epuizată, dar nu avea rost să încerce să doarmă. N-ar fi reuşit decît să stea întinsă şi să se uite în tavan.

– Capul mi se învîrte ca un carusel. Doar la gîndul că aş putea să mă culc... A clătinat din cap.

– Ți-ar fi mai uşor dacă ai avea un umăr pe care să plîngi?

A încercat să ascundă cît de mult o iritase întrebarea.

– Îți mulțumesc, dar nu e cazul. Plînsul este o pierdere de vreme.

– Cînd plîngi durerea devine mai puțin profundă.

– E o zicală țigănească?

– E Shakespeare. A studiat-o atent, citind ce anume se ascundea în spatele calmului forțat. Ai prieteni care te pot ajuta să treci peste cele întîmplate, Amelia. Iar eu sînt unul dintre ei.

Amelia se gîndea îngrozită că lui i-ar fi putut fi milă de ea. Trebuia să evite asta cu orice preț. Nu se putea

baza nici pe el, nici pe altcineva. Însemna să nu se mai încreadă în propriile puteri. S-a dat cîțiva pași înapoi și a făcut un gest cu mîna:

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru noi. Familia Hathaway s-a descurcat mereu. O vom face și de data aceasta.

– Nu prea cred. Rohan o privea intens. Fratele tău nu se poate ajuta nici măcar pe el însuși. Surorile tale sînt prea mici, cu excepția lui Winnifred. Iar Merripen e la pat.

– Voi avea grijă de ei, de toți. Nu am nevoie de ajutor. A luat un prosop lung de pe pat și a început să-l împăturească. Pleci mîine dimineață la Londra, nu-i așa? Ar trebui să-ți urmezi propriul sfat și să te duci la culcare.

– Dumnezeule, chiar trebuie să fii atît de încăpățînată?

– Nu sînt. Numai că nu vreau nimic de la tine. Iar tu meriți să te bucuri de libertatea de care ai fost privat atîta timp.

– Te preocupă libertatea mea sau te temi să recunoști că ai nevoie de cineva?

El avea dreptate, dar prefera să moară în loc să recunoască.

– Nu am nevoie de nimeni, cu atît mai puțin de tine.

A folosit un ton la fel de tăios ca al ei:

– Nici nu știi cît de ușor mi-ar fi să-ți dovedesc că te înșeli. A vrut să întindă mîna după ea dar s-a oprit, privind-o de parcă ar fi vrut să o sărute sau să o strîngă de gît. Sau amîndouă.

– Poate într-o viață viitoare, a şoptit ea, reuşind cumva să zîmbească. Pleacă, te rog. Du-te, Cam...

A aşteptat ca el să iasă şi apoi a scos un oftat lung de uşurare.

Simțea că pereții îl apăsau, aşa că Rohan a ieşit afară, în întuneric. A pornit de-a lungul gardului de piatră care urmărea malul rîului. S-a urcat cu uşurință pe el şi a stat acolo, cu picioarele atîrnînd şi ascultînd sunetele apei şi ale nopții. Fumul încă mai plutea prin aer, amestecîndu-se cu mirosul de pămînt şi pădure.

Cam încerca să-şi limpezească gîndurile. Nu ştiuse pînă atunci ce era gelozia, dar cînd îl văzuse pe Christopher îmbrățişînd-o pe Amelia simțise brusc dorința să-l strîngă de gît pe ticălos. Toate instinctele lui strigau că Amelia îi aparținea, că doar el o putea proteja şi alina. Dar de fapt nu avea nici un drept asupra ei.

Dacă Frost voia să-i facă curte, era mai bine ca el să nu se amestece. Ameliei i-ar fi fost mult mai bine alături de unul de-al ei în loc de un bărbat pe jumătate țigan. Şi lui i-ar fi fost mai bine fără ea. Doar nu se gîndea cu adevărat să-şi petreacă restul vieții trăind ca un *gadjo*?

Ar fi trebuit să plece din Hampshire, şi-a spus. Amelia trebuia să ia singură o hotărîre în privința lui Frost iar Cam avea să-şi urmeze destinul. Fără compromisuri sau sacrificii, de ambele părți. Cam nu urma să fie altceva decît un scurt episod din viața ei de care să-şi amintească vag.

Şi-a plecat capul şi şi-a trecut degetele prin păr. Pieptul îl durea exact ca atunci cînd tînjea după libertate. Însă era pentru prima oară cînd se întreba dacă asta îşi dorea cu adevărat. Durerea nu părea să treacă dacă pleca. Ba chiar dădea semne că se putea accentua.

Îşi vedea viitorul ca pe un gol imens, fără viaţă. Mii de nopţi fără Amelia. Avea să facă dragoste cu alte femei, dar pe niciuna nu ar fi dorit-o cu adevărat.

S-a gîndit la viaţa Ameliei, rămasă fată bătrînă. Sau şi mai rău, măritată cu Frost, deşi ştia că el o înşelase o dată şi o putea face oricînd, din nou. Ea merita mai mult. Merita o iubire pasională, copleşitoare. Merita...

La naiba! Gîndea prea mult. Exact ca un *gadjo*.

S-a chinuit să accepte adevărul. Amelia era a lui, fie că el pleca sau nu, fie că urmau sau nu acelaşi drum. Puteau trăi în emisfere diferite şi tot a lui ar fi fost.

Ştiuse asta încă de la început.

Patul Ameliei era moale şi confortabil, dar la fel de bine ar fi putut să fie făcut doar din stinghii goale. Se sucea, se învîrtea dar nu găsea nici o poziţie confortabilă. O dureau toate iar mintea ei torturată nu-şi găsea liniştea.

Aerul era înăbuşitor, aşa că s-a dat jos din pat şi a deschis fereastra. O adiere proaspătă i-a atins obrajii. A închis ochii, pentru că o usturau.

Era ciudat, dar în ciuda tuturor problemelor pe care le avea, motivul insomniei ei era întrebarea dacă Frost

o iubise sau nu cu adevărat, vreodată. Îşi dorise să creadă asta, chiar şi după ce o părăsise. Îşi repetase că iubirea era un lux pentru majoritatea oamenilor, că el avea o carieră dificilă şi că fusese pus în fața unei alegeri imposibile. Făcuse ce era mai bine pentru el. Poate că nu ar fi trebuit să se aştepte să o aleagă pe ea, să nu țină cont de consecințe.

Să fie dorită mai presus de orice, să fie alintată, protejată... toate astea nu aveau să i se întîmple niciodată.

Uşa s-a deschis fără zgomot. A simțit o prezență în încăpere. S-a întors şi l-a văzut pe Cam Rohan. Inima a început să-i bată cu putere. El părea o fantomă întunecată, enigmatică, o apariție din vis.

S-a apropiat încet de ea. Cu fiecare pas de-al lui, Ameliei i se părea că totul în jurul ei dispărea, lăsînd-o expusă şi vulnerabilă.

El nu respira regulat şi nici ea. După o pauză lungă, el a spus:

– Țiganii cred că trebuie să urmezi drumul care te cheamă, fără să te întorci vreodată. Pentru că nu ştii ce aventură te aşteaptă. S-a întins uşor lîngă ea, dîndu-i posibilitatea să protesteze. I-a atins coapsa, prin materialul subțire al cămăşii de noapte. Hai să pornim împreună pe acest drum, a murmurat el. Vom vedea încotro ne va duce.

Aştepta un semnal de încurajare sau împotrivire, dar ea rămăsese cu ochii ațintiți, neajutorată.

I-a mîngîiat părul, şoptindu-i să nu se teamă de el pentru că avea să-i producă plăcere, să aibă grijă de ea.

Şi-a lipit gura de-a ei, iar şi iar, pecetluindu-i buzele desfăcute.

Amelia s-a lăsat în voia plăcerii, deschizîndu-se în fața limbii lui cercetătoare. Brațele lui rătăceau pe spatele ei, pînă cînd şi-a pierdut echilibrul. A întins-o pe pat, ca pe un altar păgîn. S-a aplecat deasupra ei şi a sărutat-o pe gît. S-a luptat puțin cu decolteul rochiei ei, iar acesta a cedat.

Amelia îi simțea dorința puternică şi căldura radiată de trup. Fiecare mişcare a lui era mîngîietoare, grijulie. A ridicat genunchii, întregul ei corp arcuindu-se ca să simtă plăcerea atingerilor lui. Fără să scoată un cuvînt, Cam a ajutat-o să se relaxeze, mîngîindu-i pieptul şi alunecînd pînă la genunchi. Buzele i-au atins sfîrcurile, jucîndu-se, întărindu-le. Ea şi-a trecut mîinile prin părul lui, încercînd să-l aducă şi mai aproape. Gura lui s-a închis în jurul sfîrcului, aţîţînd-o, făcînd-o să se înfioare, să încerce senzații pînă atunci necunoscute.

Cam s-a aplecat din nou deasupra ei şi i-a ridicat cămaşa de noapte, descoperindu-i coapsele.

Cu degetele tremurînd, Amelia i-a prins cămaşa. Era largă, fără guler, genul care putea fi scoasă peste cap fără să i se desfacă nasturii. Cam a ajutat-o după care a aruncat-o cît colo. Liniile suple ale trupului lui se conturau în lumina blîndă a lunii.

Şi-a lipit palmele de carnea tare. Cam şi-a strecurat un picior printre picioarele ei şi i-a sărutat din nou sînul, acoperind-o cu trupul lui. Amelia nu mai putea gîndi clar, nu-şi găsea cuvintele. Dorința ajunsese pe culmi nebă-nuite.

– Cam... Cam... şi-a lipit obrazul de umărul lui.

I-a simțit lacrimile dintre gene şi a cules una cu vîrful limbii.

– Ai răbdare. E prea curînd.

Amelia a ridicat privirea:

– Pentru tine?

Cam a făcut o pauză, ca şi cum ar fi încercat să-şi înăbuşească rîsul.

– Nu, pentru tine.

– Am douăzeci şi şase de ani, a protestat ea. Cum să fie prea devreme?

Cam nu a mai reuşit să se abțină şi a izbucnit în rîs.

Săruturile lui au devenit mai apăsate, mai lungi. În răstimpuri, Cam îi vorbea cînd în engleză, cînd în limba lui. I-a prins mîna şi i-a coborît-o pînă la penisul lui erect. Şocată şi fascinată, Amelia l-a mîngîiat, ezitînd. L-a auzit pe Cam gemînd şi şi-a retras imediat mîna.

– Scuză-mă, a spus ea, îmbujorată. N-am vrut să-ți fac rău.

– Nu mi-ai făcut. În voce i se ghicea un amuzament tandru. A prins-o de mînă şi i-a condus-o înapoi.

Amelia l-a explorat sfioasă, curiozitatea fiindu-i ațîțată de sunetele pe care le scotea el. Ambele lui picioare erau acum între ale ei. Dezgolită, ruşinată dar şi excitată, ea simțea cum mîinile lui rătăceau tot mai jos, pe abdomenul ei. Ştia că în curînd avea să simtă durere, aşa că venise probabil momentul oportun să discute ceva cu el.

– Cam?

El a ridicat capul.

– Da?

– Am auzit că se poate ca... Adică nu trebuie neapărat să ducă la... oh, nu ştiu cum să-ți spun...

– Nu vrei să-ți dăruiesc un copil. Degetele lui se jucau cu delicatețe în zona ei intimă.

– Da. Adică... nu. A gemut, cu respirația întretăiată.

– Bine. Deşi nu poți exclude această posibilitate. Întrebarea este dacă mă doreşti suficient de mult ca să-ți asumi acest risc.

Atingerile lui făceau ca simțurile ei să se cufunde într-o mare de plăcere. Întreaga ei existență părea să depindă de vîrful degetelor lui. Iar Cam ştia asta. Aştepta răspunsul ei, atent la fiecare fior, la fiecare arcuire a trupului ei.

– Da, a spus ea. Te doresc.

Degetul lui mare a atins-o jos, alunecînd într-o zonă de o umezeală inexplicabilă. A invadat-o cu uşurință, fără să-i dea posibilitatea să scoată vreun cuvînt.

Ochii lui străluceau.

– Vrei asta? i-a şoptit.

Ea a dat din cap şi a încercat să spună da, dar a reuşit doar să scoată un scîncet slab.

El a pătruns şi mai adînc, în cercuri leneşe, excitînd-o pînă în pragul leşinului. Coapsele i se mişcau ritmic iar inima bătea să-i sară din piept. Cînd el s-a retras, Amelia s-a agățat de el, mînată de o nevoie frenetică. Cam a avut îndrăzneala să rîdă uşor.

– Încet, draga mea. Sîntem abia la început. Nu e nevoie să te grăbeşti.

– La început? Abia mai putea vorbi de uimire. Era absolut sigură că n-ar mai fi suportat mult tortura lui rafinată. Credeam că am terminat, aproape.

I-a surprins zîmbetul atunci cînd el s-a aplecat să-i sărute interiorul cotului, coborînd apoi spre încheietură.

– Trebui să facem să dureze cît mai mult.

– De ce?

– E mai bine aşa. Pentru amîndoi. I-a desfăcut palma şi i-a sărutat-o, după care i-a netezit cămaşa de noapte şi i-a încheiat-o cu meticulozitate.

– Ce faci?

– Te iau într-o plimbare. Ai încredere în mine, i-a şoptit.

Amelia s-a supus, uluită. El a ridicat-o din pat, a înfăşurat-o în capotul de catifea şi a ajutat-o să-şi pună papucii.

I-a luat mîna într-a lui şi au ieşit amîndoi din cameră. Casa era cufundată în tăcere, iar portretele de pe hol păreau să arboreze mine dezaprobatoare.

Au ieşit în spatele casei, pe terasa mare, pietruită, ale cărei trepte în spirală dădeau spre grădină. Lumina lunii era estompată cînd şi cînd de cîțiva nori. Uimită dar şi dornică în acelaşi timp, Amelia l-a urmat pe Rohan în capul scării.

El s-a oprit şi a fluierat scurt.

– Ce… Amelia a tăcut, auzind zgomotul puternic al unor copite. O formă întunecată, imensă se apropia de ei, ca şi cum ar fi coborît dintr-un coşmar. Speriată, Amelia şi-a ascuns fața la pieptul lui. El a cuprins-o cu brațul şi a tras-o mai aproape.

Cînd tunetul copitelor a încetat Amelia a riscat şi a aruncat o privire. Era un cal. Un cal negru, imens, a cărui respirație ridica aburi în aerul rece şi umed.

– Se întîmplă cu adevărat? a întrebat ea.

Cam a dus mîna la buzunar şi i-a dat calului o bucată de zahăr, după care l-a mîngîiat pe grumaz.

– Ai avut vreodată un asemenea vis?

– Niciodată.

– Înseamnă că se întîmplă cu adevărat.

– Chiar ai un cal care vine atunci cînd îl fluieri?

– Da. Eu l-am dresat.

– Cum se numeşte?

Zîmbetul lui a strălucit în întuneric.

– Nu ghiceşti?

Amelia s-a gîndit o clipă.

– Pooka? Calul a întors capul, de parcă ar fi înțeles. Pooka, a repetat ea, surîzînd slab. Ai şi aripi?

Cam i-a făcut un gest aproape imperceptibil iar calul a clătinat din cap că nu. Amelia a izbucnit în rîs.

Cam s-a apropiat de Pooka şi s-a ridicat în şa cu o mişcare plină de grație. A venit lîngă treapta pe care stătea Amelia şi a întins mîna după ea. Ea a pus un picior pe scara şeii şi a fost aşezată cu uşurință în fața lui. Inerția a dezechilibrat-o puțin dar brațul lui Cam s-a încleştat în jurul ei, susținînd-o. Amelia s-a sprijinit de pieptul lui puternic. Nările îi erau pline de miros de toamnă, de pămînt umed, de cal şi de bărbat în miez de noapte.

– Ai ştiut că voi veni cu tine, nu-i aşa? l-a întrebat.

Cam a sărutat-o pe tîmplă.

– Am sperat doar.

A îndemnat calul şi au pornit, la galop. Cînd a închis ochii, Amelia ar fi putut jura că zburau.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Cam s-a îndreptat spre locul unde poposiseră țiganii, pe malul rîului. Rămăseseră urme ale trecerii lor pe acolo: făgaşele lăsate de roțile căruțelor, porțiunile de pămînt ars, plin de cenuşă, acolo unde aprinseseră focurile.

A descălecat şi a ajutat-o pe Amelia să coboare. Ea s-a aşezat pe un buştean, aşa cum îi spusese, pînă cînd el a improvizat un culcuş. A stat cuminte, cu mîinile încrucişate în poală, privindu-l cum scotea un mănunchi de pături de sub şa. În cîteva minute a aprins focul într-un cerc făcut din pietre şi a întins un pat din paie.

Amelia s-a cuibărit între păturile din lînă:

– Sînt în siguranță aici?

– În toate privințele, cu excepția mea. I-a zîmbit şi s-a aşezat lîngă ea. Şi-a scos cizmele şi s-a întins lîngă ea, trăgînd-o aproape. A aşteptat, gîndindu-se la răsplata pe care i-o putea aduce răbdarea. Secundele treceau una după alta iar trupul ei părea să se potrivească tot mai bine cu al lui. I se părea extraordinar să poată sta nemişcat, să o țină în brațe şi atît. Îi asculta respirația, simțind cum aerul rece al nopții plutea deasupra lor, în timp ce trupurile lor se încălzeau sub pături.

Inima lui încerca o plăcere tăcută, aşa cum nu mai cunoscuse nicicînd. Pulsul a început să i se accelereze cînd i-a simțit pulpele lipindu-se de el, cuprinzîndu-i erecția. Nici atunci nu s-a mişcat, doar a lăsat-o să se frece de el, sporindu-i excitarea.

Fierbinte... nu mai fusese atît de încins în viața lui. Chiar în clipa în care s-a gîndit să-şi scoată cămaşa a simțit degetele reci ale Ameliei rătăcind pe pielea lui fierbinte. Oriunde îl atingea, muşchii i se încordau. Senzația era într-atît de plăcută încît a gemut, cufundat în părul ei. Ea i-a ridicat cămaşa. Fără să ezite, el şi-a tras-o peste cap şi a aruncat-o cît-colo.

Părul ei lung îi acoperea pieptul gol şi umerii, ca într-o plasă mătăsoasă. Cam a rămas nemişcat, ca în transă, cînd ea şi-a lipit buzele de pieptul lui, de umeri, de gît, într-un lanț delicat de săruturi.

– Amelia... l-a cuprins capul în palme, oprind-o. Părul ei îi aluneca pe brațe, în valuri calde, înfiorîndu-l.

– *Monisha*, i-a şoptit el. Vreau doar să-ți ofer plăcere.

Chipul ei strălucea în lumina flăcărilor iar buzele căpătaseră culoarea coacăzelor.

– Ce înseamnă cuvîntul acesta?

– *Monisha*? E un alint. Gîndurile i-o luau razna. Aşa-i spune un țigan femeii cu care este intim.

Degetele lui s-au înlănțuit cu ale ei. S-au ținut de mînă, iar buzele scoteau cuvinte mute, atingîndu-se, căutîndu-se frenetice.

Cam a întins-o uşor pe pături şi a început să-i şoptească într-o limbă veche că voia să fugă după ea aşa

cum soarele alerga după lună, că voia să se unească cu ea pînă deveneau *corthu*, unul singur. Era doar pe jumătate conştient de ce spunea, îmbătat de aroma trupului ei şi de căldura pe care o emana.

A ajutat-o să-şi scoată capotul şi cămaşa de noapte, trăgînd uşor materialul moale peste curbele sînilor ei. Era atît de frumoasă! Trupul îi era ferm, pielea îi strălucea în lumină, umbre voluptuoase coborau în zone pe care tînjea să le atingă, să le guste.

I-a cuprins sînii în palme şi s-a jucat cu sfîrcurile ei, respirînd fierbinte şi atingîndu-le cu limba pînă cînd s-au întărit.

Cam s-a luptat cîteva clipe cu mormanul de haine care îi despărțeau. Privirea i-a fost atrasă de buricul ei, care se ridica şi cobora în ritmul respirației. Şi-a lipit gura de el, cufundîndu-şi vîrful limbii şi începînd să traseze cercuri strînse.

– Cam... oh... aşteaptă... Se zvîrcolea, neajutorată. El a prins-o de mîini şi i le-a ținut strîns de o parte şi de alta a corpului, cu toată delicatețea de care mai era capabil.

– Nu-ți voi face nici un rău, i-a şoptit. Vreau doar să te sărut... să te gust...

– Nu acolo, a spus ea, tînguitor.

El a zîmbit.

– Mai ales acolo. Şi-a lăsat degetele să alunece pe şoldul ei, pe coapsă, între picioare. Vreau să te cunosc pe de-a întregul, *monisha*. Nu te feri... da, iubito, aşa... Buzele i-au coborît în urma degetelor. Dorința îl făcea să se cutremure, mirosul pielii ei îl înnebunea.

Amelia nu scotea nici un cuvînt, doar cîte un geamăt surd. Cu gura lui jucăuşă el o alina, o provoca. Cu ochii pe jumătate închişi, Amelia şi-a desfăcut instinctiv picioarele şi a încercat să-l tragă spre ea. El s-a împotrivit şi a rămas suspendat deasupra ei.

– Dacă mă doreşti, spune-mi-o pe limba mea. Te rog.

Amelia a întors capul şi i-a sărutat pieptul.

– Ce ar trebui să spun?

I-a murmurat cuvinte dulci, aşteptînd răbdător ca ea să le repete, ajutînd-o atunci cînd se poticnea. S-a aşezat mai bine, mai jos, mai aproape şi a pătruns-o cu putere chiar atunci cînd ea rostea ultima silabă.

Amelia a tresărit de durere şi a scos un țipăt. Cam era chinuit de remuşcări pentru că îi provocase durere dar şi copleşit de plăcerea de a fi înlăuntrul ei. Carnea ei inocentă s-a strîns în jurul invaziei nefamiliare, coapsele i se ridicau, ca şi cum ar fi vrut să-l respingă dar de fapt îl atrăgeau tot mai adînc. A încercat să-i aline durerea cu mîngîieri şi săruturi. I-a prins un sfîrc între buze şi l-a supt uşor, l-a mîngîiat cu limba, pînă cînd ea s-a relaxat şi a început să geamă stins.

Cam se mişca fără încetare, uitînd de toate şi şoptindu-i un singur cuvînt, iar şi iar: *mandis*… *mandis*…

A mea.

A simțit apropiindu-se momentul eliberării şi s-a retras, apăsîndu-se de abdomenul ei catifelat. Un val de căldură a țîşnit între ei. Cam şi-a îngropat capul în umărul ei, gemînd. Nu mai cunoscuse un asemenea sentiment, şi-a spus. Nimic nu se putea compara cu el.

Plăcerea s-a prelungit şi după ce inima lui a reînceput să bată ritmic şi şi-a recăpătat abilitatea de a gîndi mai mult sau mai puțin normal.

I-a şters cu batista stropii de sînge şi transpirația de pe trup, a ajutat-o să-şi pună cămaşa de noapte după care a mai pus cîteva lemne pe foc. Cînd s-a întors sub pături, Amelia s-a cuibărit lîngă el.

A mîngîiat-o pe părul lung, răsfirat pe brațul lui. Amelia dormea adînc, cu capul sprijinit de umărul lui, iar genele ei lungi aruncau umbre pe obrajii ei. Cam a vegheat-o cu vigilența unui îndrăgostit, sorbind din ochi fiecare detaliu: linia perfectă a nasului ei, urechile mici, părul mătăsos. Ar fi vrut să se joace cu lobul urechii ei dar nu se îndura să-i deranjeze somnul.

I-a acoperit umărul alb şi i-a dat deoparte o şuviță care îi căzuse pe față. Totul se schimbase, şi-a spus. Nu mai avea cale de întoarcere.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Se crăpa de ziuă.

Era expresia care descria perfect felul în care dimineața se strecura în dormitor: fragmentat. O rază de soare cădea de-a curmezişul patului ei, alta pe podea, între fereastră şi şemineu.

Amelia a clipit dar nu s-a îndurat să se dea jos din pat. Era cuprinsă de o toropeală plăcută. În şemineu încă mai ardea focul. Probabil că servitoarea îl curățase de cenuşă fără să facă zgomot, în timp ce ea dormea.

Foc... Ramsay House... amintirile neplăcute i-au revenit în minte. A închis ochii dar i-a deschis imediat, înfiorată. Întunericul nopții, lumina albastră a lunii şi trupul fierbinte, bărbătesc îi reveniseră în minte.

Ce făcuse?

Era acum în patul ei şi îşi amintea ca prin ceață că se întorseseră călare, pe întuneric. Cam o purtase în brațe, înfăşurată în pături. Îi şoptise să închidă ochii iar ea adormise. Şi cît mai dormise! Ceasul aşezat pe polița şemineului arăta că era aproape amiază.

A fost cuprinsă de panică şi i-a luat o vreme pînă să se autoconvingă că asta nu-i era de nici un ajutor. Chiar şi aşa, inima continua să-i bată cu putere iar respirația i se întretăia.

Şi-a atins buzele cu vîrfurile degetelor şi le-a simţit umflate, mai moi ca de obicei... Şi asta din cauza gurii lui. Întregul ei trup păstra încă senzaţia de plăcere din noaptea trecută.

O femeie decentă s-ar fi ruşinat de faptele ei. Amelia nu simţea aşa ceva. Noaptea fusese de-a dreptul extraordinară, întunecată şi dulce. Avea să o păstreze pentru totdeauna în inima ei. Trăise o experienţă unică alături de un bărbat deosebit de toţi cei pe care îi cunoscuse sau avea să-i cunoască în viitor.

Iar acum spera ca el să fi plecat deja.

Cu puţin noroc, Cam era în drum spre Londra, să se ocupe de afacerile lui. Amelia nu era sigură că ar fi putut da ochii cu el după noaptea trecută. Şi avea multe hotărîri de luat, aşa că nu-şi putea permite ca atenţia să-i fie distrasă.

Nu avea timp acum să se gîndească la noaptea petrecută cu Rohan. Avea să o facă mai tîrziu. Peste cîteva zile... luni... ani...

Nu te gîndi la asta, şi-a repetat în minte, coborînd din pat. A sunat după servitoare şi s-a înfăşurat în capot. În mai puţin de un minut şi-a făcut apariţia o fată îndesată, cu părul blond şi roşie în obraji.

– Îmi poţi aduce nişte apă caldă? a rugat-o Amelia.

– Da, domnişoară. Pregătesc imediat baia.

Cu gîndul la baia de cu o seară înainte, din încăperea modernă, Amelia a urmat-o pe Betty afară din cameră. Pe hol a întrebat-o:

– Ce fac surorile şi fratele meu? Şi domnul Merripen?

– Domnişoarele Winnifred, Poppy şi Beatrix au coborît la micul dejun, i-a spus fata. Cei doi domni sînt încă în pat.

– Le este rău? Domnul Merripen are cumva febră?

– Doamna Briarly, menajera noastră e de părere că sînt bine amîndoi. Se odihnesc, doar atît.

– Slavă Domnului. Amelia era hotărîtă să-l viziteze pe Merripen de îndată ce arăta prezentabil. Rănile provocate de arsuri erau periculoase şi imprevizibile. Încă mai era îngrijorată pentru el.

Au intrat într-o încăpere ai cărei pereți erau acoperiți cu faianță de un albastru pal. Într-un colț era aşezat un fotoliu iar în celălalt era o cadă mare, din porțelan. O draperie viu colorată cu motive orientale separa o zonă retrasă, în care să te poți îmbrăca. În baie era cald, pentru că ardea focul în şemineu. Prin uşile deschise ale dulapului imens se vedeau teancurile atent aranjate de olandă, prosoape turceşti, săpunuri şi alte articole de toaletă. Apa din cadă era încălzită cu un aparat alimentat cu gaz, cu robinete separate pentru fierbinte, călduț şi rece.

Betty a manevrat unul dintre robinete şi a potrivit temperatura apei.

– Să vă ajut, domnişoară?

– Nu, mulțumesc, i-a răspuns imediat Amelia. Mă descurc singură. Doar dacă ai putea să-mi aduci rochia...

– Care dintre ele, domnişoară?

Amelia a încremenit. Şi-a dat seama că venise la Stony Cross fără haine de schimb.

– Oh, Doamne! Crezi că ar putea merge cineva la Ramsay House, să ne aducă de acolo...

– Totul trebuie să fie plin de funingine şi să miroasă a fum. Lady St. Vincent v-a trimis cîteva din rochiile ei. Aveţi cam aceeaşi talie, în schimb lady Westcliff este mult mai înaltă şi...

– Nu pot să mă îmbrac cu rochiile ei, a spus Amelia.

– Mă tem că nu aveţi încotro, domnişoară. Dacă o vedeţi pe cea roşie... o aduc imediat.

Părea imposibil să se îmbrace cu propriile rochii, aşa că Amelia a dat din cap şi i-a mulţumit. S-a dus în spatele paravanului şi şi-a dat jos capotul iar servitoarea a închis robinetele şi a ieşit.

Amelia şi-a desfăcut cămaşa de noapte şi a lăsat-o să alunece pe podea. Abia atunci a văzut strălucirea unui inel de aur pe inelarul ei stîng. A ridicat mîna în lumină şi l-a examinat. Era un inel cu sigiliu subţire, cu o iniţială frumos lucrată. Era inelul pe care Cam îl purta pe degetul mic. Probabil i-l pusese pe deget noaptea trecută, în timp ce dormea. Să fi fost un dar de despărţire? Sau avea o altă semnificaţie?

A încercat să-l scoată dar a descoperit că îi era fix pe deget.

– Drace! a murmurat, trăgînd de el în van. A luat o bucată de săpun şi a intrat în cadă. Apa fierbinte i-a potolit curînd înţepăturile şi senzaţiile de durere din tot corpul.

Oftînd adînc, Amelia şi-a săpunit degetul şi a încercat din nou să scoată inelul de pe deget. Nu se clintea,

orice ar fi făcut. Curînd, suprafața apei era acoperită de clăbuc iar Amelia înjura, enervată.

Nu putea fi văzută cu inelul lui Cam pe deget. Ce explicații ar fi putut da despre cum şi cînd i-l dăduse?

A tras de inel pînă cînd i s-a umflat degetul. A renunțat într-un final şi şi-a terminat baia. S-a şters cu unul dintre prosoapele moi, turceşti şi a trecut în spatele draperiei, unde a găsit-o pe Betty avînd în brațe rochia de culoarea vinului.

– O să vă vină tare bine, domnişoară, pentru că aveți părul negru.

– Lady St. Vincent este mult prea generoasă. Jupoanele erau apretate şi foşneau. Rochia nu fusese îmbrăcată niciodată, mai mult ca sigur.

– Oh, are multe, multe rochii, i-a spus Betty, întinzîndu-i lenjeria. Lordul St. Vincent are grijă ca soția lui să fie îmbrăcată ca o regină. Cred că dacă şi-ar dori luna pe post de oglindă, el i-ar aduce-o.

– Cum de ştii atîtea despre ei? a întrebat-o Amelia în timp ce-şi punea corsetul, iar Betty o ajuta să-şi lege şireturile.

– Sînt camerista ei şi o însoțesc oriunde. M-a rugat să vă ajut pe dumneavoastră şi pe surorile dumneavoastră. „Au nevoie de o atenție specială", mi-a spus, „după tot ce-au îndurat".

Amelia şi-a ținut respirația ca să-i poată lega strîns corsetul.

– Foarte drăguț din partea ei. Şi din a ta. Sper că familia mea nu v-a dat prea multe bătăi de cap.

Fata a chicotit:

– Sînteți cu toții niște figuri, dacă pot spune asta. Înainte ca Amelia să o poată întreba ce voia să spună, fata a exclamat: ce talie subțire aveți! Rochia doamnei o să vă vină de minune. Dar înainte trebuie să vă puneți ciorapii.

– Ciorapii? Amelia a întins mîna după ei.

– Da. Sînt din mătase, domnişoară.

Amelia era cît pe ce să-i scape din mînă. Ciorapii de mătase costau o avere. Iar aceştia erau brodați cu floricele, ceea ce însemna că erau şi mai scumpi. Dacă îi purta şi-i agăța? Nu părea însă să aibă de ales, dacă nu voia să iasă în lume fără.

– Hai, puneți-i, a rugat-o Betty.

Cu un amestec de tentație şi vinovăție, Amelia s-a îmbrăcat în cele mai scumpe haine din viața ei. Rochia din lînă subțire tivită cu mătase se mula pe trupul ei aşa cum nici o rochie de-a ei nu o făcea. Mînecile strîmte îi ajungeau pînă la coate, de unde porneau falduri de dantelă neagră. Aceeaşi dantelă neagră se regăsea şi la tivul rochiei, în mai multe straturi, sugerînd mai multe rînduri de jupoane. Un cordon lat din satin negru îi marca talia, iar capetele îi erau încrucişate şi prinse într-o parte cu o broşă strălucitoare.

Aşezată la măsuța de toaletă, Amelia o privea pe Betty care îi împletea cu pricepere panglici negre în păr. Fata părea prietenoasă şi vorbăreață, aşa că Amelia a îndrăznit:

– Betty... de cît timp îl cunoaşte lady St. Vincent pe domnul Rohan?

– Încă din copilărie. Betty a zîmbit cu subînțeles. E un bărbat fain, nu-i aşa? Să ne vedeți pe toate atunci cînd vine în vizită la stăpînul nostru! Stăm pe rînd la gaura cheii, doar ca să aruncăm cîte o privire.

– Mă întreb... Amelia se străduia să păstreze un ton indiferent. Crezi că între domnul Rohan şi lady St. Vincent a existat vreodată...

– Oh, nu, în nici un caz! Au crescut ca frate şi soră. Au existat şi zvonuri cum că domnul Rohan i-ar fi frate vitreg. N-ar fi singurul bastard al lui Ivo Jenner, asta-i sigur.

Amelia a clipit des.

– Crezi că zvonurile ar putea fi adevărate?

Betty a clătinat din cap.

– Stăpîna mea zice că nu au legături de sînge. Şi nici nu seamănă deloc. Dar ține foarte mult la el. Betty a zîmbit mînzeşte şi a adăugat: ne-a avertizat pe toate să ne ținem departe de el. Spune că nu ar ieşi nimic bun din asta, că ne-ar amăgi iar apoi ne-ar părăsi. E un mare păcătos, domnul Rohan. Poate fermeca pe oricine.

I-a terminat coafura, s-a dat cîțiva paşi înapoi ca să-şi admire opera, după care s-a dus să strîngă hainele murdare, inclusiv cămaşa de noapte care rămăsese pe jos.

A făcut o pauză de cîteva secunde, cu cămaşa de noapte în mînă:

– Să vă aduc cîteva cîrpe curate, domnişoară? a întrebat-o grijulie. Pentru problemele lunare...

Încă gîndindu-se la cuvintele fetei: „ne-ar amăgi iar apoi ne-ar părăsi", Amelia a clătinat din cap.

– Nu, mulțumesc. Încă nu e timpul să... S-a oprit, dîndu-şi seama ce văzuse fata. Cei cîțiva stropi de sînge de pe cămaşa de noapte. A pălit.

– Bine, domnişoară. A împăturit cu grijă cămaşa de noapte şi a strecurat-o printre celelalte haine. Dacă aveți nevoie de ceva trebuie numai să sunați. Vin imediat.

Amelia şi-a pus coatele pe măsuța de toaletă şi şi-a sprijinit fruntea în pumni. Cît aveau să o comenteze cu toții! Iar pînă acum ea nu dăduse niciodată nici cel mai mic motiv de bîrfă.

– Să fi plecat deja, te rog... a şoptit ea.

Cînd a ajuns în hol a văzut-o pe lady St. Vincent venind dinspre terasa din spate. Era roşie la față iar pe rochie avea cîteva frunze şi fire de iarbă. Părea un înger poznaş, cu chipul frumos încadrat de bucle roşii şi pistruii aurii de pe nas.

– Cum te simți? S-a apropiat de ea şi a luat-o de braț. Arăți minunat. Surorile tale au ieşit la plimbare, în afară de Winnifred, care bea un ceai pe terasă. Ai mîncat deja?

Amelia a clătinat din cap.

– Vino cu noi pe terasă. Voi cere să ți se aducă imediat micul dejun.

– Nu vreau să deranjez...

– Deloc, i-a spus cu blîndețe lady St. Vincent. Haide, vino.

Amelia a însoțit-o, impresionată şi uşor uimită de solicitudinea ei.

– Mulțumesc, doamnă, pentru că mi-ai împrumutat rochia. O voi returna cît de curînd...

– Spune-mi Evie, a venit răspunsul cald, prietenos. Şi trebuie neapărat să păstrezi rochia. Îți vine foarte bine, iar mie nu mi se potriveşte deloc. Nuanța aceasta de roşu nu se armonizează deloc cu cea a părului meu.

– Eşti mult prea amabilă, i-a spus Amelia dorindu-şi să nu mai pară atît de rigidă, să poată primi darul fără să simtă povara unei obligații.

Evie nu părea însă să fi luat în seamă stîngăciile ei. A luat-o de mînă şi a condus-o de parcă Amelia ar fi fost o fetiță.

– Surorile tale se vor bucura cînd te vor vedea. Mi-au spus că este prima oară cînd dormi atît de mult.

– Mă tem că nu am dormit. Am fost... preocupată. Culoarea îi năvălea în obraji pentru că îşi amintea cum stătuse lipită de trupul lui Cam, cu buzele şi mîinile cercetînd cu delicatețe.

– Da, sînt sigură că... A ezitat o clipă, după care a continuat, uşor amuzată: sînt sigură că a trebuit să te gîndeşti la multe.

Urmărindu-i privirea, Amelia şi-a dat seama că Evie se uita la mîna ei.

Văzuse inelul.

Amelia a strîns pumnul, instinctiv. S-a uitat în ochii lui Evie, albaştri şi curioşi. Mintea i se golise.

– Liniştește-te, i-a spus Evie, luînd-o de mînă. I-a zîmbit. Trebuie să stăm de vorbă, Amelia. Mi s-a părut mie că nu era în apele lui azi. Acum înțeleg de ce.

Nu mai era nevoie să întrebe la cine se referea.

– Doamnă... Evie... nu este nimic între mine şi domnul Rohan. Nimic. Obrajii îi ardeau.

Ajunseseră la uşile mari care se deschideau spre terasă. Amelia şi-a retras mîna şi a încercat din nou să scoată inelul care se încăpăţîna să-i rămînă pe deget. A ridicat ochii spre Evie, cu disperare. Spre marea ei uimire, Evie nu părea nici şocată şi nici dojenitoare, ci mai degrabă înţelegătoare. Ceva de pe chipul ei, o gravitate plină de tandreţe, a pus-o pe Amelia pe gînduri. Nu era de mirare că lordul St. Vincent o iubea atît de mult.

– Cred că eşti o tînără foarte pricepută care îşi iubeşte mult fraţii şi care şi-a asumat cea mai mare parte din responsabilităţi. Mi se pare o povară prea grea pentru o femeie singură. Mai cred că ai darul de a-i accepta pe oameni aşa cum sînt. Iar Cam ştie cît de rare sînt aceste femei.

Amelia era neliniştită:

– Este... tot aici? Trebuia să fie deja în drum spre Londra.

– Este aici, stă de vorbă cu soţul meu şi cu lordul Westcliff. Au fost la Ramsay House dis-de-dimineaţă ca să vadă ce a mai rămas în picioare şi ce este de făcut.

Ameliei nu i se părea potrivit ca ei să nu-l fi consultat pe Leo. Sau pe ea. Se purtau ca şi cum erau doar o adunătură de copii neputincioşi. Şi-a îndreptat umerii şi a spus:

– Sînt foarte amabili, dar mă voi ocupa eu de tot. Bănuiesc că o parte din casă este încă locuibilă, aşa că nu vom mai abuza de ospitalitatea lordului Westcliff.

– Dar trebuie să rămîneți! e spus repede Evie. Lillian a spus că puteți locui aici pînă cînd Ramsay House va fi complet refăcută. Au o casă atît de mare că nu veți deranja pe nimeni. Iar Lillian şi Westcliff vor lipsi cel puțin două săptămîni. Vor pleca mîine la Bristol ca să o viziteze pe Daisy, sora mai mică a lui Lillian, care aşteaptă un copil. Iar noi o vom însoți. Aşa că veți avea întreaga casă la dispoziție.

– La întoarcere vor mai găsi doar un morman de dărîmături.

Evie a zîmbit:

– Nu cred că familia ta este într-atît de periculoasă.

– Nu ne cunoşti. Simțind nevoia să preia controlul asupra situației, Amelia a spus: mă voi duce la Ramsay House imediat după micul dejun. dacă încăperile de la etaj sînt în stare bună, întreaga mea familie se va întoarce acasă înainte de lăsarea nopții.

– Crezi că lui Winnifred îi va fi mai bine acolo? a întrebat-o cu blîndețe Evie. Sau lui Merripen? Sau lordului Ramsay?

Amelia a roşit. Îşi dădea seama că ceea ce spunea era lipsit de rațiune. Dar nu putea accepta sentimentul de neputință, faptul că i se răpea întreaga autoritate.

– Poate că ar trebui să vorbeşti cu Cam înainte să iei o hotărîre, i-a spus Evie.

– El nu are nici o legătură cu toate astea.

Evie a privit-o gînditoare.

– Iartă-mă. N-ar trebui să fac presupuneri. Numai că am văzut inelul de pe degetul tău... iar Cam l-a purtat mereu, încă de cînd avea doisprezece ani.

Amelia a tras cu violență de inel.

– Nu ştiu de ce mi l-a dat. Sînt sigură că nu are nici o semnificație.

– Ba eu cred că are o mare semnificație, i-a spus cu blîndețe Evie. Cam s-a simțit un intrus de cînd se ştie. Chiar şi atunci cînd trăia alături de țigani cred că-şi dorea în secret să găsească odată şi odată un loc căruia să-i aparțină. Pînă să te întîlnească pe tine. În clipa aceea cred că a înțeles că nu căuta un loc ci o persoană.

– Nu sînt eu acea persoană, a şoptit Amelia. Zău nu sînt.

Evie o privea cu înțelegere.

– Este decizia ta, bineînțeles. Dar îl cunosc pe Cam de mult timp şi trebuie să-ți spun... e un om bun, de încredere. A deschis larg uşile, lăsînd-o să intre prima. Surorile tale sînt afară. Trimit imediat să ți se aducă mîncarea.

Era o zi umedă, iar în aer plutea mirosul de iarbă proaspăt tunsă şi trandafiri. Terasa din spate dădea spre grădinile atent îngrijite, legate între ele prin alei din pietriş. Pe pardoseala din lespezi de piatră erau aşezate mese şi scaune. Majoritatea oaspeților lordului Westcliff plecaseră deja la ultima vînătoare a sezonului, aşa că pe terasă nu erau prea multe persoane.

Amelia le-a văzut pe Win, Poppy şi Beatrix aşezate la una din mese şi s-a îndreptat spre ele.

– Cum te simți? a întrebat-o pe Win. Ai dormit bine? Ai mai tuşit?

– Mă simt destul de bine. Ne făceam griji pentru tine. Nu-mi amintesc să mai fi dormit vreodată atît de mult, cu excepția zilelor cînd erai bolnavă.

– Oh, nu sînt bolnavă. Nu m-am mai simțit demult atît de bine. Amelia i-a zîmbit larg şi a întors privirea spre celelalte două surori ale ei, care erau îmbrăcate în rochii noi, Poppy în galben iar Beatrix în verde. Beatrix... arăți mininat! Ca o lady.

Zîmbitoare, Beatrix s-a ridicat şi a făcut o piruetă. Rochia verde-pal avea un corsaj cu un model complicat şi un cordon verde închis. Îi venea perfect.

– Lady Westcliff mi-a dat-o. A fost a surorii ei mai mici, care nu o mai poate îmbrăca acum pentru că aşteaptă un copil.

– Oh, Bea... Văzînd cît era de încîntată, Amelia a simțit o undă de regret. Beatrix ar fi trebuit să meargă la pension, să învețe franceza şi cum se aranjează florile, să deprindă manierele elegante care le lipseau tuturor membrilor familiei ei. Dar nu erau bani pentru aşa ceva – iar după cum mergeau lucrurile nici nu aveau să fie vreodată.

A simțit cum Win şi-a strecurat mîna în mîna ei şi a strîns-o uşor. S-a uitat în ochii ei albaştri, înțelegători şi a oftat. Au rămas aşa cîteva clipe, susținîndu-se reciproc.

– Amelia, a şoptit Win, vino te rog şi aşează-te lîngă mine. Vreau să te întreb ceva.

Amelia s-a aşezat pe un alt scaun care îi oferea o panoramă minunată asupra grădinii. Inima i-a tresărit cînd i-a recunoscut pe cei trei bărbaţi care se plimbau agale de-a lungul gardului din tisă. Ca şi însoţitorii lui, Cam era în pantaloni de călărie şi cizme înalte din piele. În loc de tradiţionala haină de călărie purta o cămaşă albă şi o vestă fără guler din piele fină. Vîntul i se juca prin părul negru.

În timp ce se plimbau, Cam era singurul care interacţiona cu tot ce-l înconjura: rupea o crenguţă din gard, îşi plimba palma peste smocurile de iarbă. Cu toate acestea însă Amelia era sigură că nu pierdea nici un cuvînt din discuţie.

Deşi nimic nu l-ar fi putut avertiza că Amelia era acolo, el a făcut o pauză şi s-a uitat peste umăr, direct la ea. Deşi erau la cel puţin douăzeci de metri distanţă, a tresărit atunci cînd privirile li s-au întîlnit.

– Amelia, ai făcut vreo înţelegere cu domnul Rohan? a întrebat-o Win.

A rămas fără cuvinte. Şi-a îngropat repede mîna stîngă, cea cu inelul, între faldurile rochiei.

– Bineînţeles că nu. De unde ţi-a venit o asemenea idee?

– El, lordul Westcliff şi lordul St. Vincent discută într-una de azi-dimineaţă, de cînd s-au întors de la Ramsay House. Am surprins cîteva frînturi din conversaţia lor, cînd erau pe terasă, şi mi s-a părut că Rohan vorbea în numele nostru.

– Cum adică în numele nostru? a întrebat Amelia indignată. Doar eu pot vorbi în numele familiei Hathaway. Eu sau Leo.

– Părea să hotărască ce trebuie făcut şi cînd, a continuat Win, şoptit. Ca şi cum ar fi fost capul familiei.

Amelia era plină de indignare.

– Dar nu are nici un drept... Nu înțeleg de ce crede că... Oh, Doamne!

Toate astea trebuiau să înceteze imediat.

– Te simți bine, draga mea? a întrebat-o îngrijorată Win. Eşti palidă. Uite, bea nişte ceai.

Conştientă că surorile ei o priveau cu ochi mari, Amelia a luat ceaşca şi a golit-o din cîteva înghițituri.

– Cît timp rămînem aici, Amelia? a întrebat-o Beatrix. Îmi place mai mult decît la noi acasă.

Înainte ca Amelia să-i răspundă, a intervenit şi Poppy:

– De unde ai inelul acesta frumos? Pot să-l văd şi eu?

Amelia s-a ridicat brusc.

– Scuzați-mă. Trebuie să vorbesc cu cineva. A străbătut terasa şi a coborît în grabă treptele.

În timp ce se apropia de cei trei bărbați care se opriseră lîngă un vas mare de piatră plin cu dalii, Amelia auzea frînturi din conversația lor: consolidarea fundației... să luăm piatra rămasă de la restaurarea clubului şi să o aducem aici...

Nu putea fi vorba de Ramsay House, şi-a spus alarmată. Probabil nu ştiau cît de puțini bani aveau la dis-

poziție. Familia ei nu-şi putea permite să plătească materiale şi oameni pentru refacerea casei.

Conştienți de prezența ei, cei trei s-au întors. Lordul Westcliff avea o expresie blîndă şi preocupată, lordul St. Vincent părea amabil dar distant, în timp ce chipul lui Cam era de nepătruns. A măsurat-o rapid din cap pînă în picioare.

Amelia a înclinat capul şi a spus:

– Bună ziua, domnilor. S-a străduit din răsputeri să-şi desprindă privirea de la el. Domnule Rohan, credeam că ai plecat deja.

– Voi pleca în curînd la Londra.

Asta e bine, şi-a spus ea. Numai bătăile inimii ei păreau să fie în dezacord.

– Şi mă voi întoarce peste o săptămînă, a uimit-o Cam. Împreună cu un inginer şi un constructor care să evalueze starea în care se află Ramsay House.

Amelia clătina deja din cap încă înainte ca el să termine fraza.

– Domnule Rohan, nu vreau să par nerecunoscătoare, dar nu este necesar. Fratele meu şi cu mine vom decide ce este de făcut.

– Fratele tău nu este în măsură să decidă nimic, a intervenit Westcliff. Domnişoară Hathaway, sînteți bineveniți să rămîneți la Stony Cross cît timp veți dori.

– Mulțumim pentru generozitate, dar de vreme ce Ramsay House este încă în picioare vom locui acolo.

– Abia dacă era locuibilă înainte de incendiu, a spus Cam. Aşa cum se prezintă acum lucrurile eu n-aş lăsa

nici un cîine de pripas să stea acolo. Mare parte din casă trebuie dărîmată pînă la temelie.

Amelia a ridicat din umeri.

– Atunci ne vom muta în căsuța de la poartă.

– E mult prea mică pentru voi. Şi e într-o stare foarte proastă.

– Asta nu este treaba ta.

Cam a privit-o lung, intens. În privirea lui era ceva nou, şi-a dat ea seama. Ceva care îi crea o stare de confuzie.

– Trebuie să discutăm între patru ochi, a spus el.

– Nu cred să fie nevoie.

A surprins privirile pe care le schimbau cei trei bărbați.

– Noi ne retragem, a spus încet lordul Westcliff. Cu permisiunea voastră...

– Nu, a spus repede Amelia. Nu e nevoie să plecați, zău... Vocea i s-a stins cînd şi-a dat seama că de fapt nu aveau nevoie de permisiunea ei.

Înainte de a-l urma pe Westcliff, lordul St. Vincent i-a şoptit Ameliei:

– Poate că nu sînt tocmai eu în măsură să dau sfaturi, dar... e bine să nu ții seama de prejudecăți. Soțul bogat nu se caută la dinți. I-a făcut cu ochiul şi a pornit în urma lui Westcliff. Uluită, Amelia abia mai putea vorbi:

– Soțul?

– Le-am spus că ne-am logodit. Cam a prins-o de braț cu blîndețe dar şi cu fermitate şi a dus-o de cealaltă

parte a gardului viu, de unde nu puteau fi văzuți de pe terasă.

– De ce?

– Pentru că e adevărat.

– Poftim? S-au oprit la adăpostul gardului de tisă iar Amelia l-a privit în ochii calzi, căprui. Ai înnebunit?

Cam i-a luat mîna şi a ridicat-o în aer, făcînd inelul să strălucească în razele soarelui.

– Îmi porți inelul. Te-ai culcat cu mine. Mi-ai făcut promisiuni. Romii consideră asta ca fiind o căsătorie în toată regula. Dar ca să fim siguri că totul este legal ne vom căsători şi aşa cum o fac *gadjo*.

– În nici un caz! Amelia şi-a smuls mîna din strînsoare. Îți port inelul doar pentru că nu reuşesc să-l scot de pe deget! Şi cum adică ți-am făcut promisiuni? Cuvintele acelea pe care m-ai pus să le repet asta erau? M-ai păcălit! Nu ştiam ce spun!

– Dar te-ai culcat cu mine.

A roşit, de ruşine şi de indignare. Şi-a şters fruntea transpirată cu mîneca şi a pornit-o cu paşi repezi pe una din aleile pietruite care duceau în adîncul grădinii.

– Nici asta n-a însemnat nimic! i-a spus peste umăr.

A ajuns-o cu uşurință, din cîțiva paşi.

– Pentru mine a însemnat. Pentru țigani, actul sexual este sacru.

Ea a pufnit.

– Cum rămîne cu toate femeile pe care le-ai sedus la Londra? Cînd te-ai culcat cu ele a fost tot ceva sacru?

– Un timp m-am lăsat pradă felului impur de a fi al *gadjo*, a spus el, cu inocență. Acum m-am schimbat.

Amelia l-a privit pieziş:

– Nu-ți doreşti asta. Nu mă doreşti pe mine. O singură noapte nu poate schimba întregul curs al vieții cuiva.

– Ba poate. A întins mîna spre ea dar Amelia s-a ferit şi a trecut dincolo de fîntîna care înfățişa o sirenă. Cam a prins-o din spate şi a tras-o lîngă el. Nu mai fugi şi ascultă-mă. Pe tine te doresc. Te doresc chiar ştiind că dacă mă căsătoresc cu tine mă pricopsesc pe loc cu o familie numeroasă, cu un cumnat sinucigaş şi un țigan pe post de băiat de casă, cu temperamentul unui urs.

– Merripen nu e băiat de casă.

– Spune-i cum vrei. Vine la pachet cu familia ta, aşa că îl accept.

– Dar nu te vor accepta ei, a spus ea, disperată. Locul tău nu este în familia noastră.

– Ba da. Alături de tine.

Amelia i-a simțit mîngîierile alunecînd uşor pe trup. Chiar dacă sînii îi erau strînşi în corset, plăcerea produsă de palma lui o făcea să se înfioare.

– Ar fi un dezastru. Un val de căldură îi cuprindea sînii, gîtul şi obrajii. Mă vei urî pentru că ți-am răpit libertatea... iar eu te voi urî pentru că mi-ai răpit-o pe-a mea. Nu-ți pot promite să te ascult orbeşte, să-ți accept toate hotărîrile şi să renunț la propriile opinii...

– Nu trebuie să fie aşa.

– Sigur? Juri să nu-mi porunceşti niciodată să fac ceva împotriva voinței mele?

Cam a întors-o cu fața spre el şi i-a atins obrajii fierbinți cu vîrful degetelor. S-a gîndit puțin înainte să-i răspundă la întrebare.

– Nu, a spus într-un sfîrşit. Nu pot să jur asta. Nu şi dacă aş fi convins că este spre binele tău.

Din punctul Ameliei de vedere, lucrurile erau clare.

– Eu am fost dintotdeauna cea care a hotărît ce e bine şi ce nu pentru mine. Nu-ți voi ceda nici ție şi nici altcuiva acest drept.

Cam i-a mîngîiat cu tandrețe lobul urechii şi gîtul.

– Înainte de a lua decizia finală cred că ar trebui să te gîndeşti la cîteva lucruri. Nu e vorba doar de noi doi. Amelia a încercat să se desprindă din îmbrățişare dar el a ținut-o strîns, obligînd-o să rămînă pe loc. Familia ta are necazuri mari, iubito.

– Asta nu este o noutate. Avem mereu necazuri.

– Chiar şi aşa, cred că ți-ar fi mai uşor să te descurci cu toate, chiar şi ca nevastă de rom.

Amelia voia să-l facă să înțeleagă că obiecțiile ei nu aveau nici o legătură cu moştenirea lui de sînge. Dar el vorbea din nou, cu chipul foarte apropiat de al ei:

– Mărită-te cu mine şi voi reconstrui Ramsay House. O voi transforma într-un palat. Consider-o o parte din prețul miresei.

– Care preț?

– E o tradiție de-a noastră. Mirele plăteşte familiei o sumă, înainte de căsătorie. Asta înseamnă şi că-i voi plăti lui Leo toate datoriile făcute la Londra…

– Încă îți mai datorează bani?

– Mie nu. Altor creditori.

– Oh, nu...

– Voi avea grijă de toate, a continuat Cam. Rochii, bijuterii, cai, cărți... şcoala lui Beatrix... baluri pentru Poppy. Cei mai buni doctori pentru Winnifred. Va putea merge la orice clinică din lume. A făcut o pauză calculată. N-ai vrea să o vezi din nou sănătoasă?

– Nu e drept, a şoptit ea.

– În schimb tu va trebui să-mi dai ceea ce doresc. A cuprins-o de talie.

– M-aş simți ca şi cum am făcut un pact cu diavolul.

– Nu, Amelia. Vocea lui o învăluia ca o catifea neagră. Doar cu mine.

– Nu ştiu prea bine ce vrei de la mine.

Cam şi-a plecat capul spre ea.

– Mi-e greu să cred, după cele întîmplate noaptea trecută.

– Ai putea să obții acelaşi lucru de la multe alte femei. Şi mult mai ieftin. Şi cu mai puțin efort, aş putea spune.

– Nu te vreau decît pe tine. Pe tine. A făcut o pauză, stînjenit. Femeile cu care am fost... eram doar o noutate pentru ele. Cineva diferit de soții lor. Îmi doreau compania noaptea, dar nu şi în timpul zilei. Nu am fost niciodată egalul lor. Şi nu m-am simțit satisfăcut după ce am fost cu ele. Cu tine este altceva.

Amelia a închis ochii, simțind mîngîierea fierbinte a gurii lui pe fruntea ei.

– Urît din partea ta să te culci cu femei măritate, a spus ea cu dificultate. Poate dacă ai fi încercat şi cu o femeie respectabilă...

– Trăiesc într-un club de jocuri de noroc. Nu am cunoscut prea multe femei respectabile. Şi – persoanele de față se exclud – nu m-am înțeles bine cu niciuna.

– De ce?

Gura lui rătăcea pe tîmplele ei.

– Le dădeam o stare de nervozitate.

Amelia a tresărit cînd el i-a atins cu limba lobul urechii.

– Chiar... nu înțeleg de ce.

El se juca cu urechea ei, prinzînd-o uşor între dinți.

– Trebuie să recunosc că nu e uşor să fii măritată cu un rom. Sîntem posesivi şi geloşi. Soțiile noastre nu au voie să atingă un alt bărbat. Şi nu vei avea voie să nu mă primeşti în patul tău. I-a strivit buzele cu un sărut. Dar nici nu vei dori asta. După un alt sărut lung şi leneş, Cam a continuat: vei arăta ca o femeie foarte iubită, *monisha*.

Amelia a fost nevoită să se țină de el ca să nu-şi piardă echilibrul.

– Mă vei părăsi, în final.

– Îți jur că n-o voi face. Mi-am găsit în sfîrşit *atchen tan*.

– Ce anume?

– Refugiul.

– Nu ştiam că țiganii au aşa ceva.

– Nici nu au. Se pare că mă număr printre puținii care îşi doresc asta. A clătinat din cap şi a adăugat, nemulțumit: mă doare spatele din cauză că am dormit pe jos azi-noapte. Jumătatea mea *gadjo* se pare că a învins.

Amelia şi-a lipit fruntea de gîtul lui.

– E o idee nebunească...

Cam a strîns-o mai aproape.

– Mărită-te cu mine, Amelia. Tu eşti tot ce-mi doresc. Eşti destinul meu. Spune da. S-a jucat cu buzele ei, desfăcîndu-le, atingîndu-le cu limba. Spune da, Amelia, şi ajută-mă să nu-mi mai petrec vreo noapte cu o altă femeie. Voi dormi doar în casă. Mă voi tunde. Dumnezeu să-mi ajute, voi purta chiar şi ceas de buzunar dacă asta îți face plăcere.

Amelia era amețită, nici nu mai era în stare să gîndească. S-a sprijinit de trupul lui, care-i inspira forță. El i-a rostit numele iar vocea lui părea să vină de departe.

– Amelia... Cam a scuturat-o uşor şi a întrebat-o ceva, repetînd cuvintele pînă cînd ea şi-a dat seama că o întreba cînd mîncase ultima oară.

– Ieri, a reuşit ea să răspundă.

Cam părea iritat.

– Nu-i de mirarea că pari gata să cazi din picioare. N-ai mîncat nimic şi ai dormit foarte puțin. Cum crezi că vei putea fi de folos cuiva cînd nu poți nici măcar să ai grijă de tine?

Ea ar fi vrut să protesteze, dar el nu i-a dat ocazia să o facă. A luat-o pe după umeri şi a condus-o înapoi spre casă, dîndu-i diverse sfaturi tot drumul. Amelia a făcut apel la toată puterea de care mai era în stare ca să urce treptele terasei.

Cînd au ajuns au fost întîmpinați de Lillian, care a cercetat-o din priviri, îngrijorată.

– Arăți tare rău. Parc-ai fi pe punctul de a leşina, i-a spus ea fără alt preambul. Ce s-a întîmplat?

– Am cerut-o de soție, a răspuns scurt Cam.

Lillian a privit-o întrebător.

– Sînt bine, a spus Amelia. Numai că mi-e foame.

Lillian i-a însoțit spre masa la care stăteau surorile ei.

– Şi a acceptat? l-a întrebat pe Cam.

– Nu încă.

– Nici nu mă surprinde. O femeie nu se poate gîndi pe stomacul gol la o cerere în căsătorie. A privit-o cu îngrijorare pe Amelia. Eşti foarte palidă, draga mea. Vrei să te întinzi puțin?

Amelia a clătinat din cap.

– Nu, mulțumesc. Nu am vrut să fac o scenă.

– Oh, asta-i nimic pe lîngă ce se întîmplă pe aici de obicei, i-a spus Lillian. l-a zîmbit liniştitor. Dacă ai nevoie de ceva te rog să ceri.

Au ajuns la masă iar Amelia s-a prăbuşit pe un scaun. Avea în față un platou cu felii de şuncă, friptură de pui, salată şi pîine. Spre uimirea ei, Cam şi-a tras un scaun lîngă ea, i-a tăiat o bucată din friptură şi i-a dus furculița la gură.

– Începe cu asta.

Ea s-a strîmbat.

– Sînt în stare să mănînc şi...

l-a băgat furculița în gură. Amelia a continuat să-l privească cu ochi mari în timp ce mesteca. Cînd a terminat, el o aştepta pregătit cu o altă îmbucătură.

– Pentru că nu ai deloc grijă de tine, trebuie să o facă cineva.

Amelia a muşcat dintr-o felie de pîine. Ar fi vrut să-i spună că din vina lui nu dormise şi nu luase nici micul dejun, dar nu putea scoate nici un cuvînt în prezența surorilor ei. În timp ce mînca a simțit cum îi revenea culoarea în obraji.

Era conştientă de discuția care se purta în jurul ei. Surorile Hathaway îl întrebau pe Cam în ce stare era casa lor şi ce mai rămăsese neatins. Un cor de oftaturi s-a auzit atunci cînd au aflat că albinele erau tot acolo, netulburate.

– Nu vom scăpa niciodată de afurisitele astea! a exclamat Beatrix.

– Ba da, a spus Cam. Amelia îşi sprijinea mîna pe masă. Cam i-a acoperit-o cu mîna lui, mîngîindu-i uşor încheietura, locul unde îi pulsau venele subțiri, albastre. Voi avea grijă să nu mai rămînă niciuna.

Amelia nu l-a privit. Cu mîna rămasă liberă a luat ceaşca de ceai şi a sorbit din ea.

– Ai de gînd să te însori cu sora mea, domnule Rohan? a auzit-o pe Beatrix întrebînd.

Amelia s-a înecat. A lăsat ceaşca jos şi a început să tuşească în şervet.

– Taci, Beatrix, i-a şoptit Win.

– Dar îi poartă inelul…

Poppy i-a acoperit gura cu mîna.

– Taci!

– S-ar putea, a răspuns Cam. Ochii i-au strălucit cînd a continuat: sora voastră nu prea are simțul umorului. Şi nu este nici foarte ascultătoare. Dar în rest...

Uşile mari s-au deschis şi s-a auzit zgomot de sticlă spartă. Toți cei aflați pe terasă au ridicat privirile, uimiți. Bărbații s-au ridicat de pe scaune.

– Nu, a spus încet Win.

Era Merripen, care părăsise patul şi se tîrîse pînă acolo. Era acoperit de bandaje dar nu arăta cîtuşi de puțin neajutorat. Părea un taur înfuriat. Ținea pumnii strînşi şi-i arunca lui Cam priviri ucigaşe.

Era întruchiparea unui țigan a cărui rudă de sex feminin fusese dezonorată.

– Dumnezeule! a murmurat Amelia.

Cam a privit-o întrebător:

– I-ai spus ceva?

Amelia a roşit amintindu-şi cămaşa de noapte pătată de sînge şi expresia cameristei.

– Nu. Probabil că le-a auzit pe servitoare bîrfind.

Cam îl privea resemnat pe uriaşul furios.

– S-ar putea să ai noroc, i-a spus Amelia. Se pare că logodna noastră se va sfîrşi prematur.

A încercat să se ridice de pe scaun dar el a făcut-o să se aşeze la loc.

– Nu te amesteca. N-aş vrea să pățeşti ceva.

– Nu mi-ar face vreun rău. Pe tine vrea să te omoare.

Cam i-a susținut privirea lui Merripen şi s-a îndepărtat încet de masă.

– Vrei să discutăm ceva anume? l-a întrebat cu o admirabilă stăpînire de sine.

Merripen i-a răspuns în romani. Deşi nimeni nu-şi dădea seama dacă Rohan l-a înțeles sau nu, tonul nu era deloc încurajator.

– Mă voi însura cu ea, i-a spus Cam, de parcă ar fi încercat să-l împace.

– E şi mai rău! Merripen a înaintat un pas, ucigîndu-l din priviri.

Lordul St. Vincent s-a interpus între ei. Ca şi Cam, avusese parte de destule încăierări, la club. A ridicat brațele, de parcă se pregătea să pareze şi i-a vorbit calm:

– Uşurel, uriaşule. Sînt sigur că totul se poate rezolva paşnic.

– Dă-te din calea mea! a mîrîit Merripen.

Expresia lui St. Vincent nu s-a schimbat deloc:

– Ai dreptate. Nimic nu mi se pare mai obositor decît să fii mereu rezonabil. Şi eu mă feresc de asta pe cît posibil. Dar nu cred că este o ideea bună să vă înfruntați în prezența doamnelor.

Merripen s-a uitat spre surorile Hathaway, zăbovind o clipă asupra chipului palid şi delicat al lui Win. Ea a dat din cap aproape imperceptibil, făcîndu-i semn să se liniştească.

– Merripen... a început Amelia, impresionată de dorința lui Merripen de a-i apăra onoarea.

Cam a redus-o la tăcere atingîndu-i umărul. L-a privit cu răceală pe Merripen şi i-a spus:

– Nu în fața atîtor *gadjo*. I-a făcut semn spre grădina din spate şi s-a îndreptat spre trepte.

După o scurtă ezitare Merripen l-a urmat.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Cînd cei doi au dispărut din cîmpul vizual, lordul Westcliff i-a spus lui St. Vincent:

– Poate că ar trebui să mergem după ei, să-i împiedicăm să se sfîşie.

St. Vincent a clătinat din cap şi s-a relaxat în scaun. I-a luat mîna lui Evie şi a început să se joace cu degetele ei.

– Rohan controlează situaţia, crede-mă. Poate că adversarul lui e ceva mai masiv, dar el are avantajul de a fi crescut la Londra, printre criminali şi brute violente. I-a zîmbit soţiei lui şi a adăugat: iar aceştia sînt doar angajaţii noştri.

Amelia nu se temea deloc pentru Cam. Înfruntarea dintre ei putea fi comparată cu cea dintre un ciomag şi o floretă. Avea să cîştige floreta, pentru că era mai abilă şi mai graţioasă. Dar acest deznodămînt o neliniştea deopotrivă. Familia ei ţinea mult la Merripen. Fetele nu l-ar fi iertat uşor pe cel care i-ar fi făcut vreun rău. Mai ales Win.

S-a uitat la sora ei şi a vrut să spună ceva care să o consoleze, dar şi-a dat seama că pe chipul lui Win nu se citea nici teama, nici neajutorarea.

Win era supărată.

– Merripen e rănit, a spus Win. Ar trebui să se odihnească, nu să alerge după domnul Rohan.

– Nu e vina mea că s-a dat jos din pat! a protestat Amelia, indignată.

– Tu i-ai agitat. Şi e absolut evident că, orice-ai fi făcut, îl implică şi pe Rohan.

– În mod intim, a completat Poppy, care le sorbea cuvintele.

Cele două surori i-au răspuns la unison:

– Taci, Poppy.

Poppy s-a încruntat.

– Am aşteptat toată viaţa ca Amelia să calce alături de drumul drept. Iar acum, că s-a întîmplat, vreau să mă bucur de asta.

– Şi eu m-aş bucura, a intervenit Beatrix pe un ton plîngăcios, dacă aş înţelege despre ce este vorba.

Cam a luat-o înainte, de-a lungul gardului verde, îndepărtîndu-se de conac. S-au oprit lîngă o tufă de sunătoare ale cărei flori aurii îmbobociseră. Adoptînd un aer relaxat, Cam şi-a încrucişat braţele la piept. Bărbatul din faţa lui, irațional, cu aer de singuratic, îl uimea. Misteriosul Merripen nu părea să aparţină nici unui trib de ţigani, ci se transformase în cîinele de pază al unei familii *gadje*. De ce? Ce anume le datora?

Poate că Merripen era *mahrime*, nedemn de încre-

derea celorlalți țigani. Un proscris. Iar dacă acesta era adevărul, Cam se întreba ce anume făcuse el ca să merite un asemenea statut.

– Ai profitat de Amelia, a spus Merripen.

– Nu că ar mai conta, a spus Cam în romani, dar cum ai aflat?

Merripen a strîns pumnii, ca şi cum ar fi vrut să-l sfîşie. Nici ochii lui Lucifer însuşi nu ar fi fost mai negri, mai arzători.

– Vorbeşte în engleză, i-a spus aspru. Nu-mi place limba cea veche.

Curios, Cam a repetat întrebarea.

– Le-am auzit vorbind pe servitoare, i-a răspuns Merripen. Erau chiar la uşa mea. Mi-ai dezonorat familia.

– Da, ştiu, a spus încet Cam.

– Nu eşti suficient de bun pentru ea.

– Ştiu şi asta. L-a privit atent: o vrei pentru tine?

Merripen părea jignit de moarte.

– Mi-e ca o soră.

– Asta e bine. Pentru că vreau să-mi fie soție. Din cîte înțeleg – a făcut un gest larg – nu se îmbulzesc pretendenții la uşa familiei Hathaway. Eu aş putea să-i ajut.

– Nu au nevoie de banii tăi. Ramsay are o rentă anuală.

– Ramsay nu mai are mult de trăit. O ştim prea bine amîndoi. Iar cînd va da ortul popii titlul îi va reveni următorului în linie, iar cele patru surori Hathaway vor rămîne fără venituri. Ce crezi că se va alege de ele? Sau de invalidă? Are nevoie de îngrijiri medicale...

– Nu este invalidă! Merripen nu-şi trăda emoţia, dar Cam i-a surprins licărul feroce, chinuit din ochi.

Se părea că Merripen nu le privea pe toate ca pe nişte surori. Poate că aceasta era cheia. Poate că Merripen nutrea o pasiune secretă pentru o femeie prea inocentă ca să-şi dea seama de asta şi prea fragilă ca să se poată căsători vreodată.

– Va trebui să înveţi să mă tolerezi, Merripen, i-a spus Cam. Pentru că eu pot face pentru Amelia şi surorile ei lucruri pe care tu nu le poţi face. A continuat să vorbească, fără să ia în seamă privirea lui Merripen, menită să intimideze: nu am de gînd să mă răfuiesc cu tine la fiecare pas. Dacă le vrei binele, acceptă sau pleacă. Pentru că eu nu renunţ. Iar dacă Amelia nu se măritã cu mine, acel *gadjo* îi va da din nou tîrcoale. Trebuie să recunoşti că-i va fi mai bine cu mine.

Merripen s-a încruntat:

– Frost i-a frînt inima. Tu i-ai răpit inocenţa. Cu ce eşti mai presus ca el?

– Eu nu o voi părăsi. Spre deosebire de *gadjo*, romii sînt credincioşi femeilor lor. Cam a făcut voit o pauză şi a numărat în gînd pînă la cinci, după care a adăugat: probabil ştii asta mai bine decît mine.

Furios, Merripen a fixat cu privirea un punct din depărtare:

– Dacă o răneşti în vreun fel, te omor.

– Mi se pare corect.

– S-ar putea să te omor oricum.

Cam a zîmbit slab.

– Ai fi surprins cîți mi-au mai spus asta.

– Nu, i-a răspuns Merripen. Nu m-ar surprinde deloc.

Amelia s-a oprit la uşa lui Cam. Dinăuntru se auzeau zgomote de sertare deschizîndu-se şi închizîndu-se, de obiecte mutate de colo-colo. Şi-a dat seama că se pregătea să plece la Londra.

Toți cei care se aflaseră mai devreme pe terasă se retrăseseră discret înainte ca Merripen şi Cam să se întoarcă. Amelia îl văzuse pe Merripen chiar atunci cînd se ducea spre camera lui. Îi aruncase o privire tăioasă. Ea deschisese gura să spună ceva, să se scuze, dar el i-o retezase:

– E alegerea ta, a mormăit. dar ne afectează pe toți. Nu uita asta.

Închisese uşa fără ca ea să apuce să scoată vreun cuvînt.

Amelia s-a uitat de-a lungul coridorului, asigurîndu-se că nu o vedea nimeni. A bătut discret la uşă şi a intrat.

Cam îşi aşeza un teanc de cămăşi frumos împachetate într-o valiză aflată la piciorul patului. A ridicat privirea spre ea şi o şuviță neagră, mătăsoasă i-a căzut pe ochi. Era frumos şi întunecat, cu pielea asemenea lemnului de trandafir lustruit.

Amelia a reuşit să îngaime:

– M-am temut că Merripen te va aduce înapoi bucăți.

Cam s-a apropiat de ea, zîmbind:

– Sînt întreg, după cum vezi.

Amelia i-a mîngîiat cu privirea conturul trupului suplu, simțind că se înfierbînta. S-a întors şi a vorbit repede:

– M-am gîndit la tot ce mi-ai spus mai devreme. Am luat o hotărîre. Dar mai întîi aş vrea să-ți spun că ea nu are nici o legătură cu cît eşti de înzestrat, deşi recunosc că eşti...

– Cît sînt de înzestrat?

– Da. Eşti inteligent, atrăgător...

– Oh.

Amelia l-a privit întrebător, mirată de inflexiunile ciudate ale vocii lui. În ochii de culoarea ambrei îi strălucea o luminiță jucăuşă. Oare ce-l amuzase atît?

– Eşti atent?

– Crede-mă că sînt întotdeauna atent cînd vine vorba de cît sînt de înzestrat. Continuă.

Ea s-a încruntat.

– Deşi consider că oferta ta este un mare compliment iar situația se prezintă aşa cum...

– Treci la subiect, Amelia. I-a pus mîinile pe umeri. Ai de gînd să te măriți cu mine?

– Nu pot, a spus ea cu voce stinsă. Pur şi simplu nu pot. Nu ne potrivim. Sîntem extrem de diferiți. Tu eşti impetuos, iei cît ai clipi decizii care îți pot schimba viața, în timp ce eu îmi aleg un drum şi nu mă abat de la el.

– Te-ai abătut azi-noapte. Şi uite ce bine a fost. A rîs văzîndu-i expresia. Nu sînt impetuos, iubito. Ştiu doar

cînd trebuie să apelez la logică şi cînd nu, pentru că acel lucru e mult prea important.

– Iar căsătoria se numără printre acele lucruri?

– Bineînțeles. Cam şi-a pus palma pe pieptul ei, pe locul unde inima îi bătea nebuneşte. Hotărîrea trebuie să o iei aici.

Amelia s-a înfiorat sub căldura mîinii lui.

– Ne ştim doar de cîteva zile. Sîntem doi străini. Nu pot încredința viitorul familiei mele unui bărbat pe care abia l-am cunoscut.

– Poți fi căsătorit cu cineva timp de cincizeci de ani şi să nu-l cunoşti. Şi apoi ştii deja tot ce e mai important despre mine.

Amelia a auzit un zgomot enervant. La început a crezut că erau bătăile inimii ei. Cînd Cam şi-a strecurat piciorul printre faldurile rochiei împrumutate, atingîndu-l pe al ei, şi-a dat seama că bătea iar din picior. S-a oprit, cu un efort.

I-a ridicat mîna stîngă şi şi-a plimbat buzele pe porțiunea roşie a degetului, de unde încercase să scoată inelul.

– Nu mai iese, a mormăit ea. E prea mic.

– Nu e deloc prea mic. Relaxează-ți mîna şi va ieşi.

– Mîna mea e relaxată.

– *Gadji*, a spus el. Sînteți toate nişte înțepate. Probabil că e din cauza corsetelor. Gura lui a căutat-o pe-a ei. A explorat-o încet, tentînd-o să desfacă buzele, jucîndu-se cu vîrful limbii ei. Amețită de plăcere, Amelia şi-a dat seama că el îi descheia rochia. Corsetul i se lărgise, eliberîndu-i sînii.

– Cam, nu...

– Şşt. Răsuflarea lui fierbinte, excitantă, îi umplea gura. Te ajut să scoți inelul. Asta vrei, nu-i aşa?

– Inelul nu are nici o legătură cu corsetul meu... oh, nu... Şiretul cedase iar pielea ei ieşise la lumină. Asta nu ajută la nimic, să ştii. A încercat să-şi strîngă rochia în jurul ei, cu gesturi stîngace.

– Pe mine mă ajută, şi chiar mult. Trebuie să te văd în lumina zilei. Gura lui rătăcea flămîndă pe gîtul ei, pe umeri. *Monisha*, eşti cea mai frumoasă femeie, cea mai... Mîinile lui erau tot mai nerăbdătoare. A tras cu putere de hainele ei iar cîteva cusături au cedat.

– Nu! Rochia nu e a mea, a spus Amelia. Se chinuia acum să o scoată cît mai repede, de teamă să nu fie distrusă. A înghețat auzind zgomot de paşi pe coridor. Era probabil un servitor. A trecut mai departe, fără să se oprească. Dar dacă o văzuse cineva intrînd în camera lui Cam? Dacă o căuta cineva, chiar în aceste clipe? Nu acum, Cam, te rog.

– Voi fi blînd. A ridicat-o din cercul de haine căzute la pămînt. Ştiu că e cam curînd, că nu demult ai făcut dragoste pentru prima oară.

Ea a clătinat din cap cînd el a întins-o pe pat. Şi-a ținut strîns cămaşa cu ambele mîini, ca să nu i-o poată scoate.

– Nu e vorba de asta. Dacă află cineva? Sau ne aude? Sau...

– Dă-i drumul. În ochi avea o strălucire de diavol. Dă-i drumul sau o rup.

– Cam, nu...

S-a oprit auzind sunetul țesăturii destrămate.

– Ai distrus-o, a spus ea. Parcă nu-i venea să creadă. Ce-i voi spune cameristei? Şi cum îmi voi mai pune corsetul?

– Scoate-ți şi ciorapii. Altfel ți-i rup şi pe ei.

– Oh, Doamne! Înțelegînd că nu putea să-l oprească, Amelia şi-a rulat în jos ciorapii. Încuie uşa, i-a şoptit, roşie ca focul. Te rog, te rog, închide-o.

Cam a zîmbit. A coborît din pat şi s-a dus la uşă. În drum şi-a scos vesta şi cămaşa. A răsucit cheia în broască şi nu s-a grăbit să se întoarcă, savurînd imaginea ei, cuibărindu-se printre aşternuturi.

A stat în fața ei, pe jumătate dezbrăcat. Amelia şi-a ferit privirea de la trupul lui suplu, de la pieptul lui puternic şi s-a înfiorat sub cearceafurile reci.

– Mă pui într-o poziție foarte neplăcută.

Cam s-a dezbrăcat complet şi a venit lîngă ea.

– Ştiu şi alte poziții care îți vor plăcea mai mult.

A lipit-o de el, de trupul lui fierbinte, masiv. A mîngîiat-o peste tot, descoperind că ea mai avea încă portjartierul. A dispărut sub cearceafuri şi a început să o sărute pe locul moale de la interiorul coapselor, coborînd leneş la partea din spate a genunchilor, la gambe, pînă la degetele de la picioare. Amelia a trebuit să se concentreze ca să nu strige cînd i-a simțit gura fierbinte cuprinzîndu-i pe rînd degetele, jucîndu-se cu limba, gîdilînd-o.

S-a luptat să dea deoparte cearceaful de pe pielea ei înfierbîntată. În contact cu aerul rece sfîrcurile i s-au

întărit. Cam i-a desfăcut picioarele şi le-a aşezat pe umerii lui. Şi-a strecurat degetele înăuntrul ei şi a continuat să o sărute cu tandreţe, alungîndu-i fierbinţeala şi tensiunea. Era prea mult... dar nu era destul. Amelia se zvîrcolea sub tortura lui dulce.

I-a pus palma pe piept şi a început să o mîngîie liniştitor.

– Încet, iubito.

– Nu p-pot! Grăbeşte-te, te rog!

Cam a rîs fără să-şi dezlipească buzele de pielea ei.

– E mai bine pentru tine dacă nu ne grăbim.

– N-are cum să fie.

– De unde să ştii? E abia a doua oară.

Ea a gemut uşor pentru că el îşi folosea din nou limba.

– Nu mai pot îndura!

Limba lui era înăuntrul ei, dulce şi lascivă, iar răsuflarea lui fierbinte o făcea să tremure. S-a ridicat şi a pătruns-o, umplînd-o şi împingînd pînă ce ea şi-a încleştat degetele în umerii lui.

Cam s-a oprit şi a privit-o cu ochii dilataţi, irişii părînd nişte cercuri de foc:

– Amelia, iubita mea... Sărutul lui era sărat şi intim. Mă mai primeşti, încă puţin?

Ea se străduia să gîndească limpede, să depăşească repede confuzia pe care i-o crea plăcerea. A clătinat cu putere din cap.

Cam a zîmbit şi i-a şoptit:

– Cred că poți.

Degetele lui se jucau pe deasupra trupului ei. Cu mişcări ritmice, tot mai profunde, el a invadat-o în timp ce ea se arcuia ca să-l primească tot mai adînc.

De fiecare dată cînd el împingea, corpurile lor se uneau perfect. A început să se ridice uşor, anticipîndu-i mişcările, tînjind după ele. Senzațiile făceau loc unor noi senzații, tot mai puternice, culminînd cu un val de plăcere... apoi altul... şi altul... A simțit cum el începea să se retragă şi a gemut, încleştîndu-şi picioarele în jurul lui.

– Amelia, a reuşit el să spună... lasă-mă... nu... Cu o ultimă cutremurare el s-a eliberat înăuntrul ei.

Încă înlănțuiți, Cam a rostogolit-o pe Amelia pe o parte şi i-a murmurat ceva în romani. Deşi nu înțelegea nimic, Ameliei i s-a părut că spusese ceva măgulitor la adresa ei. Extenuată şi îmbătată de plăcere, ea şi-a odihnit capul la pieptul lui, ținîndu-şi răsuflarea ori de cîte ori îl simțea pulsînd înăuntrul ei.

Cam i-a luat mîna stîngă în mîna lui şi i-a scos cu uşurință inelul de pe deget. I l-a întins:

– Uite-l. Deşi aş fi preferat să-l porți.

Amelia rămăsese cu gura căscată. Şi-a studiat mîna, apoi inelul, după care şi l-a pus la loc pe deget. L-a scos din nou. Îi aluneca cu uşurință acum.

– Cum ai reuşit?

– Te-am ajutat să te relaxezi. A mîngîiat-o pe spate. Pune-l la loc, Amelia.

– Nu pot. Ar însemna că ți-am acceptat cererea în căsătorie, iar eu nu am făcut asta.

Întinzîndu-se ca o pisică, Cam s-a aşezat din nou deasupra ei, sprijinindu-se în coate.

– Nu poți să te culci de două ori cu mine şi să refuzi să te măriți cu mine. Cam a sărutat-o pe ureche. Aş fi distrus. I-a atins cu limba locul din spatele lobului urechii. Şi m-aş simți extrem de ieftin.

În ciuda subiectului serios, Amelia a zîmbit.

– Îți fac o mare favoare refuzîndu-te, să ştii. Într-o bună zi îmi vei mulțumi.

– Îți voi mulțumi chiar acum dacă pui inelul la loc pe deget.

Ea a clătinat din cap. Cam s-a împins în ea, provocîndu-i un geamăt.

– Cum rămîne cu „înzestrările" mele? Cine va avea grijă de ele?

– Tu. S-a tras puțin ca să pună inelul pe măsuță. Singur.

– E mult mai plăcut cînd eşti şi tu implicată.

S-a întins ca să ia inelul şi a pătruns mai adînc înăuntrul ei. Amelia era surprinsă. Dorința se reaprinsese în el.

– Cam, a protestat ea, uitîndu-se spre uşă. El a prins-o de încheietură, încercînd să o țină departe de inel. S-a jucat cu ea, răsucindu-se împreună pînă cînd ea a ajuns din nou sub el.

Era excitat deja şi o necăjea împingînd rar, uşor. Şi-a plecat capul şi a început să-i sărute sînii.

– Dar... abia am terminat...

Cam a ridicat capul.

– Sînt țigan, i-a spus, ca şi cum ar fi fost o explicație. A accelerat ritmul pînă cînd protestele ei s-au transformat în gemete stinse.

Amelia l-a înlănțuit cu brațele şi cu picioarele, încercînd să țină în ea bărbăția lui întărită în timp ce el o aducea pe culmile plăcerii. S-a retras însă chiar înainte ca ea să ajungă la orgasm şi a întors-o cu spatele spre el. Preț de o chinuitoare clipă ea a crezut că hotărîse să se oprească. Dar i-a desfăcut picioarele larg, ajutîndu-se de genunchi şi i-a murmurat ceva, un amestec de romani şi engleză, suficient ca ea să înțeleagă că nu avea să-i facă nici un rău.

– Da, da, i-a şoptit ea în timp ce el îşi croia drum tot mai adînc.

Plăcerea o cuprindea în valuri, din ce în ce mai puternice. Cînd el s-a retras brusc şi şi-a găsit eliberarea în aşternut, gemînd, ea s-a simțit goală pe dinăuntru. Uimită şi dezorientată, Amelia îşi simțea carnea pulsînd, dorind să-l simtă din nou înăuntrul ei.

– Vei fi a mea, i-a şoptit Cam. Eu îți sînt sortit, chiar dacă nu recunoşti încă.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

După plecarea lui Cam, Amelia s-a trezit rătăcind prin casa imensă.

Peste tot domnea liniştea, toată lumea retrăgîndu-se să se odihnească după masă. Servitorii pregăteau plecarea de a doua zi a lordului şi a lui lady St, Vincent care îi însoţeau pe soţii Westcliff la Bristol. Urmau să locuiască acasă la Daisy, sora lui Lillian, care mai avea două săptămîni pînă să nască.

Lillian era nerăbdătoare să-şi revadă sora mai mică, de care era extrem de ataşată.

– S-a simţit foarte bine tot timpul sarcinii, i-a spus cu mîndrie Ameliei. Daisy e sănătoasă ca un cal. Dar e tare mititică. Iar soţul ei e un munte de om, a adăugat cu reproş. Ceea ce înseamnă că şi copiii vor fi pe măsură.

– Nu-i vina lui că e înalt, a răspuns laconic lordul Westcliff care stătea lîngă soţia lui.

– N-am spus că are vreo vină, a protestat Lillian.

– Dar ai gîndit-o, a murmurat el. Lillian a ridicat o pernă, prefăcîndu-se că o arunca spre el. Şi-au zîmbit reciproc cu afecţiune.

Lillian şi-a îndreptat apoi atenţia spre Amelia.

– Vă veți descurca în absența noastră? Nu-mi place deloc să las lucrurile neterminate, mai ales că domnul Merripen nu şi-a revenit încă.

– Sînt sigură că Merripen se va reface cît de curînd, a spus Amelia încrezătoare. Nu l-am mai văzut bolnav de pe vremea cînd era copil şi a fost adus acasă la noi de către tata. Are o constituție de fier.

– L-am rugat pe doctor să-l viziteze zilnic, a spus Westcliff. Iar dacă intervine ceva trimiteți-ne vorbă la Bristol. Nu e foarte departe şi pot veni imediat.

Cît erau de norocoşi să-i aibă drept vecini pe Lillian şi pe Westcliff!

Acum Amelia se plimba prin galerie, admirînd tablourile şi sculpturile şi resimțind acut golul din sufletul ei. Nu ştia cum să-l facă să dispară. Nu era teamă, nici mînie, nici epuizare.

Era pur şi simplu singurătate.

Ce prostie, s-a dojenit singură apropiindu-se de o fereastră care dădea spre una din grădinile laterale şi privind ploaia. Nu se poate să te simți singură, şi-a spus. N-a plecat nici de o jumătate de zi. Şi toată familia e lîngă tine.

Era pentru prima oară că simțea acel gen de singurătate, care nu putea fi alinată de cei din jurul ei.

Oftînd, şi-a lipit nasul de geamul care vibra din cauza tunetelor.

– Mama spunea mereu că o să-ți turteşti nasul.

Amelia s-a dat un pas înapoi şi i-a zîmbit lui Leo, care se apropiase.

– Spunea asta doar ca să nu las pete pe geam.

Fratele ei era tras la față, cu ochii injectați. Şi el era îmbrăcat cu haine de împrumut. După cît erau de fine şi de bine croite, Amelia şi-a spus că erau cu siguranță ale lordului Westcliff. Lui Leo nu-i confereau însă aceeaşi eleganță. Îl strîngeau în talie iar gîtul gros i se răsfrîngea peste gulerul cămăşii.

– Sper că te simți mai bine decît arăți, a spus Amelia.

– Mă voi simți mai bine de îndată ce voi bea ceva. Am cerut să mi se aducă vin sau tărie dar servitorii de aici sînt tare înceți.

Ea s-a încruntat.

– Sînt sigură că este prea devreme, chiar şi pentru tine.

El a scos ceasul din buzunar şi s-a strîmbat la ea.

– La Bombay este ora opt. Sînt un tip cosmopolit, aşa că voi bea un pahar de vin aşa, ca un gest diplomatic.

În mod obişnuit, Amelia s-ar fi resemnat sau s-ar fi supărat. Acum însă îl compătimea. Părea pierdut şi nefericit. S-a apropiat de el şi l-a îmbrățişat, gîndindu-se cum putea oare să-l salveze.

Uimit de gestul ei impulsiv, Leo a rămas nemişcat. Nu i-a răspuns la îmbrățişare dar nici nu a respins-o.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că azi vei fi sentimentală, i-a spus el.

– Ei bine... da... Asta i se întîmplă unei femei care îşi găseşte fratele aproape ars de viu.

– Ei, doar m-am afumat puțin. A privit-o cu ochii lui stranii, deschiși la culoare, foarte diferiți de cei de altădată. În schimb tu eşti foarte schimbată.

Amelia a înțeles imediat la ce făcea aluzia. S-a întors cu spatele la el, prefăcîndu-se că privea spre dealul şi lacul din zare.

– Sînt schimbată? Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Mă refer la jocul de-a v-ați ascuns cu Rohan.

– De la cine ai aflat? De la vreo servitoare?

– De la Merripen.

– Nu pot să cred că a îndrăznit...

– E pentru prima oară cînd sîntem de acord într-o privință. Ne vom întoarce la Londra de îndată ce starea lui Merripen se va îmbunătăți. Vom locui la hotelul *Rutledge* pînă vom găsi o casă de închiriat şi...

– *Rutledge* este un hotel foarte scump, a exclamat ea. Nu ne putem permite să stăm acolo.

– Nu mai obiecta, Amelia. Eu sînt capul familiei şi am decis. Iar Merripen mă sprijină, dacă vrei să ştii.

– Vedeți-vă de treabă, amîndoi. Eu nu primesc ordine de la tine, Leo!

– De data aceasta o vei face. Aventura ta cu Rohan s-a sfîrşit.

Jignită şi scandalizată, Amelia s-a îndepărtat de el. În anul care trecuse, îşi dorise de nenumărate ori ca Leo să-şi asume rolul de cap de familie, să ia decizii, să-l preocupe şi altcineva în afară de persoana lui. Acum îşi găsise el să acționeze?

– Mă bucur că viața mea personală te interesează într-atît, a spus ea liniştită. Dar poate că vei dori să-ți

extinzi interesul asupra altor subiecte mai importante, cum ar fi: cum şi cînd vom restaura Ramsay House, ce putem face pentru ca sănătatea lui Win să se amelioreze, cum vom plăti educaţia lui Beatrix, cum vom face ca Poppy să...

– Nu vei reuşi uşor să-mi distragi atenţia. Dumnezeule mare, chiar n-ai putut găsi pe cineva din aceeaşi clasă socială? Chiar atît de rău ai ajuns încît să primeşti un ţigan în patul tău?

Ameliei nu-i venea să-şi creadă urechilor. S-a întors cu faţa spre el:

– Nu pot să cred că ai spus aşa ceva. Fratele nostru este şi el ţigan şi...

– Merripen nu este fratele nostru. Şi este de acord cu mine, să ştii: este sub demnitatea ta.

– Cum adică? l-a întrebat Amelia, dîndu-se cîţiva paşi înapoi, pînă cînd umerii i s-au lipit de perete.

– Nu este cazul să-ţi explic, nu-i aşa?

– Ba da, chiar este cazul.

– Rohan este ţigan, Amelia. Iar aceştia sînt nişte leneşi, nişte rătăcitori care nu prind rădăcini niciunde.

– Tocmai tu spui asta? Tu, care nu ai ridicat în viaţa ta un deget?

– Eu nu am nevoie să muncesc. Sînt nobil de-acum. Cîştig trei mii de lire pe an doar prin faptul că exist.

Era clar că nu avea rost să se mai contrazică cu el.

– Pînă acum nu aveam nici cea mai mică intenţie să mă mărit cu el, i-a spus Amelia. Dar acum mă gîndesc serios că ar fi bine să avem măcar un bărbat raţional în casă.

– Căsătorie?

Ameliei aproape că-i făcea plăcere să-i vadă expresia mirată.

– Înțeleg că Merripen a uitat să-ți menționeze acest detaliu minor. Da, Cam m-a cerut de soție. Şi este bogat, Leo. Bogat. Ceea ce înseamnă că dacă te decizi să te arunci în lac şi să te îneci, va avea cine să aibă grijă de fete şi de mine. Nu ți se pare drăguț că se preocupă cineva şi de viitorul nostru?

– Îți interzic.

Ea l-a privit ironic:

– Iartă-mă, dar atitudinea ta autoritară nu mă impresionează deloc. Poate că ar trebui să exersezi cu altcineva.

Şi l-a lăsat singur în galerie, în timp ce tunetele răsunau iar ploaia continua să cadă în şuvoaie.

În drumul lui spre Londra, Cam s-a oprit la Ramsay House, să o mai vadă o dată. Nu era prea sigur ce anume era de făcut acolo. Casa trebuia refăcută, asta era sigur. Reşedința aceea aristocratică trebuia menținută în stare bună. Iar lui Cam îi plăceau acele locuri. I se părea că aveau potențial. După ce grădinile aveau să fie nivelate şi îngrijite iar casa avea să fie refăcută, domeniul putea deveni un adevărat giuvaier.

Se îndoia însă că titlul şi tot ce implica el aveau să mai rămînă mult timp în posesia familiei Hathaway. Totul depindea de Leo, al cărui sănătate şi viață erau puse sub semnul întrebării.

Gîndindu-se la problemele viitorului său cumnat, Cam l-a rugat pe vizitiu să aştepte şi a intrat în casa în ruină, fără să țină cont de ploaia care îi uda părul şi hainele. Pentru el nu conta dacă Leo trăia sau nu, dar sentimentele Ameliei erau foarte importante pentru el. Ar fi făcut orice ca s-o scutească de griji şi suferință. Iar dacă asta însemna să o ajute să-l țină în viață, fie. Avea să o facă şi pe asta.

Interiorul casei era plin de fum şi complet distrus. S-a întrebat ce anume ar fi putut face un constructor acolo, cît din structură putea fi păstrat. Şi-a imaginat cum avea să arate casa complet restaurată şi zugrăvită. Luminoasă, fermecătoare, uşor excentrică. Ca şi familia care locuia acolo.

A zîmbit gîndindu-se la surorile Ameliei. Ştia că nu-i va fi greu deloc să se ataşeze de ele. Era ciudat, dar ideea de a se stabili pe acele pămînturi, de a face parte dintr-o familie devenise brusc foarte atrăgătoare. Avea cumva sentimentul de... clan. Poate că Westcliff avea dreptate. Nu-şi putea ignora la nesfîrşit sîngele de irlandez.

Cam s-a oprit în holul de la intrare pentru că a auzit un zgomot venind de la etaj, ca şi cum cineva lovea cu ciocanul în lemn. Cine putea fi? Rațiunea se lupta cu superstițiile adînc înrădăcinate. Intrusul să fi fost un muritor sau un spectru? A urcat cu grijă treptele, atent să nu facă nici un zgomot.

A ajuns sus şi a ascultat. Sunetul s-a auzit din nou, din unul dintre dormitoare. A întredeschis uşa şi s-a uitat înăuntru.

Cel aflat în dormitor era cu siguranță om. Cam s-a încruntat. Îl recunoscuse pe Christopher Frost.

Frost încerca, se pare, să desprindă un lambriu de pe perete, folosindu-se de o rangă. Lemnul refuza însă să cedeze. După alte cîteva secunde de efort, Frost a aruncat cît-colo ranga, înjurînd.

– Ai nevoie de ajutor? l-a întrebat Cam.

Frost a tresărit, speriat.

– Cine naiba... S-a întors şi a făcut ochii mari. Ce cauți aici?

– Şi eu voiam să-ți pun aceeaşi întrebare. Cam s-a sprijinit de tocul uşii şi şi-a încrucişat brațele la piept. M-am oprit aici în drum spre Londra. Ce este în spatele lambriului?

– Nimic, a spus repede arhitectul.

– Atunci de ce încercai să-l smulgi?

Frost a încercat să se adune. S-a aplecat şi a ridicat ranga. O ținea nonşalant, dar ar fi putut-o oricînd folosi pe post de armă. Cam şi-a păstrat atitudinea relaxată, fără să-şi desprindă privirea de pe chipul lui Frost.

– Cît de multe ştii despre construcții? l-a întrebat Frost.

– Nu prea multe. Am mai făcut ceva tîmplărie, cînd şi cînd.

– Cei din neamul tău sînt cel mai adesea spoitori de cazane. Dar nu lucrează niciodată în construcții. Şi oricum nu rămîneți pînă la sfîrşitul proiectului, nu-i aşa?

Cam şi-a păstrat tonul politicos.

– Vorbeşti despre mine în mod special sau de țigani în general?

Frost s-a apropiat de el, strîngînd ranga în mînă.

– Nu are importanță. Ca să-ți răspund la întrebarea de dinainte, am venit să inspectez casa pentru o estimare a pagubelor şi să găsesc noi idei pentru amenajare. În numele domnişoarei Hathaway, bineînțeles.

– Ți-a cerut ea asta?

– Ca vechi prieten de familie – şi în special al domnişoarei Hathaway – am luat toate astea în sarcina mea.

Cuvintele „în special al domnişoarei Hathaway" fuseseră rostite cu un sentiment de posesie, aducîndu-l pe Cam pe punctul de a-şi pierde controlul. El, care se mîndrise mereu cu echidistanța lui, era copleşit acum de ostilitate.

– Poate că ar fi trebuit să întrebi mai întîi. Pentru că nu este nevoie de serviciile tale.

Frost s-a schimbat la față.

– Ce anume îi dă dreptul să vorbeşti în numele domnişoarei Hathaway şi al familiei ei?

Cam nu vedea nici un motiv să păstreze secretul.

– Mă însor cu ea.

Lui Frost aproape că i-a scăpat ranga din mînă.

– Nu fi absurd. Amelia nu s-ar mărita niciodată cu tine.

– De ce nu?

– Cum poți pune o asemenea întrebare? Nu faci parte din aceeaşi clasă socială, nu eşti un gentleman... nici măcar un țigan autentic nu eşti. Ci o corcitură.

– Chiar şi aşa, tot mă voi căsători cu ea.

– Peste cadavrul meu! a strigat Frost, făcînd un pas spre el.

– Lasă ranga jos, altfel îți rup brațul.

Spera din toată inima ca Frost să-l atace. Spre marea lui dezamăgire, Frost a pus ranga jos.

Arhitectul îi arunca priviri ucigaşe:

– După ce voi sta de vorbă cu ea nu va mai dori să aibă de-a face cu tine. Îi voi spune ce părere au oamenii despere femeile care primesc un țigan în patul lor. Pînă şi cu un țăran i-ar fi mai bine. Cu un...

– Am înțeles, a spus Cam. I-a aruncat lui Frost un zîmbet menit să-l înfurie. Mi se pare interesant, însă, cum experiența ei anterioară avută cu un gentleman a făcut-o să prefere acum un țigan. Nu e deloc o notă bună pentru tine.

– Ticălos egoist, a mormăit Frost. O vei distruge. De ce vrei să o cobori la nivelul tău? Dacă ai ține la ea ai dispărea pentru totdeauna.

A trecut pe lîngă Cam fără să mai scoată vreun alt cuvînt. Curînd, ecoul paşilor lui a răsunat pe scări.

Cam a rămas un timp în pragul uşii, plin de furie. Era îngrijorat pentru Amelia şi se simțea vinovat. Nu putea să schimbe ce era şi nu avea cum să o protejeze pe Amelia de săgețile otrăvite ale celorlalți, odată devenită soție de țigan.

Dar al naibii să fie dacă o va lăsa să înfrunte singură lumea nemiloasă.

Cina s-a desfăşurat într-o atmosferă sumbră. Familiile Westcliff şi St. Vincent plecaseră deja la Bristol iar Leo era în sat, la o tavernă, să se distreze.

Merripen rămăsese în cameră şi dormise mare parte din zi, ceea nu era deloc un lucru obişnuit la el. Fetele erau îngrijorate.

– Probabil că odihna îi face bine, a spus Poppy, împingînd cu vîrful degetelor cîteva firimituri pe faţa de masă. Un servitor s-a apropiat imediat şi le-a strîns cu ajutorul unui şervet şi al unei tăviţe din argint. Îl va ajuta să se vindece mai repede, nu-i aşa?

– S-a uitat cineva la umărul lui? a întrebat Amelia uitîndu-se spre Win. Cred că trebuie schimbat bandajul.

– Mă ocup eu, a spus imediat Win. Îi voi duce şi ceva de mîncare.

– Beatrix va veni cu tine, a spus Amelia.

– Mă descurc cu tava, a protestat Win.

– Nu este vorba de asta... Nu se cade să stai singură cu Merripen, în camera lui.

Win era surprinsă.

– Nu-i nevoie să vină şi Beatrix. E vorba de Merripen, la urma urmei.

După ce Win a ieşit, Poppy s-a uitat la Amelia.

– Chiar crezi că Win nu ştie că...?

– N-am idee. Şi nu îndrăznesc să abordez subiectul, pentru că nu vreau să-i dau idei.

– Sper să nu ştie, a spus şi Beatrix. Ar fi îngrozitor de trist dacă ar fi aşa.

Amelia şi Poppy se uitau la sora lor mai mică şi nu le venea să creadă.

– Ştii despre ce vorbim, Bea? a întrebat-o Amelia.

– Bineînţeles. Merripen e îndrăgostit de ea. Ştiu asta demult, de cînd îi spăla geamul.

– Îi spăla geamul? au întrebat amîndouă în acelaşi timp.

– Da, pe vremea cînd locuiam la Primrose Place. Camera lui Win avea un oberlicht care dădea spre arțarul acela bătrîn. Vi-l amintiți? După ce Win a suferit de scarlatină, cînd a zăcut mult timp în pat şi nici nu avea putere să țină o carte în mînă, tot ce putea face era să privească pe geam la un cuib de păsări. A văzut cum puii au ieşit din ouă şi cum au învățat să zboare. Într-o zi s-a plîns că abia dacă vedea ceva din cauză că geamul era murdar. Şi că cerul părea mereu gri. De atunci încolo, Merripen a avut grijă ca geamul să strălucească de curățenie. Se urca pe scară, pe-afară, şi ştiți amîndouă cît de frică îi este de înălțimi. Nu l-ați văzut niciodată făcînd asta?

– Nu, a spus Amelia, cu ochii în lacrimi. Nu am ştiut, pînă acum.

– Merripen spunea că cerul trebuie să fie mereu albastru, pentru ea, a spus Beatrix. Atunci am ştiut că... Ce faci, Poppy, plîngi?

Poppy şi-a şters colțurile ochilor cu şervetul.

– Nu. Am inhalat nişte piper.

– Şi eu la fel, a spus Amelia, suflîndu-şi nasul.

Win pusese pe o tavă uşoară, din bambus, un bol cu supă, pîine şi o ceaşcă cu ceai. Nu-i fusese uşor să le convingă pe servitoarele din bucătărie că putea duce singură tava. Ele nu puteau să conceapă că un musafir

de-al lordului şi al lui lady Westcliff putea să care ceva în braţe. Dar Win ştia cît de mult îi displăceau lui Merripen străinii, aşa că nu a cedat uşor.

În final au ajuns la un compromis: o cameristă avea să ducă tava pe scări iar Win urma să o ia de pe coridorul de la etaj.

În timp ce se apropia de uşă, Win a auzit nişte bufnituri în perete şi nişte ameninţări mîrîite care păreau să vină din partea lui Merripen. A grăbit pasul, încruntată. O servitoare indignată a ieşit chiar atunci din camera lui.

– N-am mai pomenit aşa ceva! Am venit să mai pun cărbuni în sobă iar obraznicul de ţigan a aruncat cu ceaşca după mine!

– Îmi pare foarte rău. Nu te-a rănit, nu-i aşa? Sînt sigură că nu a vrut să...

– Nu are deloc ţintă, a spus servitoarea, mulţumită. Tonicul l-a ameţit de tot. Eu n-aş intra dacă aş fi în locul tău, domnişoară. E o bestie.

Win s-a încruntat, îngrijorată.

– Mulţumesc. Voi avea grijă. Tonicul... probabil că doctorul îi preparase ceva foarte puternic, ca să-i aline durerea cumplită provocată de arsură. Ceva pe bază de opiu şi alcool. Iar cum Merripen nu lua niciodată doctorii şi bea doar rareori cîte un pahar de vin, probabil i se urcase la cap.

A intrat în cameră şi a aşezat tava pe măsuţa de la capul patului. S-a speriat cînd i-a auzit vocea:

– Ţi-am spus să pleci! Ţi-am spus... S-a oprit atunci cînd ea s-a întors cu faţa spre el.

Win nu-l mai văzuse niciodată aşa. Era îmbujorat şi dezorientat, cu ochi rătăciți. Era întins pe o parte, cu cămaşa desfăcută şi muşchii conturîndu-se de parcă era o statuie de bronz. Era tensionat şi radia ceea ce mama ei numise „spirit animalic".

– Kev, a spus ea cu blîndețe.

Făcuseră cîndva o înțelegere, după ce ea se îmbolnăvise, şi el voise să o forțeze să înghită un medicament. Win refuzase pînă cînd el fusese de acord să-i dezvăluie prenumele lui. Îi promisese că nu va spune nimănui şi se ținuse de cuvînt. Probabil era convins că uitase deja.

– Nu te ridica, i-a spus cu blîndețe. Şi nu te mai enerva. Ai speriat-o de tot pe biata fată.

Privirea lui era încețoşată.

– Mă otrăvesc, i-a spus el. Îmi toarnă medicamente pe gît. Capul mi se învîrte. Nu mai vreau.

Win şi-a asumat rolul infirmierei ferme, deşi nu-şi dorea decît să-l poată alinta.

– Fără ele ai avea dureri insuportabile. S-a aşezat pe marginea patului şi i-a prins încheietura. Cît tonic ți-au dat?

– Prea mult.

Win a încuviințat în tăcere, simțind cît de slab îi era pulsul. A dat drumul brațului lui şi i-a pus mîna pe frunte. Era fierbinte. Făcea cumva febră? Era din ce în ce mai îngrijorată.

– Lasă-mă să-ți văd spatele. A vrut să-i dea cămaşa deoparte dar el a prins-o de mînă şi i-a lipit palma rece de frunte.

– Ard, a spus el şi a închis ochii.

Win a rămas nemişcată, bucurîndu-se de senzaţia pe care i-o dădea trupul lui masiv, absorbind dogoarea pielii lui.

– Ţine-te departe de visele mele, a şoptit Merripen. Nu pot dormi cînd eşti aici.

Win a început să-i mîngîie părul negru, chipul lipsit de obişnuita-i îndîrjire. Îi simţea mirosul pielii, transpiraţia, răsuflarea dulce cu iz de opiu. Merripen era mereu proaspăt bărbierit, dar acum obrajii lui îi zgîriau palma. Ar fi vrut să-l ia în braţe, să-l strîngă la piept ca pe un copil.

– Kev... dă-mi voie să-ţi văd rana.

Merripen s-a mişcat. Era şi acum puternic şi mai agresiv decît ar fi fost altădată în prezenţa ei. O tratase mereu pe Win cu o delicateţe exagerată, ca şi cum ar fi fost o floare. Dar acum o strîngea cu putere de mînă, împingînd-o la loc, pe saltea.

Respirînd greu, a privit-o cu ochi sticloşi:

– Ţi-am spus să nu-mi mai apari în vis.

Chipul lui aducea cu masca unui zeu războinic, frumos şi aspru. Win era uimită, tulburată şi uşor speriată... dar era vorba de Merripen. Teama i-a dispărut definitiv cînd el şi-a apropiat capul de al ei şi a sărutat-o.

Îşi imaginase mereu că sărutul avea să fie aspru, pasional şi insistent. Buzele lui erau însă moi şi dulci, ca o ploaie de vară. Şi-a desfăcut braţele să-l primească, trupul lui lipindu-se de al ei. I-a atins din greşeală bandajul iar el a tresărit.

– Kev... Îmi pare atît de rău... Nu te mişca.

El a sărutat-o pe gît, apoi şi-a lipit obrazul de decolteul ei şi a oftat. După un minut , Win a spus încet:

– Kev?

Răspunsul lui a fost un sforăit uşor.

Era prima oară că se săruta cu un bărbat şi reuşise să-l adoarmă, şi-a spus ea. Ce performanță!

S-a dezlipit cu greu de el şi i-a ridicat cămaşa. A îndepărtat cu grijă bandajul şi a clipit la vederea rănii inflamate. Doctorul le spusese că se va forma o crustă, dar rana nu părea deloc să se vindece.

De cealaltă parte a spatelui lui a văzut un alt semn. Curioasă, Win i-a mai ridicat puțin cămaşa.

Deşi era un bărbat robust, Merripen fusese mereu foarte pudic. Membrii familiei îl necăjeau mereu pentru că refuza să se scalde de față cu cineva şi nu-şi scotea niciodată cămaşa, indiferent de cît de mari eforturi fizice făcea.

Acesta să fi fost motivul? Ce semnificație putea să aibă acest semn ciudat şi ce-i putea dezvălui el despre trecutul lui?

– Ce secrete ascunzi, Kev? a şoptit ea, mîngîindu-i umerii.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

A doua zi dimineață, cînd s-a trezit, Amelia a aflat de la Poppy că Leo nu dormise în patul lui şi că nu era de găsit nicăieri. Şi că starea lui Merripen se agravase.

– Leo ne face numai necazuri, a mormăit Amelia coborînd din pat şi căutîndu-şi papucii. A început să bea ieri după-amiază şi probabil nu s-a mai oprit. Nu-mi pasă unde este sau ce s-a întîmplat cu el.

– Dar dacă a ieşit din casă şi… ştiu şi eu? Dacă s-a împiedicat de ceva? De o creangă, de exemplu? N-ar trebui să-i rugăm pe grădinari să-l caute?

– Doamne, ce umilitor! Amelia şi-a tras pe ea un capot şi l-a încheiat în grabă. Probabil că ar trebui, într-adevăr. Dar să nu se îndepărteze prea mult de casă. N-aş vrea să nu-şi poată vedea de treabă din cauza fratelui nostru.

– E în doliu, Amelia, a spus încet Poppy.

– Ştiu. Dar m-am cam săturat de acest doliu, Dumnezeu să mă ierte. Am spus un lucru oribil, ştiu.

Poppy o privea cu înțelegere. S-a apropiat şi a îmbrățişat-o.

– Nu trebuie să-ți faci reproşuri. A trebuit mereu ca tu să ai grijă de noi toți şi în special de el. Şi eu m-aş fi săturat dacă aş fi fost în locul tău.

Amelia a îmbrățișat-o la rîndul ei, după care s-a dat un pas înapoi, oftînd.

– Ne vom face mai tîrziu griji pentru el. Acum Merripen este cel care mă îngrijorează. L-ai văzut în dimineața asta?

– Eu nu, doar Win. Spune că are febră mare şi că rana nu se vindecă. Cred că a stat cu el mare parte din noaptea trecută.

– Iar acum este probabil epuizată, a spus exasperată Amelia.

Poppy s-a încruntat. A ezitat puțin, după care a spus:

– Amelia... Nu ştiu care ar fi cel mai potrivit moment să-ți spun, aşa că... se pare că lipsesc nişte tacîmuri din argint.

Amelia s-a apropiat de fereastră şi a privit în gol, spre cerul plin de nori.

– Dumnezeule mare, să nu fie vorba de Beatrix!

– Amin, a spus Poppy. Dar cred că este.

Copleşită de disperare, Amelia şi-a spus în gînd: nimic nu mi-a reuşit. Casa este distrusă, Leo a dispărut sau e deja mort, Merripen e rănit, Win e bolnavă, Beatrix va merge la închisoare iar Poppy e condamnată să rămînă fată bătrînă. A continuat, cu voce tare: Merripen e pe primul loc. Şi a ieşit din încăpere, cu Poppy pe urmele ei.

Win era la căpătîiul lui, atît de obosită încît abia se mai putea ține pe picioare. Era palidă, cu ochii injectați. Îşi epuizase toate rezervele de energie, şi aşa destul de slabe.

– Are temperatură, a spus punîndu-i o cîrpă umedă pe frunte.

– Voi trimite după doctor, i-a spus Amelia, apropiindu-se. Du-te la culcare.

Win a clătinat din cap.

– Mai tîrziu. Acum are nevoie de mine.

– Ultimul lucru de care ar avea nevoie ar fi să te îmbolnăveşti şi tu, i-a răspuns Amelia. Te rog, Win, du-te să te odihneşti. Vom avea noi grijă de el cît timp dormi.

Win şi-a plecat capul, atingîndu-i fruntea cu fruntea ei.

– Nu e bine deloc, Amelia, i-a şoptit. Puterea l-a părăsit mult prea repede. Şi n-ar fi trebuit nici să facă temperatură atît de curînd.

– Îl vom ajuta să treacă peste asta. Cuvintele i se păreau false chiar şi ei. S-a forțat să-i zîmbească, încercînd să o liniştească. Du-te să te odihneşti, draga mea.

Ezitînd, Win a ascultat-o în timp ce Amelia s-a aplecat deasupra pacientului. Chipul lui, altă dată de culoarea bronzului, acum era palid, pămîntiu, contrastînd puternic cu genele şi sprîncenele negre. Dormea cu gura întredeschisă şi respira greu. Nu părea posibil ca Merripen cel rezistent şi solid să fi capitulat atît de repede în fața suferinței. Amelia i-a atins obrazul şi a fost şocată de cît era de fierbinte.

– Merripen, a murmurat ea. Trezeşte-te, dragul meu. Poppy şi cu mine îți vom curăța rana. Trebuie să te ții tare, bine?

El a înghițit cu greu şi a dat din cap, cu ochii întredeschişi. Cele două surori se completau reciproc, dînd deoparte cearceaful, ridicîndu-i cămaşa şi aducînd la îndemînă cîteva bucăți de pînză curate, borcane cu salvie şi miere.

Amelia s-a dus să cheme o servitoare iar Poppy a scos bandajul vechi. A strîmbat din nas din cauza mirosului emanat de carnea infectată. Au schimbat între ele priviri îngrijorate. Amelia a curățat locul, i-a aplicat cîteva frunze proaspete de salvie şi l-a acoperit la loc. Merripen nu a scos nici un cuvînt, doar s-a crispat de cîteva ori atunci cînd îl atingea, însă cînd Amelia a terminat, el tremura.

Poppy i-a şters fruntea cu o pînză uscată.

– Bietul Merripen! I-a lipit de buze o ceaşcă plină. El a încercat să se împotrivească, dar ea şi-a strecurat mîna pe sub capul lui, insistînd. Trebuie, ştii bine. Mi-am imaginat eu că eşti un pacient groaznic. Bea, altfel mă simt obligată să-ți cînt ceva.

Amelia a zîmbit cînd Merripen s-a supus.

– Nu cînți chiar atît de groaznic, Poppy. Tata obişnuia să spună că semeni cu o pasăre, cînd cînți.

– Se gîndea la un papagal, mai mult ca sigur, a spus Merripen răguşit, sprijinindu-şi capul de brațul lui Poppy.

– Pentru că ai spus asta să ştii că o trimit pe Beatrix să aibă grijă de tine, tot restul zilei. Probabil că va veni măcar cu unul dintre animale pe care să-l aşeze cu tine în pat iar dacă ai noroc va aduce borcănelele cu lipici şi o vei putea ajuta să facă rochii din hîrtie pentru păpuşile ei.

Merripen i-a aruncat Ameliei o privire plină de suferință.

– Dacă nici asta nu te va determina să te însănătoşeşti rapid, nu ştiu ce altceva o va face.

În următoarele două zile, însă, starea lui Merripen s-a înrăutățit. Doctorul părea să fie neputincios. Nu ştia nici un alt tratament mai eficient. Rana se infecta, o recunoştea şi el. Era un proces inevitabil care avea să sfîrşească prin a-i otrăvi întreg trupul.

Merripen slăbea incredibil de repede. Aşa se întîmpla în cazul rănilor provocate de arsuri, spunea doctorul. Trupul se consuma în lupta cu infecția.

– Nu putem sta aşa, fără să facem nimic, i-a spus Win Ameliei, ținîndu-l de mînă pe Merripen.

– Nimănui nu-i place să se simtă neajutorat, i-a răspuns Amelia.

– Nu e vorba de ce ne place sau nu. Cred că Merripen pur şi simplu nu mai poate îndura durerea, aşa că a renunțat la luptă.

Îi mîngîia degetele arămii, puternice şi muncite. Văzînd-o cît era de absorbită, Amelia a întrebat-o încet:

– Îl iubeşti, Win?

Sora ei a privit-o cu ochi plini de mister, cu o expresie de nepătruns.

– Bineînțeles, ca voi toți.

Nu era răspunsul pe care îl aştepta Amelia, dar nu a vrut să insiste.

Leo era un alt motiv de îngrijorase. Plecase călare

dar nu îşi luase haine cu el. Oare plecase la Londra? Amelia nu prea credea, ştiid că lui Leo nu-i plăcea deloc să călătorească. Mai mult ca sigur că rămăsese în Hampshire, dar unde anume era un mister. Nu era nici la taverna din sat, nici la Ramsay House, nici pe domeniul familiei Westcliff.

Spre uşurarea Ameliei, Christopher Frost le-a făcut o vizită într-una din după-amieze, îmbrăcat sobru. Frumos, mirosind a colonie bună, el i-a adus un buchet minunat învelit elegant în dantelă.

Amelia l-a primit în salonul de la parter. Toată supărarea la adresa lui dispăruse, fiind preocupată de boala lui Merripen şi de dispariția lui Leo. Rănile trecutului se estompaseră iar acum avea nevoie de un prieten.

Christopher i-a luat mîinile într-ale lui şi s-au aşezat amîndoi pe o sofa din pluş.

– Amelia, a murmurat el preocupat, văd cît eşti de îngrijorată. Nu-mi spune ca starea lui Merripen s-a înrăutățit.

– E mult mai rău, a spus ea. Doctorul pare să nu cunoască un alt remediu şi nici nu vrea să ia în considerare vreun leac băbesc, temîndu-se să nu-i facă mai mult rău decît bine. Mă tem că-l vom pierde pe Merripen.

– Îmi pare foarte rău. Ştiu ce a însemnat el pentru familia voastră. Să trimit după un doctor din Londra?

– Nu cred că mai este timp. Simțea că-i dau lacrimile şi şi le-a reținut cu efort.

– Dacă te pot ajuta cu ceva, te rog să-mi spui.

– Ar fi ceva... l-a povestit despre absența lui Leo. Trebuie să-l găsească cineva, a spus ea. L-aş căuta eu, dar e nevoie de mine aici. Iar Leo are obiceiul să meargă în locuri în care...

– Nu merg persoanele respectabile, i-a sfîrşit Christopher fraza. Îl cunosc suficient de bine pe fratele tău încît să cred că ar fi mai bine să-l laşi acolo unde este, să doarmă suficient de mult încît să i se limpezească mintea.

– Dar ar putea fi în pericol, sau ar putea fi rănit. El... S-a oprit, înțelegînd din expresia lui că ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-l caute pe fratele ei. Ți-aş fi recunoscătoare dacă ai mai întreba prin sat dacă l-a văzut cineva.

– Îți promit că voi face asta. A surprins-o cu o îmbrățişare. S-a încordat dar i-a permis totuşi să o țină lîngă el. Biata de tine! a şoptit el. Cîte poveri porți!

Existase o vreme în care Amelia ar fi tînjit după un moment ca acesta. Să fie ținută în brațe de Christopher, să se lase alinată de el. Cîndva, s-ar fi simțit în paradis.

Dar lucrurile nu mai stăteau la fel.

– Christopher... a spus ea, încercînd să se îndepărteze de el. Gura lui a pus însă stăpînire pe a ei. Amelia a înghețat, uluită. Nici sărutul lui nu i se mai părea la fel. Şi-a amintit cum era cîndva, cît de fericită fusese cu el. Părea să se fi întîmplat cu mult timp în urmă, atunci cînd ea era inocentă şi plină de speranță iar viitorul îi părea plin de promisiuni.

Şi-a ferit fața.

– Nu, Christopher.

– Ai dreptate. A sărutat-o uşor pe păr. Nu este momentul acum. Îmi pare rău.

– Sînt atît de îngrijorată din cauza lui Leo, a lui Merripen, că nu mă pot gîndi la altceva...

– Ştiu, scumpa mea. I-a întors uşor fața spre el. Te voi ajuta. Nu-mi doresc nimic mai mult decît să te ştiu fericită. Iar tu ai nevoie de protecția mea. Acum, cînd familia ta este atît de încercată, unii ar putea să profite de tine.

Ea s-a încruntat.

– Nimeni nu profită de mine.

– Şi cu țiganul acela cum rămîne?

– Te referi la domnul Rohan?

Christopher a dat din cap.

– Ne-am întîlnit întîmplător cînd el pleca spre Londra şi mi-a vorbit despre tine într-un fel care... e suficient să spun ca nu este un gentleman. Eu unul m-am simțit ofensat, de dragul tău.

– Ce a spus?

– A mers într-atît de departe încît să pretindă că te vei mărita cu el. Christopher a rîs, disprețuitor. Ca şi cum te-ai înjosi într-atît încît să faci aşa ceva. Cu o corcitură lipsită de maniere sau educație.

Amelia era furioasă. A privit chipul bărbatului pe care îl iubise cîndva cu disperare. Era întruchiparea a tot ce şi-ar fi dorit o tînără. Nu cu mult timp în urmă, dacă l-ar fi comparat cu Cam Rohan, l-ar fi găsit pe Christopher net superior. Dar ea nu mai era femeia de altădată... iar

Christopher nu era cavalerul în armură strălucitoare, aşa cum crezuse cîndva.

– Nu consider că m-aş înjosi, a spus ea. Domnul Rohan este un gentleman şi este foarte prețuit de prietenii lui.

– Poate că se întreţin cu el la diverse ocazii, dar nu-l vor considera niciodată egalul lor. Şi nu va fi niciodată un gentleman. Asta o ştie toată lumea, draga mea, chiar şi Rohan.

– Eu nu sînt de aceeaşi părere, a spus ea. Să fii un gentleman nu înseamnă doar să ai maniere alese.

Christopher îi privea atent chipul indignat.

– Nu are rost să mai discutăm dacă te aprinzi aşa. Nu uita însă că ţiganii sînt recunoscuți pentru şarmul lor şi pentru felul în care pot înşela pe oricine. Regula după care se ghidează în viață este de a căuta mereu plăcerea, fără să țină cont de responsabilități sau consecințe. Nu e cazul să te încrezi în el, Amelia. Sper că nu i-ai încredințat deja din afacerile familiei.

– Apreciez îngrijorarea ta, i-a răspuns ea, dorindu-şi ca el să-l fi pornit în căutarea lui Leo. Dar afacerile familiei noastre rămîn în grija mea şi a lordului Ramsay.

– Înseamnă că Rohan nu se va mai întoarce de la Londra? Ai rupt orice legătură cu el?

– Se va întoarce împreună cu cîțiva specialişti care să mă sfătuiască ce e de făcut cu Ramsay House.

– Ah. Tonul lui condescendent o scotea din sărite. Christopher a clătinat din cap şi a tăcut cîteva clipe. Este singura persoană ale sfaturi le vei accepta? Sau îmi vei

permite să fac unele recomandări în legătură cu un subiect la care mă pricep foarte bine iar el deloc?

– Recomandările tale sînt binevenite, bineînțeles.

– Pot vizita deci Ramsay House, să fac anumite evaluări strict profesionale?

– Dacă vrei. E foarte drăguț din partea ta. Deşi... A făcut o pauză. N-aş vrea să petreci prea mult timp acolo.

– Este un timp petrecut cu folos. S-a aplecat şi a sărutat-o pe buze, înainte ca ea să se poată retrage.

– Sînt mult mai îngrijorată pentru fratele meu decît pentru casă...

– Înțeleg, a asigurat-o el. O să întreb de el în stînga şi-n dreapta iar dacă aflu ceva îți voi spune imediat.

– Îți mulțumesc.

Amelia ştia însă că nu avea să pornească imediat în căutarea lui Leo, şi chiar dacă îl căuta, avea să o facă fără tragere de inimă. Simțea cum o cuprindea disperarea.

A doua zi dimineață, Amelia s-a trezit dintr-un coşmar. Inima îi bătea cu putere. Îl visase pe Leo plutind cu fața în jos pe un lac. Înotase, încercînd să-l scoată afară, dar trupul lui se scufunda încet. Nu reuşea să-l țină la suprafață, iar el se afunda tot mai adînc, trăgînd-o după el... se îneca, nu mai putea să respire...

S-a dat jos din pat, tremurînd, şi şi-a căutat înfrigurată papucii şi capotul. Era încă devreme. Casa era cufundată în linişte şi întuneric. S-a apropiat de uşă dar s-a oprit cu mîna pe clanță. Nu voia să iasă din cameră. Dacă afla că Merripen murise peste noapte... sau că se

întîmplase o tragedie cu fratele ei? Nu se simțea în stare să facă față unor veşti proaste.

Doar gîndul la surorile ei a făcut-o să apese pe clanță. De dragul lor trebuia să fie încrezătoare şi curajoasă. Să facă ceea ce trebuia făcut.

A străbătut coridorul şi a deschis uşa camerei lui Merripen. S-a apropiat de patul lui.

În cameră lumina era foarte slabă, suficientă însă ca să-şi dea seama că în pat erau două persoane. Merripen era întins pe o parte iar lîngă el dormea Win, complet îmbrăcată, într-o poziție în care părea să încerce să-l protejeze. Amelia îi privea uimită, înțelegînd din acest tablou mult mai multe decît i-ar fi spus o mie de cuvinte.

Şi-a dat seama că ochii ei erau deschişi. Win nu a scos nici un sunet, nu a făcut nici un gest, ca şi cum ar fi încercat să absoarbă fiecare secundă petrecută cu el.

Copleşită de compasiune, Amelia şi-a desprins privirea de la sora ei şi a ieşit din cameră.

Era cît pe ce să dea peste Poppy, care străbătea holul asemenea unei stafii, din cauza cămăşii albe de noapte.

– Cum se simte? a întrebat-o Poppy.

Abia dacă putea să vorbească.

– Nu e bine deloc. Acum doarme. Hai la bucătărie, să punem ceainicul pe foc.

S-au îndreptat spre scări.

– L-am visat pe Leo azi-noapte, Amelia. A fost groaznic.

– Şi eu la fel.

– Crezi că… şi-a făcut vreun rău?

– Sper că nu, din toată inima. Dar este posibil.

– Da, a şoptit Poppy. Şi eu cred la fel. A oftat adînc. Biata Beatrix!

– De ce spui asta?

– E atît de tînără şi a pierdut atîtea persoane dragi ei… mama şi tata, iar acum Merripen şi Leo, probabil…

– Pe ei doi nu i-am pierdut încă.

– În clipa asta ar fi un miracol ca măcar unul din ei să trăiască.

– Cît de optimistă eşti în dimineața asta! Amelia a prins-o de mînă şi i-a strîns-o uşor. A încercat să ignore neputința care îi apăsa pieptul şi i-a spus cu fermitate: nu capitula încă, Poppy. Trebuie să ne păstrăm speranța.

Ajunseseră în capul scării.

– Ție nu-ți vine niciodată să te aşezi pe jos şi să plîngi? a întrebat-o Poppy.

Ba da, şi-a spus Amelia. Chiar în acele clipe. Dar nu-şi putea permite acest lux.

– Plînsul nu rezolvă nimic.

– Nu simți nevoia unui umăr de care să te sprijini?

– Nu am nevoie de umerii nimănui. Ai mei sînt suficienți.

– Asta e o prostie. Cum să te sprijini pe proprii umeri?

– Poppy, dacă vrei să ne începem ziua împungîndu-ne… S-a oprit auzind nişte zgomote venind de afară.

Părea să fie o trăsură. Dumnezeule, cine să vină la ora asta?

– Doctorul? a încercat să ghicească Poppy.

– Nu am trimis încă după el.

– Poate că s-a întors lordul Westcliff.

– Dar nu ar avea nici un motiv. Şi să ajungă atît de devreme...

S-au auzit cîteva bătăi în uşă. Cele două surori s-au privit.

– Nu putem deschide. Sîntem în cămăşile de noapte.

O servitoare a ajuns în holul de la intrare. A lăsat jos găleata cu cărbuni, şi-a şters mîinile de şorţ şi s-a grăbit spre uşă. A deschis-o şi a făcut o plecăciune.

– Vino, a şoptit Amelia, îndemnînd-o pe Poppy să urce scările alături de ea. S-a uitat peste umăr şi a văzut silueta unui bărbat înalt. S-a oprit pe prima treaptă, uitîndu-se fix, pînă cînd doi ochi de culoarea ambrei au privit în direcţia ei.

Era Cam.

Cu părul şi hainele în neorînduială, părea un proscris pus pe fugă. I-a zîmbit:

– Se pare că nu pot sta departe de tine.

Ea a alergat spre el fără să gîndească, aproape împiedicîndu-se din cauza grabei.

– Cam...

A prins-o în braţe, rîzînd. Se vedea că venea de afară: mirosea a pămînt umed şi a frunze. Umezeala din hainele lui a pătruns prin stratul subţire al capotului.

Simțind-o că tremura, Cam şi-a desfăcut haina şi a tras-o lîngă trupul lui fierbinte. Amelia nu se putea opri din tremurat. Era conştientă de prezența servitorilor care străbăteau holul, de cea a surorii ei. Ştia că făcea o scenă, că ar fi trebuit să se desprindă de el şi să se adune. Dar nu putea. Nu încă.

– Ai călătorit întreaga noapte, i-a spus.

– Trebuia să vin. I-a simțit buzele pe frunte. Am lăsat unele treburi neterminate, dar am simțit că ai nevoie de mine. Spune-mi ce s-a întîmplat, iubito.

Amelia a deschis gura să-i răspundă dar nu a reuşit să scoată nici un sunet. Stăpînirea de sine o părăsise. A clătinat din cap, plîngînd cu sughițuri.

Cam a ținut-o şi mai strîns. Lacrimile ei nu păreau să-l deranjeze deloc. I-a luat mîna Ameliei şi i-a lipit palma de inima lui. Îi simțea bătăile regulate, ferme ale inimii. Într-o lume care se năruia în jurul ei, prezența lui era puternică, reală.

– Totul va fi bine, l-a auzit şoptind. Sînt aici.

Alarmată de lipsa ei de stăpînire, Amelia a încercat să se desprindă şi să stea pe picioarele ei, dar el a strîns-o şi mai tare în brațe.

– Nu te trage de lîngă mine. Te sprijin eu.

Văzînd că Poppy încerca să se retragă discret, Cam i-a zîmbit.

– Nu trebuie să-ți faci griji, surioară.

– Dar Amelia nu plînge niciodată.

– E bine. Cam o mîngîia uşor pe spate. Are doar nevoie de…

– Un umăr pe care să se sprijine, a completat Poppy.

– Da. A dus-o pe Amelia spre scări şi i-a făcut semn lui Poppy să se aşeze lîngă ei.

A găsit o batistă în buzunar şi i-a şters ochii şi nasul. Cînd şi-a dat seama că nu avea să înţeleagă nimic din vorbele ei spuse de-a valma, i-a făcut semn să tacă şi a ţinut-o strîns în braţe. Ea şi-a lipit faţa de trupul lui cald şi l-a lăsat să o legene uşor, ca pe un copil.

În timp ce Amelia se liniştea încet în braţele lui, Cam i-a pus lui Poppy cîteva întrebări. Ea i-a povestit despre starea în care se afla Merripen, despre dispariţia lui Leo şi chiar despre argintăria care lipsea.

Amelia a reuşit în sfîrşit să se liniştească şi şi-a dres glasul. A ridicat capul de pe umărul lui Cam şi a clipit des.

– Eşti mai bine? a întrebat-o el, ducîndu-i batista la nas.

Amelia a dat din cap şi şi-a suflat nasul, ascultătoare.

– Îmi pare rău, a spus ea. N-ar fi trebuit să plîng. Gata, am terminat.

Privirea lui Cam părea să treacă prin ea. Vocea îi era blîndă.

– Nu trebuie să-ţi pară rău. Şi nici nu e neapărată nevoie să fi terminat.

Amelia a înţeles că el avea să o înţeleagă, indiferent ce spunea sau făcea, cît voia să plîngă. Şi avea să încerce să o liniştească. Aşa că a izbucnit din nou în plîns.

El îşi desfăcuse gulerul cămăşii, lăsînd să se vadă pielea arsă de soare. L-a mîngîiat uşor cu vîrful degetelor şi l-a întrebat în şoaptă:

– Crezi că Leo poate fi mort?

Nu i-a oferit speranțe false sau promisiuni goale, doar i-a mîngîiat obrajii uzi de lacrimi.

– Îți voi fi alături, indiferent ce se va întîmpla.

– Cam... vrei să faci ceva pentru mine?

– Orice.

– Poți găsi planta cu care Merripen i-a tratat pe Leo şi Win de scarlatină?

– Mătrăgună? Nu are efect în cazul lui, iubito.

– Dar e vorba tot de febră mare.

– Cauzată de o rană septică. Trebuie să tratezi sursa febrei. Îi mîngîia uşor gîtul, cu privirile fixate pe un punct îndepărtat de pe podea. Părea să se gîndească la ceva. Hai să mergem pînă la el.

– Crezi că îl vei putea ajuta? a întrebat Poppy, sărind în picioare.

– Poate că da, sau poate că eforturile mele îi vor grăbi sfîrşitul. Ceea ce s-ar putea să nu-l deranjeze, în clipa de față. A ajutat-o pe Amelia să se ridice în picioare şi au pornit-o în sus, pe scări. Mîna lui rămăsese pe spatele ei, un punct de sprijin de care avea nevoie disperată.

În timp ce se apropiau de camera lui Merripen, Amelia s-a gîndit că Win putea fi încă înăuntru.

– Aşteptați, a spus şi s-a grăbit să o ia înainte. Lăsați-mă pe mine să intru prima.

Cam a rămas în spatele uşii.

Amelia a intrat cu grijă şi a văzut că Merripen era singur în pat. A deschis uşa larg şi le-a făcut semn să intre.

Conştient că intrase cineva în camera lui, Merripen s-a întors pe o parte şi a făcut ochii mici. A făcut o grimasă cînd a dat cu ochii de Cam.

– Pleacă de-aici, a horcăit el.

Cam i-a zîmbit.

– Şi cu doctorul ai fost la fel de drăguţ? Cred că s-a dat peste cap să te ajute să te faci bine.

– Nu te apropia de mine.

– S-ar putea să te surprindă, dar prefer să mă uit la multe altele, nu la hoitul tău. O fac doar pentru familia ta. Întoarce-te.

Merripen şi-a lipit fruntea de saltea şi a mormăit ceva în romani, care suna murdar.

– Şi tu la fel, i-a răspuns Cam. A ridicat cămaşa şi a scos bandajul de pe umărul rănit. A privit rana infectată fără să-şi schimbe expresia.

– Cît de des i-aţi curăţat rana? a întrebat-o pe Amelia.

– De două ori pe zi.

– De aici încolo o vom face de patru ori pe zi. Şi îi vom pune o cataplasmă. S-a îndepărtat de pat şi i-a făcut semn Ameliei să se apropie. I-a şoptit la ureche:

– Ies după cîteva lucruri. Cît timp lipsesc daţi-i ceva să doarmă. Altfel nu va rezista.

– De ce? Ce vrei să pui în cataplasmă?

– Mai multe. Printre care şi apis mellefica.

– Ce e asta?

– Venin de albine. Extras din albine storcite, ca să fiu mai exact. Le vom stoarce într-un amestec de apă şi alcool.

Amelia a clătinat din cap, nedumerită.

– Dar de unde vei găsi ... S-a oprit şi l-a privit îngrozită. Te duci la Ramsay House? Dar cum vei strînge albinele?

El i-a zîmbit amuzat.

– Cu grijă.

– Vrei să... te ajut? s-a oferit ea, cu greu.

Ştiind cît se temea de albine, Cam a sărutat-o apăsat.

– Nu e cazul, iubito. Rămîi cu Merripen şi toarnă-i pe gît morfină. Multă.

– N-o să vrea. Urăşte morfina. Va prefera să suporte cu stoicism.

– Crede-mă, nu e bine să fie conştient cînd îi pun cataplasma. Ţiganii numesc acest tratament „fulgerul alb", şi pe bună dreptate. Fă tot ce poți să-l adormi, *monisha*. Mă întorc cît pot de repede.

– Crezi că „fulgerul alb" va avea efect?

– Nu ştiu. A aruncat o privire spre Merripen. Dar nu cred să mai supraviețuiască mult, dacă nu încercăm.

În lipsa lui Cam, Amelia a stat de vorbă cu surorile ei, în particular. Au hotărît că Win era cea mai în măsură să-l determine pe Merripen să înghită morfina.

– Îl voi minți, dacă va fi necesar, a spus Win, lăsîndu-şi surorile mute de uimire. Are încredere în mine. Crede orice-i spun.

Win nu mințise niciodată. Nici măcar copil fiind.

– Chiar crezi că ai putea s-o faci? a întrebat-o Beatrix.

– Ca să-i salvez viața, da. Cred... că un păcat comis cu acest scop poate fi iertat.

– Sînt de acord, a spus Amelia, încet.

– Îi place ceaiul de mentă, a spus Win. Hai să-i facem un ceai tare, cu mult zahăr. Va masca gustul medicamentului.

Nici un ceai nu a mai fost pregătit cu asemenea meticulozitate. Cele trei fete se roteau în jurul vasului asemenea unor vrăjitoare. Într-un final, ceainicul de porțelan a fost aşezat pe o tavă, alături de o ceaşcă.

Win s-a oprit în pragul camerei lui Merripen iar Amelia a deschis uşa.

– Vrei să intru cu tine? a şoptit Amelia.

Win a clătinat din cap.

– Mă descurc. Te rog să închizi uşa şi să ai grijă să nu ne deranjeze nimeni.

Auzind zgomot de paşi, Merripen a deschis ochii. Durerea era constantă, surdă. Win i-a apărut ca un miraj, cu pielea ei luminoasă.

– Ți-am adus ceva.

– Nu... nu vreau.

– Ba da, a insistat ea, aşezîndu-se pe pat. O să te ajute să te simți mai bine. Haide, ridică-te puțin, iar eu te voi sprijini cu brațul.

Merripen a strîns din dinți de durere atunci cînd s-a mişcat. Pe sub pleoapele închise îi jucau lumini şi umbre. S-a luptat să rămînă conştient. Cînd a deschis din nou ochii, avea capul rezemat de unul din sînii lui Win şi o ceaşcă lipită de buze.

S-a tras înapoi cînd a simțit gustul înțepător.

– Nu...

– Ba da. Bea. Pentru mine, i-a şoptit la ureche.

Îi era mult prea rău, nu credea că va reuşi să nu-l verse, dar a băut puțin, ca să-i facă pe plac.

– Ce e?

– Ceai de mentă. Îl privea cu ochii ei albaştri, frumoşi. Trebuie să bei toată ceaşca şi încă una, dacă poți. Te vei simți mai bine.

A ştiut imediat că Win îl mințea. Nimic nu putea să-l facă să se simtă mai bine. Iar gustul amar de morfină era imposibil de ascuns. Merripen i-a simțit însă hotărîrea şi a fost convins că îi dădea deliberat o supradoză. Mintea lui epuizată a cîntărit această posibilitate. Probabil că Win dorea să-l scape de suferință, ştiind că următoarele ore aveau să fie tot mai grele. Îl ucidea cu morfină, ca un ultim act de bunătate.

Să moară în brațele ei... lipit de ea, în timp ce sufletul îi aluneca în întuneric... Win va fi ultima persoană pe care o va vedea, o va auzi, o va atinge. Dacă ar mai fi avut lacrimi ar fi plîns, recunoscător.

A băut încet, înghițitură cu înghițitură. A mai băut şi jumătate din cea de-a doua ceaşcă, apoi şi-a întors fața, tremurînd. Capul i se învîrtea şi vedea numai luminițe albe, ca stelele căzătoare.

Win a pus ceaşca deoparte, l-a mîngîiat pe păr, apoi şi-a lipit obrazul ud de lacrimi de fruntea lui.

Şi au aşteptat.

– Cîntă-mi, i-a şoptit Merripen în timp ce întunericul îl învăluia. Win a continuat să-l mîngîie, îngînînd un cîntec de leagăn.

O oră mai tîrziu, Amelia a deschis cu grijă uşa şi a văzut-o pe Win lîngă pat, întinzînd cu grijă cearceafurile.

– L-a băut? a întrebat în şoaptă, apropiindu-se.

Win părea epuizată.

– În mare parte.

– A trebuit să-l minți?

A dat din cap.

– A fost foarte uşor. Vezi? Nu sînt o sfîntă, la urma urmei.

– Ba eşti, i-a răspuns Amelia, îmbrățişînd-o.

Chiar şi servitorii perfect instruiți ai familiei Westcliff au fost tentați să se plîngă cînd Cam a intrat în bucătărie cu două borcane în care avea albine vii. Servitoarele care spălau vasele au ieşit țipînd în hol, menajera s-a retras în camera ei să compună o scrisoare plină de indignare adresată lordului şi soției lui iar majordomul i-

a spus unui alt servitor că se gîndea serios să renunțe la slujba lui, dacă acesta era genul de oaspeți ai familiei de care trebuia să se ocupe.

Singura care a îndrăznit să rămînă în bucătărie, alături de Cam, a fost Beatrix. L-a ajutat să fiarbă şi să amestece, iar mai tîrziu le-a mărturisit surorilor ei revoltate că i se păruse amuzant să strivească albine.

În final, Cam a urcat în camera lui Merripen cu o fiertură care părea făcută de un vrăjitor. Amelia îi aştepta acolo, înarmată cu foarfeci, pensete, cuțite curate, apă proaspătă şi un teanc de bandaje.

Poppy şi Beatrix au fost scoase din cameră, spre marea lor dezamăgire. Win a închis hotărîtă uşa în urma lor. A luat un şorț din mîna Ameliei, l-a legat în jurul taliei subțiri şi s-a apropiat de pat. Şi-a pus degetele pe gîtul lui şi a spus, tensionată:

– Pulsul îi este slab. Din cauza morfinei.

– Veninul de albină stimulează inima, i-a răspuns Cam, suflecîndu-şi mînecile cămăşii. Într-un minut-două, o va lua razna, crede-mă.

– Să-i scot bandajul? a întrebat Amelia.

Cam a dat din cap.

– Şi cămaşa.

S-a dus să se spele pe mîini. Win şi Amelia i-au scos cămaşa. Spatele lui continua să aibă muşchii bine conturați, dar pierduse mult din greutate.

Win s-a îndepărtat, să pună deoparte cămaşa, iar Amelia a prins un capăt al bandajului, încercînd să-l desprindă. S-a oprit văzînd ceva pe celălalt umăr. S-a aplecat să vadă mai bine.

– Are un tatuaj, a spus ea uimită.

– Da, i-a răspuns Win apropiindu-se din nou de pat. L-am văzut şi eu zilele trecute.

– Nu ți se pare ciudat că nu a pomenit niciodată nimic de el? Nu-i de mirare că desena mereu cîte un pooka şi inventa poveşti, cînd eram mici. Trebuie să aibă o semnificație specială pentru el...

– Ce spuneai? a întrebat-o încet Cam.

– Merripen are un pooka pe un umăr, i-a răspuns Win, privindu-l întrebătoare cum ajungea la patul lui Merripen din numai trei paşi. N-am ştiut pînă acum. E un desen unic, n-am mai văzut pînă acum aşa ceva... S-a oprit brusc atunci cînd Cam a întins brațul, punîndu-l alături de umărul lui Merripen.

Caii negri înaripați, cu ochi galbeni, erau identici.

Amelia s-a uitat spre Cam.

– Ce poate să însemne asta?

Cam nu părea în stare să-şi desprindă privirea de la tatuajul lui Merripen.

– Nu ştiu.

– Ai mai întîlnit vreodată pe cineva care să...

– Nu. Cam a făcut un pas înapoi. Dumnezeule mare!

S-a îndepărtat de pat, fără să-şi desprindă ochii de la trupul nemişcat al lui Merripen, de parcă nu-l mai văzuse niciodată pînă atunci. A luat o foarfecă de pe tavă.

Instinctiv, Win s-a apropiat de bolnav. Văzînd-o cît era de protectoare, Cam i-a şoptit:

– Nu trebuie să-ți faci griji. Îi voi îndepărta doar pielea moartă.

S-a aplecat deasupra lui şi a început să taie, concentrat. După un minut, Win s-a aşezat pe primul scaun întîlnit în cale, pentru că nu o mai țineau picioarele.

Amelia a rămas alături de el, deşi îi era greață. Cam, pe de altă parte, era complet detaşat, de parcă ar fi reparat mecanismul complicat al unui ceas. La cererea lui, Amelia i-a întins bolul cu fiertură, cu miros astringent dar şi uşor dulceag.

– Ai grijă să nu-ți intre în ochi, i-a spus Cam.

– Miroase a fructe.

– Din cauza veninului. Cam a tăiat o bucată de pînză şi a muiat-o în lichidul acela, după care a aşezat-o pe rană. Merripen a tresărit şi a gemut, deşi era adormit.

– Uşor, băiete. Cam i-a pus mîna pe spate, forțîndu-l să rămînă nemişcat. Cînd s-a asigurat că Merripen nu se mai zvîrcolea, i-a legat strîns bandajul. I-l vom schimba ori de cîte ori îi vom curăța rana. Şi aveți grijă să nu vărsați borcanul. Nu prea vreau să mă întorc după alte albine.

– Cum vom şti dacă are efect? l-a întrebat Amelia.

– Febra ar trebui să scadă treptat iar mîine pe vremea asta ar trebui ca rana să aibă deja o crustă. I-a atins gîtul şi i-a spus lui Win: pulsul este deja mai puternic.

– Şi durerea?

– Ar trebui să scadă şi ea. Cam i-a zîmbit şi i-a citat în latină: *Pro medicina est dolor, dolorem qui necat.*

– Durerea care ucide durerea este un medicament, a tradus Win.

– Asta trebuie să aibă sens doar pentru ţigani, a spus Amelia iar Cam a zîmbit.

A cuprins-o de umeri:

– Îl las în grija ta, pasăre colibri. Lipsesc un timp.

– Acum? I-a întrebat ea uimită. Dar... unde te duci?

– Să-l găsesc pe fratele tău.

Amelia îl privea cu recunoştinţă dar şi cu îngrijorare.

– Ar trebui să te odihneşti mai întîi. Ai călătorit toată noaptea. S-ar putea să dureze pînă să-l găseşti.

– Nu va dura. Ochii îi străluceau, ironici. Fratele tău nu se pricepe deloc să-şi ascundă urmele.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Şase ore mai tîrziu, Cam bătea la uşa unei case îngrijite, aflată într-o fermă. Auzise o bîrfă, la taverna din sat, cum că cineva îl văzuse pe Ramsay plecînd într-acolo, însoţit de o altă persoană.

Era o casă în stil Tudor, cu anul 1620 înscris deasupra uşii, aflată cam la cincisprezece kilometri de Stony Cross Park. Cam aflase că ferma aparţinuse cîndva unei familii respectabile din Hampshire dar fusese vîndută unui negustor londonez, din cauza problemelor financiare, iar acum servea drept adăpost fiilor proprietarului şi prietenilor acestora.

Nu era deloc de mirare că Leo se simţise tras de o asemenea companie.

Uşa s-a deschis şi în prag a apărut un majordom morocănos. S-a strîmbat dispreţuitor cînd a dat cu ochii de Cam.

– Cei ca tine nu sînt bineveniţi aici.

– Mă bucur să aud asta, pentru că nu am de gînd să stau prea mult. Am venit după lordul Ramsay.

– Nu e nici un Ramsay aici. A dat să închidă uşa dar Cam l-a împiedicat.

– Înalt. Cu ochi albaştri. Rumen în obraji. Mirosind a băutură…

– N-am văzut pe nimeni care să arate aşa.

– Vreau să vorbesc cu stăpînul tău.

– Nu e acasă.

– Uite ce e, a spus Cam, iritat. Am fost trimis de familie să-l iau acasă. Doar Dumnezeu ştie de ce. Adu-l încoace şi vă las în pace.

– Dacă-l vor acasă, a spus rece majordomul, să trimită un alt servitor. Nu un ţigan împuţit.

Cam s-a frecat la ochi cu mîna rămasă liberă şi a oftat.

– Tu alegi calea. Poate fi cea uşoară sau cea grea. Sincer să fiu, n-aş vrea să recurg la forţă. Nu-ţi cer decît cinci minute, să-l găsesc pe ticălos şi să vi-l iau de pe cap. Daţi-mi-l şi scăpaţi imediat de mine.

– Pleacă de-aici, ţi-am spus!

Majordomul a mai făcut o încercare de a închide uşa şi pentru că nu a reuşit a sunat din clopoţelul aflat la îndemînă, pe masă. Cîteva secunde mai tîrziu şi-au făcut apariţia doi servitori mătăhăloşi.

– Daţi afară scursura asta! le-a poruncit majordomul.

Cam şi-a scos haina şi a aşezat-o pe una din banchetele aflate în holul de la intrare.

Primul servitor l-a atacat. Cu cîteva mişcări precise, Cam l-a pus la pămînt. Cel de-al doilea s-a apropiat şi el, mai precaut ca primul.

– Care e braţul de care te serveşti cel mai adesea? l-a întrebat Cam.

Bărbatul părea mirat.

– De ce vrei să ştii?

– Aş prefera să ți-l rup pe cel de care nu te foloseşti tot timpul.

Servitorul a făcut ochii mari şi s-a retras, aruncînd priviri pline de subînțeles spre majordom. Acesta i-a spus:

– Ai cinci minute la dispoziție. Ia-ți stăpînul şi dispăreți de-aici.

– Ramsay nu este stăpînul meu, a mormăit Cam. E doar o pacoste şi-atît.

– Nu au părăsit camera de zile întregi, i-a spus George, servitorul care l-a însoțit la etaj. Li se aduce mîncare, tîrfe vin şi pleacă, sticle goale de vin sînt împrăştiate peste tot iar mirosul de opiu a cuprins toată casa. Va trebui să-ți acoperi ochii cînd vei intra acolo, domnule.

– Din cauza fumului?

– Şi a lucrurilor care se petrec acolo. L-ar face chiar şi pe diavol să roşească.

– Sînt londonez, i-a spus Cam. Eu nu roşesc.

Şi dacă George nu l-ar fi condus, Cam ar fi găsit cu uşurință camera, după miros.

Uşa era dată de perete. Înăuntru se aflau patru bărbați şi două femei, mai mult sau mai puțin îmbrăcați. O singură pipă cu opiu era la vedere, dar întreaga încăpere părea o uriaşă pipă, atît de gros era fumul dulceag. Erau cu toții de o paloare aproape cadaverică şi aveau ochii împăienjeniți. Una dintre femei, care era dezbrăcată complet, se pregătea să-i ducă la gură pipa cu opiu unuia dintre bărbați.

– Ia te uită! Unul nou! A chicotit. Chiar aveam nevoie. Ăştia de-aici nu mai sînt buni de nimic. Singura chestie țeapănă de-aici a rămas pipa. L-a privit mai bine pe Cam. Eşti chiar drăguț, să ştii.

– Lasă-mă pe mine prima, i-a spus cealaltă. I-a făcut semn: vino aici, iubire. O să-ți fac o...

– Nu, mulțumesc. Cam se simțea uşor amețit din cauza fumului. S-a dus la fereastră şi a deschis-o, lăsînd aerul proaspăt să intre în cameră. A fost întîmpinat cu un val de proteste şi înjurături.

Cam l-a reperat pe Leo într-un colț. S-a apropiat, i-a ridicat capul şi a privit în ochii tulburi ai viitorului său cumnat:

– N-ai inhalat destul fum?

Leo a mîrîit:

– Dispari.

– Parc-ai fi Merripen. Care, în caz că te interesează, ar putea să fie deja mort la ora asta.

– Drum bun şi cale bătută.

– Aş putea fi de acord cu tine, dar asta ar însemna că sînt de partea greşită a baricadei. A încercat să-l tragă în sus, dar Leo se împotrivea. Ridică-te, naiba să te ia! Sau te trag de picioare afară de-aici.

Leo se prăbuşise peste el.

– Încerc să mă ridic, dar podeaua se tot apleacă.

Cam s-a luptat să-l țină în picioare. Cînd Leo a reuşit să facă cîțiva paşi, servitorul i-a întrebat politicos:

– Să vă conduc jos, domnilor?

Leo i-a răspuns cu un mormăit.

– Închideți fereastra, a spus una din femei, tremurînd din cauza vîntului rece care mătura încăperea.

Cam a privit-o netulburat. Văzuse prea multe asemenea ei încît să simtă milă. În Londra erau cu miile: femeiuşti de la țară, cu fețe rotunde care atrăgeau atenția bărbaților. Aceştia le făceau promisiuni, profitau, şi apoi se descotoroseau de ele fără remuşcări.

– Ar trebui să lăsați să intre aer proaspăt, i-a spus Cam, luînd o pătură de pe una din canapele. Vă va limpezi mintea.

– La ce mi-ar folosi? a întrebat ea cu amărăciune.

Cam a zîmbit ironic.

– Ai dreptate. A învelit-o cu pătura. Şi totuşi... ar trebui să inspiri adînc de cîteva ori. A bătut-o uşor pe obraz. Şi pleacă de aici cît de curînd poți. Nu te mai irosi cu nenorociții ăştia.

Femeia a ridicat ochii tulburi spre bărbatul brunet, frumos ca un pirat, cu un diamant strălucindu-i la ureche. Vocea ei l-a însoțit în timp ce se îndepărta:

– Vino înapoi!

A trebuit ca George şi Cam să-şi unească forțele ca să-l urce pe Leo în trăsură. Acesta nu contenea cu protestele.

– Parc-am încărca deodată cinci saci de cartofi, a spus servitorul, încercînd să-şi recapete suflul.

– Măcar cartofii ar fi tăcuți, a spus Cam. Şi a aruncat un ban de aur spre servitor.

Acesta l-a prins din aer.

– Mulțumesc, domnule! Ştiam eu că eşti un domn, chiar dacă eşti țigan.

Cam a zîmbit şi s-a urcat la rîndul lui în trăsură. Prima parte a drumului au străbătut-o în tăcere.

– Ai nevoie să oprim? l-a întrebat Cam pe la mijlocul drumului, văzînd că Leo se înverzise la față.

– Nu vreau să stăm de vorbă, i-a răspuns Leo, morocănos.

– Îmi datorezi cîteva răspunsuri. Dacă nu mi-aş fi petrecut întreaga zi căutîndu-te prin Hampshire, aş fi fost demult în pat. Cu sora ta, şi-a spus, dar s-a mulțumit să adauge: şi aş fi dormit deja.

Doi ochi curioşi l-au fixat. Păreau doi țurțuri străbătuți de un fulger albastru. Nişte ochi foarte neobişnuiți. Cam mai văzuse undeva aceşti ochi, dar nu-şi putea aminti la cine sau cînd. Ştia doar că se întîmplase demult.

– Ce vrei să ştii? l-a întrebat Leo.

– De ce te porți aşa cu Merripen? Din cauza dispoziției lui mereu fermecătoare sau pentru că este țigan? Sau pentru că a fost crescut de părinții tăi ca şi cum ați fi frați buni?

– Nu e nimic din toate astea. Îl disprețuiesc pe Merripen pentru că a refuzat să facă singurul lucru pe care i l-am cerut vreodată.

– Care a fost acela?

– Să mă lase să mor.

– Atunci cînd ai suferit de scarlatină, iar el te-a îngrijit?

– Da.

– Îl învinovățești pentru că ți-a salvat viața?

– Da.

– Dacă te simți mai bine, să știi că sînt convins că acum regretă, i-a spus aspru Cam, lăsîndu-se pe spătarul banchetei.

Au tăcut amîndoi iar Cam şi-a lăsat gîndurile să hoinărească. Se lăsa întunericul, dar ochii lui Leo continuau să strălucească, enervanți...

Atunci şi-a amintit.

Era copil şi nu-şi părăsise încă tribul. Văzuse un bărbat cu ochii lipsiți de culoare, duşi în fundul capului. Era distrus pentru că îi murise fata. Bunica lui îl avertizase să se țină departe de el.

– E *muladi*, îi spusese ea.

– Ce înseamnă asta, mami? întrebase Cam, agățîndu-se de mîna ei caldă şi aspră, asemenea rădăcinilor unui copac bătrîn.

– E bîntuit de un mort. Nu te apropia de el. Şi-a iubit mult prea mult fata.

Plin de milă pentru acel bărbat şi îngrijorat pentru propria soartă, el o întrebase:

– Şi eu voi fi *muladi* cînd tu vei muri, mami? Îşi iubea prea mult bunica.

În ochii înțelepți ai bunicii apăruse o lumină.

– Nu, Cam. Un *muladi* ține spiritul celui iubit între cele două lumi, nu vrea să-i dea drumul. Tu nu mi-ai face aşa ceva, nu-i aşa, puiule?

– Nu, mami.

Bărbatul murise la scurt timp după aceea. Îşi luase singur viaţa. Fusese o oroare dar şi o uşurare pentru întregul trib.

Cam privea acum înapoi cu mintea unui adult, cu înţelegere dar şi cu milă. Cum poţi să renunţi la femeia pe care o iubeşti? Cum să încetezi să o mai doreşti? Probabil că inima îţi este sfîşiată de durere. Bineînţeles că ai încerca să o ţii lîngă tine. Sau să o urmezi.

Au intrat amîndoi în casă, primul încruntîndu-se, cel de-al doilea zîmbind larg. Amelia şi Beatrix s-a repezit spre ei.

Amelia a deschis gura să-i spună ceva lui Leo, dar Cam i-a surprins privirea şi a clătinat din cap. Spre surprinderea lui, ea l-a ascultat şi şi-a înghiţit cuvintele. A întins mîna după haina lui Leo:

– O iau eu.

– Mulţumesc.

Evitau să se privească în ochi.

– Tocmai ne-am ridicat de la masă, a spus Amelia. Supa este încă fierbinte. Vrei şi tu?

Leo a clătinat din cap.

Neştiutoare, Beatrix s-a aruncat în braţele lui şi a turuit:

– Ai lipsit atît de mult! Şi s-au întîmplat atîtea! Merripen e bolnav iar eu am ajutat la prepararea unei licori care... S-a oprit, strîmbîndu-se. Miroşi urît. Ce...

– Spune-mi ce ai pus în licoare, a spus Leo, îndreptîndu-se spre scară. Beatrix l-a însoțit, vorbind fără încetare.

Cam a studiat-o pe Amelia cu atenție. Nici un detaliu nu a scăpat neobservat: nu-şi prinsese părul, care îi cădea în valuri pe spate, iar ochii îi erau obosiți. Avea nevoie de odihnă.

– Îți mulțumesc că l-ai găsit, i-a spus ea. Unde era?

– Într-o casă particulară, cu nişte prieteni.

Ea s-a apropiat şi a inspirat:

– Mirosul acesta…

– Opiu. Fratele tău a deprins un nou obicei, foarte scump.

– Nu ni le permiteam nici pe cele vechi, a spus Amelia începînd imediat să bată din picior. Era aşa mititică şi adorabilă că el abia se abținea să n-o ia în brațe şi să o sărute iar şi iar. Nu l-am omorît pe loc pentru că mi-am dat seama că n-ar fi simțit nimic, dar cînd se va trezi…

– Cum se simte Merripen? a întrerupt-o Cam, mîngîind-o pe braț.

Bătaia din picior a încetat.

– Încă mai are febră dar e mai bine. Win este cu el. I-am schimbat bandajul şi rana arată mai puțin dezgustător ca înainte. Să fie un semn bun?

– Este un semn bun.

L-a privit îngrijorată.

– Să-ți aduc ceva de mîncare?

Cam a clătinat din cap, zîmbind.

– Trebuie să fac o baie bună înainte. Aveau multe de discutat, dar toate mai puteau aştepta. Du-te la culcare, *monisha*. Eşti extenuată.

– Şi tu la fel, i-a spus Amelia, ridicîndu-se pe vîrfuri. Cam nu a schiţat nici un gest cînd ea l-a sărutat pe obraz. A ezitat puţin, apoi l-a întrebat: vii la mine la noapte?

Era deja prea mult pentru el. Era un semn de acceptare, dar ţinea prea mult la ea ca să profite de slăbiciunea ei.

– Nu. A luat-o în braţe. Ai mai multă nevoie de somn decît de dezmierdările mele.

Ea a roşit şi s-a lipit şi mai tare de el.

– Nu mă deranjează mîngîierile tale.

Cam a izbucnit în rîs.

– Asta spune tot despre priceperea mea ca amant.

– Vino la mine, i-a şoptit ea. Ţine-mă în braţe cît dorm.

– Pasărea mea colibri, a spus el atingîndu-i fruntea cu buzele, dacă te iau în braţe nu mă voi putea abţine să nu facem dragoste. Aşa că vom dormi în paturi separate. Doar în noaptea asta.

Cam s-a săpunit şi s-a clătit de trei ori ca să poată scăpa de mirosul de opiu din păr şi din piele. Şi-a şters părul cu un prosop, a îmbrăcat un halat negru din mătase şi a străbătut holul întunecat spre camera lui. Afară era furtună. Ploaia bătea cu putere în geamuri şi acoperiş iar fulgerele străbăteau cerul.

În şemineu ardea focul, împrăştiind lumină şi căldură. Cam a mijit ochii, curios, văzînd o siluetă sub cearşaf.

Amelia a ridicat capul de pe pernă.

– Mi-e frig, a spus, ca o explicație a prezenței ei acolo.

– Patul meu nu e mai cald ca al tău, a spus Cam apropiindu-se încet şi încercînd să nu se simtă ca un animal de pradă, să ignore focul care i se aprinsese în vene. Ştia ce dorea ea de la el şi era mai mult decît bucuros să o satisfacă.

– Ar fi mult mai cald dacă ai fi aici.

Părul îi cădea în valuri pe umeri, pînă la mijloc. Cam s-a aşezat lîngă ea şi i-a prins între degete o şuviță urmărind-o în jos, peste sfîrc. Amelia a inspirat scurt. S-a ridicat în genunchi şi l-a sărutat pe ureche.

– Eşti diferit de toți bărbații pe care i-am cunoscut, a spus ea. Nici nu am visat un bărbat ca tine. Eşti ca un personaj dintr-o poveste scrisă într-o limbă pe care nu o cunosc.

– Sînt prințul, sper.

– Nu. Eşti dragonul, un dragon frumos şi păcătos. Vocea îi devenise nostalgică. Cum ar putea cineva să ducă o viață normală, zi de zi, alături de tine?

Cam a prins-o cu putere şi a întins-o pe saltea.

– Poate că tu mă vei civiliza. S-a aplecat deasupra sînului ei şi l-a sărutat prin muselina subțire. Sau poate că vei ajunge să-l placi pe dragon. I-a găsit sfîrcul şi a început să se joace cu vîrful limbii.

– Cred că îl plac deja.

– Atunci stai liniştită şi lasă-mă să arunc flăcări deasupra ta.

Nici una dintre femeile cu care se culcase nu purta asemenea cămăşi de noapte, albe, încheiate pînă la gît. I se părea acum cea mai erotică piesă de îmbrăcăminte din cîte văzuse vreodată. Avea falduri şi volane de dantelă şi îi ajungea pînă la glezne.

În timp ce o săruta i-a desfăcut nasturii cămăşii de noapte, dezvelindu-i sînii. Şi-a plimbat palmele peste trupul ei, transferîndu-i căldura lui şi făcînd-o să încerce senzaţii noi. Apoi a scos inelul, cel pe care îl refuzase ea şi i l-a întins.

– Pune-l pe deget, mai întîi.

– Nu pot.

– Nu vom face dragoste dacă nu-l porţi.

– Eşti absurd.

– Iar tu eşti încăpăţînată. Cam s-a aplecat deasupra ei şi a sărutat-o. Doar în noaptea asta, Amelia. Poartă-mi inelul şi lasă-mă să-ţi ofer plăcere. A sărutat-o pe gît, lăsîndu-şi buzele să alunece de-a lungul acestuia. Ea a gemut uşor. O să te pătrund, o să te umplu, o să te ţin în braţele mele, nemişcată. O să urmez ritmul din adîncul trupului tău... şi n-o să mă opresc pînă cînd n-o să tremuri, cerîndu-mi mai mult. Ia inelul meu, iubito. Ia-mă pe de-a întregul.

Au făcut dragoste iar mai apoi au rămas lungiţi, unul lîngă celălalt, precum supravieţuitorii unui naufragiu. Cînd Cam şi-a recăpătat puterile – lucru care nu s-a

întîmplat prea curînd – şi-a îngropat nasul în gîtul Ameliei, inspirînd aroma pielii ei.

Amelia a început să răsucească inelul pe deget.

– Iar s-a înțepenit. În voce i se citea nemulțumirea.

Cam i-a prins încheietura şi i-a băgat degetul în gură. l-a umezit cu limba baza degetului, apoi i-a scos inelul cu ajutorul dinților şi l-a strecurat pe degetul lui.

– Te vei obişnui cu el, i-a spus Cam. Vei începe prin a-l purta cîteva minute, aşa cum caii se obişnuiesc cu căpăstrul. l-a zîmbit ironic văzîndu-i expresia.

A tras cearceaful peste trupurile amîndurora şi a continuat să o mîngîie. Amelia a oftat şi s-a cuibărit la pieptul lui.

– A propos, a şoptit el. Argintăria este la locul ei.

– Adevărat? a întrebat ea, pe jumătate adormită. Cum ai reuşit?

– Am stat de vorbă cu Beatrix în timp ce zdrobeam albinele. Mi-a explicat problema ei. Am convenit că are nevoie de hobby-uri noi care să o țină ocupată. Pentru început, o voi învăța să călărească. Mi-a spus că nu ştie.

– Nu a fost niciodată timp, cu tot ce... s-a apărat Amelia.

– Şşt... Ştiu asta, pasăre colibri. Datorită ție au fost cu toții în siguranță şi mereu împreună. Acum e timpul să fii şi tu ajutată. A sărutat-o cu blîndețe. Să te simți şi tu în siguranță, datorită cuiva.

– Dar nu vreau ca tu să...

– Haide, culcă-te, i-a şoptit Cam. Continuăm cearta mîine dimineață. Acum, însă... visează ceva frumos.

Amelia a dormit adînc şi a visat că se odihnea în cuibul unui dragon, la adăpostul aripii lui mătăsoase, în timp ce el trimitea flăcări spre oricine îndrăznea să se apropie. La un moment dat l-a simțit pe Cam coborînd din pat şi îmbrăcîndu-se.

– Unde te duci? a mormăit.

– Să văd ce face Merripen.

Ştia că ar fi trebuit să meargă cu el, pentru că starea lui Merripen o îngrijora, dar nu a reuşit să se ridice din pat din cauza epuizării.

Cam a învelit-o cu grijă, iar ea a dormit imediat la loc. S-a trezit cînd el s-a întors, s-a întins lîngă ea şi a luat-o în brațe.

– E mai bine? a şoptit ea.

– Nu. Dar nici nu e mai rău. Haide, închide ochii...

Merripen s-a trezit în dormitorul întunecat. Singura geană de lumină se strecura printre draperiile trase.

Capul îl durea îngrozitor. Limba îi era umflată iar gura uscată. Îl dureau toate oasele, chiar şi pielea... chiar şi genele îl dureau. Totul, cu excepția umărului rănit, care emana o căldură aproape plăcută.

A încercat să se mişte. Cineva s-a apropiat imediat de el.

Era Win. Fragilă, mirosind dulce, un spirit frumos apărut în întuneric. Nu a scos nici un cuvînt, doar l-a ajutat să ridice capul şi să înghită cîteva picături de apă. Acum putea vorbi – gura nu-i mai era atît de uscată.

Deci nu murise. Şi dacă nu o făcuse pînă atunci, însemna că scăpase. Nici nu ştia cum să accepte acest fapt. Obişnuita lui poftă de viață fusese înlocuită de o melancolie adîncă. Probabil că erau efectele morfinei.

Continuînd să-i susțină capul, Win îşi trecea degetele prin părul lui mătuit, murdar. Degetele ei uşoare pe scalpul lui îi trimiteau fiori de plăcere în tot trupul. Era însă atît de nemulțumit de faptul că era nespălat şi neajutorat încît s-a tras de sub mîna ei.

– Probabil că sînt în iad, a murmurat el.

Win i-a zîmbit cu multă tandrețe.

– Nu m-ai vedea, dacă ai fi acolo, nu crezi?

– Ba da... în iadul imaginat de mine.

Zîmbetul ei a devenit ironic şi întrebător. I-a sprijinit cu grijă capul pe pernă.

Win ar fi apărut în permanență în iadul lui Merripen. Din cauza ei avusese parte de cele mai profunde dureri din cîte puteau exista: agonia de a o dori fără să o aibă vreodată, de a o iubi fără a fi iubit în schimb. Iar acum se părea că avea să îndure chiar mai mult decît atît.

Win s-a aplecat deasupra lui şi a început să-i desfacă bandajul de pe umăr.

– Nu, a spus Merripen răguşit, ferindu-se. Era gol sub cearşaf şi duhnea a transpirație şi medicamente. Ca o sălbăticiune masivă. Şi periculos de vulnerabilă, ceea ce era şi mai rău. Dacă avea să continue să-l atingă, întreaga lui apărare se năruia şi Dumnezeu ştia ce putea să facă sau să zică. Trebuia să stea cît mai departe de ea.

– Vreau să-ți văd rana, Kev. Trebuie să-ți schimb bandajul. Întinde-te, stai liniştit şi lasă-mă să...

– Nu tu.

Să stea liniştit. De parcă aşa ceva ar fi fost posibil, de parcă nu ar fi fost în erecție din prima clipă în care îl atinsese. Nu era decît un animal şi o dorea şi aşa, bolnav, murdar, îmbibat în morfină... chiar ştiind că a face dragoste cu ea era ca şi cum i-ar fi semnat lui Win condamnarea la moarte. Dacă ar fi fost un bărbat credincios s-ar fi rugat cu ardoare ca Win să nu afle niciodată ce-şi dorea sau ce simțea pentru ea.

Cîteva clipe mai tîrziu, ea l-a întrebat, calmă:

– Cine vrei să-ți schimbe bandajul?

– Oricine, a spus Merripen, cu ochii închişi. Oricine în afară de tine.

Habar n-avea la ce se gîndea acum Win, dar tăcerea devenea tot mai apăsătoare. I-a auzit foşnetul rochiei.

– Bine, a spus ea. Voi trimite pe cineva cît de curînd.

Merripen a acoperit cu palma deschisă locul pe care stătuse ea. Trebuia neapărat ca inima lui să rămînă închisă, pentru că avea prea multe secrete.

În timp ce cobora treptele, Win s-a întîlnit cu Cam Rohan, care urca. Stomacul i s-a strîns. În compania bărbaților necunoscuți fusese mereu agitată, cuprinsă de nervozitate. Şi nu ştia niciodată cum anume să

reacționeze în prezența lui. Rohan își asumase rolul de cap de familie cu o ușurință uimitoare și îi furase inima surorii ei mai mari cu o îndemînare pe care nu o crezuse posibilă.

Ca și Merripen, Rohan era un bărbat masiv, viril. Tot ca și Merripen, era țigan dar se simțea mult mai în largul lui, acceptîndu-și originea. Rohan era calm și plăcut în timp ce Merripen era secretos și gînditor. Dar sub farmecul lui Rohan se ascundea un iz subtil de pericol. Părea să fi fost obișnuit cu un stil de viață pe care familia ei nu-l cunoscuse niciodată.

Era un bărbat cu multe secrete... ca și Merripen. Iar tatuajele identice o făcuseră pe Win să se întrebe ce legătură putea fi între ei.

S-a oprit și i-a zîmbit timid.

– Domnule Rohan.

– Domnișoară Winnifred. A privit-o enervant de insistent. Era încă supărată din cauza dialogului cu Merripen. Simțea cum îi ardeau obrajii.

– S-a trezit, înțeleg, a spus Rohan citind-o imediat.

– E supărat pe mine pentru că l-am păcălit să înghită morfina.

– Ție îți va ierta totul, i-a răspuns Rohan.

Win se sprijinise de balustradă și se uita absentă în depărtare. Simțea dorința stranie de a comunica cu acest străin prietenos, deși nu avea nici cea mai mică idee ce anume putea să-i spună.

Rohan a așteptat-o în tăcere, fără să o grăbească. Prezența lui îi făcea plăcere. Era obișnuită cu brus-

chețea lui Merripen şi cu auto-distrugerea lui Leo, aşa că îi plăcea să fie în compania unui bărbat atît de echilibrat.

– I-ai salvat viața lui Merripen, a început ea. Se va face bine.

Rohan o privea atent.

– Ții la el.

– Bineînțeles, ca toți ceilalți, a răspuns mult prea repede Win, după care a făcut o pauză. Cuvintele se pregăteau să zboare de parcă ar fi avut aripi. Efortul de a rămîne tăcută era epuizant. Se simțea pustiită şi cuprinsă de frustrare atunci cînd se gîndea la bărbatul aflat la etaj şi la imensa distanță care fusese mereu, mereu între ei.

– Şi eu vreau să mă fac bine, a izbucnit ea. Vreau... vreau... A închis gura, gîndindu-se ce putea el să creadă. Supărată că îşi pierduse controlul, şi-a trecut mîna peste față şi şi-a frecat tîmplele.

Rohan părea să o înțeleagă perfect. Şi, slavă Domnului, în priviri nu i se citea milă.

– Te vei face bine, surioară.

A clătinat din cap, mărturisind:

– Îmi doresc atît de mult asta încît mă tem să mai sper.

– Să nu-ți fie niciodată frică să speri, i-a spus Rohan cu blîndețe.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Amelia nu reuşea să înţeleagă cum de putuse să doarmă pînă după prînz. Asta i se datora lui Cam, a cărui simplă prezenţă o ajuta să se relaxeze. Ca şi cum mintea ei îi încredinţase automat toate grijile, dîndu-i voie să doarmă ca un prunc.

Nu-i plăcea deloc asta.

Nu voia să depindă de el şi totuşi asta se întîmpla.

S-a îmbrăcat cu o rochie de culoarea ciocolatei, tivită cu catifea roz şi s-a dus să-l vadă pe Merripen, al cărui posomorîre nu i-a umbrit bucuria însănătoşirii lui.

În timp ce cobora a aflat de la menajeră că doi domni tocmai sosiseră de la Londra şi fuseseră primiţi în bibliotecă de domnul Rohan. Amelia şi-a spus că unul din ei trebuia să fie constructorul chemat de Cam. Curioasă, s-a îndreptat spre bibliotecă şi s-a oprit în prag.

Bărbaţii au tăcut. Trei dintre ei erau aşezaţi în jurul mesei iar Leo se ţinea în umbră, într-un colţ. S-au ridicat cu toţii, cu excepţia lui Leo care a rămas tolănit în fotoliu, de parcă acest semn de curtoazie îl solicita prea mult.

Cam era îmbrăcat cu aceeaşi eleganţă nestudiată ca întotdeauna. Hainele îi erau bine croite dar nu purta

cravată. S-a apropiat de Amelia şi a luat-o de mînă. I-a ridicat-o la buze şi i-a sărutat-o. Gestul lui posesiv nu i-a scăpat nici unuia.

– Domnişoară Hathaway. Tonul lui era politicos, dar în ochi îi juca o luminiță păgînă. Ai venit la fix. Domnii au venit de la Londra ca să discutăm despre refacerea casei Ramsay. Dă-mi voie să ți-i prezint.

Pe constructor îl chema John Dashiell şi părea să aibă spre patruzeci de ani, iar ajutorul lui se numea Francis Barksby. Dashiell îşi cîştigase reputația de constructor cu cîțiva ani în urmă, cînd lucrase la refacerea hotelului *Rutledge* şi de atunci dusese la bun sfîrşit cîteva proiecte importante pe tot cuprinsul Angliei. Împreună cu fratele lui pusese bazele unei firme prospere, aplicînd un nou concept, cel de a avea propria echipă de meşteri, în loc să angajeze din afară oameni de diverse meserii.

Dashiell era un bărbat atrăgător, solid, mereu zîmbitor. Ți-l puteai imagina cu uşurință, la început de drum, pe post de ucenic al unui tîmplar, cu ciocanul în mînă.

– Ce plăcere, domnişoară Hathaway. Mi-a părut rău să aud că Ramsay House a ars. Din fericire ați scăpat cu toții cu viață. Multe familii nu au fost atît de norocoase.

Ea a dat din cap.

– Mulțumim, domnule. Vă sîntem recunoscători pentru că ne veți spune ce este de făcut cu casa.

– Mă voi strădui, a asigurat-o el.

– Aveți şi un arhitect la firmă, domnule Dashiell? Fratele meu se pricepe la arhitectură. Din păcate are foarte multă treabă la Londra.

– Chiar sîntem în căutarea unui al doilea arhitect, spuse Cam, care să preia o parte din proiecte. A aruncat o privire spre Leo, apoi s-a întors din nou cu fața la Amelia. Sper să-l conving pe lordul Ramsay să ne însoțească la casă. Avem nevoie de opinia lui.

– Nu mai am demult opinii, a spus Leo. Mai nimeni nu era de acord cu el, afirmațiile lui dovedind clar că nu te puteai baza pe judecata lui.

Cum-necum, Cam a reuşit să-l convingă pe Leo să-i însoțească la Ramsay House. Ceva mai tîrziu, cînd erau doar ei doi, Cam i-a povestit Ameliei că Leo bombănise tot timpul cît Dashiell desenase şi notase. Cînd şi cînd, însă, el discutase despre ornamentele baroce şi despre simetria şi proporțiile care trebuiau respectate în proiectarea casei.

– I-ai spus domnului Dashiell că domnul Frost este şi el în Hampshire?

Se plimbau agale pe aleea care ducea spre pădure. Se lăsa seara. Cam a încetinit pasul, ca să țină ritmul cu ea. I-a scos una din mănuşi şi i-a ținut mîna într-a lui.

– Nu, nu i-am spus. De ce aş fi făcut-o?

– Domnul Frost este un arhitect bun şi s-a oferit să ne ajute, în calitate de prieten de familie.

– Nu este prieten de familie, a spus sec Rohan. Şi nu avem nevoie de el. Nu are ce căuta la Ramsay House.

– Vrea să facem pace. A fost foarte drăguț și și-a oferit serviciile, dacă avem vreodată nevoie...

– Cînd?

Uimită de tonul lui, de cuvintele pe care le rostise rapid, ca o mitralieră, Amelia a clipit.

– Cînd ce?

Cam s-a oprit și s-a întors cu fața spre ea. Figura îi era împietrită.

– Cînd și-a oferit nenorocitele de servicii?

– A venit în vizită cînd erai plecat. Nu-l mai văzuse niciodată atît de nervos. A vrut doar să-și ofere ajutorul.

– Dacă chiar crezi că doar asta voia înseamnă că ești mai naivă decît credeam.

– Nu sînt naivă, a spus ea indignată. Și nu ai motive să fii gelos. Nu am făcut și nu am spus nimic nelalocul lui.

Ochii lui străluceau periculos.

– Erați singuri în cameră?

Pe Amelia o uimea reacția lui. Nici un bărbat nu o mai privise cu o asemenea furie posesivă. Nu știa dacă să se simtă flatată, îngrijorată sau alarmată. Sau toate la un loc.

– Da, eram singuri. Cu ușa deschisă. Așa cum se obișnuiește.

– În lumea *gadjo*, poate. Nu și la țigani. A tras-o lîngă el, ridicînd-o pe vîrfuri. Nu te vei mai afla niciodată singură în compania unui bărbat, cu excepția lui Merripen și a fratelui tău. Sau fără permisiunea mea.

Amelia rămăsese cu gura căscată.

– Permisiune?

– Niciodată, a repetat el printre dinți.

Simțea că izbucneşte, dar a încercat să rămînă calmă.

– Vezi, de asta nu mă mărit cu tine. Nu admit să mi se dicteze. Nu admit...

Cam a făcut-o să tacă cu un sărut. Şi-a încleştat degetele în părul ei atunci cînd ea a încercat să-şi întoarcă fața. Pentru că nu avea cum să se elibereze, Amelia a încercat să rămînă rece, nemişcată. Dîndu-şi seama că ea nu-i răspundea, Cam a ridicat capul şi a privit-o.

– Nu este casa ta iar eu nu sînt...

A sărutat-o din nou, tot mai adînc, pînă cînd ea a gemut uşor. A lipit-o de trunchiul unui copac şi şi-a strecurat piciorul printre fustele ei.

– Nu, Cam, a şoptit Amelia în timp ce buzele lui îi alunecau de-a lungul gîtului. El a ignorat-o şi a început să-i desfacă corsetul. I-a dezvelit sînul şi a început să se joace cu sfîrcul ei. Nu aici, a mai reuşit ea să spună.

– Amelia... eu... S-a oprit, încercînd să se adune. Nu mă pot abține să nu fiu gelos, aşa cum nu pot să nu fiu pe jumătate țigan. Voi încerca însă să nu exagerez. Spune-mi că vei fi soția mea.

– Te rog, lasă-mă să-ți dau mai tîrziu răspunsul. Cînd voi gîndi limpede.

– Gîndeşti prea mult. A sărutat-o pe frunte. Nu-ți promit o viață perfectă. Dar îți pot promite că îți voi oferi tot ce am. Vom fi împreună. Tu în mine, eu în tine... A

ținut-o aproape şi a oftat. Bine. Dă-mi mai tîrziu răspunsul tău. Dar nu uita... Dragonii nu au prea multă răbdare.

Dashiell şi ajutorul lui au mai rămas încă o zi în Hampshire şi au vizitat iar Ramsay House, făcînd noi schițe şi măsurători. La invitația lui Dashiell, Amelia i-a însoțit, bucuroasă să-i vadă la lucru.

Între timp, Cam s-a întîlnit cu administratorul domeniului, domnul Gerald Pym. El era angajatul unei firme din Portsmouth care încheiase demult un contract de administrare a domeniului Ramsay. Pym fusese trimis de urgență, după ce se aflase de incendiu, pentru a evalua situația şi a întocmi un raport. Trebuiau discutate reparațiile, ce era de făcut pentru a dezvolta domeniul şi contractul cu Dashiell. Multe lucruri trebuiau hotărîte într-un timp scurt, astfel încît să nu plece şi puținii arendaşi care rămăseseră. Puteau doar să spere că în viitor mai mulți arendaşi aveau să fie atraşi aici, asigurînd familiei Hathaway veniturile atît de necesare.

Şi totul depindea de cît avea să trăiască Leo.

Pentru că lordul Ramsay era cel care trebuia să se întîlnească cu domnul Pym, Cam l-a obligat să-i stea alături. Nu pentru că ar fi putut contribui cu o idee măcar, ci doar ca un gest simbolic.

– Şi apoi, i-a spus Cam Ameliei, dacă tot e să mă plictisesc discutînd afaceri *gadjo*, nu văd nici un motiv pentru care Leo ar trebui scutit. Îi aruncase o privire posesivă, studiindu-i rochia din lînă verde şi pelerina neagră, cu aplicații din blană.. N-ar trebui să te las să

pleci cu Dashiell şi Barksby, i-a spus el. Eşti singura femeie de acolo. Nu-mi place deloc.

– Totul e cît se poate de nevinovat, i-a răspuns ea. Sînt nişte domni iar eu…

– Tu eşti logodită, i-a spus el scurt. Cu mine.

Inima Ameliei a început să bată cu mai multă putere.

– Da, ştiu, i-a răspuns fără să-l privească.

Cuvintele ei au părut să-i facă plăcere. A închis uşa cu piciorul şi şi-a strecurat mîinile pe sub pelerina ei. A sărutat-o lung, după care i-a dat drumul din îmbrățişare, nu înainte să-i şoptească ceva la ureche. Vorbele lui i-au pătruns pînă în adîncul sufletului:

– Diseară.

Amelia se plimba în jurul a ceea ce mai rămăsese din Ramsay House, vorbind însufleţită cu John Dashiell şi întrebîndu-l despre proiectele lui trecute, despre ambiţiile lui şi despre felul în care lucra cu fratele ei.

– Ne ciocnim capetele destul de des, i-a răspuns Dashiell, clipind din cauza soarelui după-amiezii. Un zîmbet fugar i-a luminat faţa. Nu ne place nici unuia să facem compromisuri. Eu îl acuz de încăpăţînare, el mă acuză de aroganţă. Necazul este că amîndoi avem dreptate.

Amelia a rîs:

– Dar faceţi treabă bună.

– Da. Trebuie să găsim o cale de mijloc ca să ne putem plăti facturile. Ia-mă de braţ. Terenul este destul de denivelat.

Brațul lui era ferm. A simțit că îl plăcea cu adevărat.

– Mă bucur foarte mult că ai venit în Hampshire, domnule Dashiell. Şi ştiu că lordul Ramsay apreciază tot ce faci pentru familia noastră.

– Adevărat?

– Oh, da. Sînt convinsă că ți-ar fi spus-o chiar el, dar este foarte... preocupat în ultima vreme.

– De fapt, noi ne-am cunoscut mai demult, a spus Dashiell. Cu doi ani în urmă, pe cînd lucra pentru Rowland Temple. Deşi fratele tău nu pare să-şi mai amintească. M-a impresionat, la acea vreme. Era un bărbat plăcut şi foarte stăpîn pe el. Cu multe proiecte de viitor.

Amelia şi-a coborît privirea.

– Ştiu că s-a schimbat mult de atunci.

– Este un alt om.

– Nu şi-a mai revenit după moartea logodnicei lui, a spus Amelia abia şoptit. Uneori mă tem că nu-şi va mai reveni niciodată.

Dashiell s-a întors cu fața spre ea. În ochi i se citea compasiunea.

– Acesta este prețul plătit în numele iubirii. Mă tem că eu nu cred că merită să suferi atît. Chiar şi atunci cînd iubeşti trebuie să o faci cu moderație.

Părea un lucru de bun-simț. Amelia ar fi vrut să-i spună că era de acord, dar cuvintele i s-au oprit în gît. A reuşit doar să rîdă încet.

– Dragoste şi moderație, a spus ea cu voce tare. Nu e ceva ce ar inspira poeții, nu crezi?

– Nu mi se pare deloc o viață prea tihnită, cea din versurile poeților. Să fim cu toții la bunul plac al pasiunii, să ne smulgem părul din cap pentru iubire…

– Sau să călăreşti la miez de noapte, a spus Amelia. Să-ți trăieşti propriile vise şi fantezii.

– Exact. Un adevărat dezastru.

– Sau o adevărată poveste de dragoste, a spus ea.

– Ai vorbit ca o femeie.

Amelia a izbucnit în rîs.

– Da, domnule Dashiell, mărturisesc că nu sînt imună la ideea de romantism. Sper că asta nu-ți va strica buna impresie despre mine.

– În nici un caz. De fapt… Tonul i s-a îmblînzit. Sper să te pot vizita în timpul lucrărilor la Ramsay House. Compania unei femei atît de frumoase şi fermecătoare îmi face mare plăcere.

– Mulțumesc, i-a spus Amelia îmbujorîndu-se. Se uita la bărbatul bine îmbrăcat din fața ei dar în fața ochilor îl avea pe cel cu chip frumos, cu ochi de aur şi gură de înger păcătos. Exotic, imprevizibil, de neîmblînzit. Şi mie îmi face plăcere compania ta, domnule. Dar ar trebui să ştii că eu şi domnul Rohan avem o înțelegere. Eu…

Din fericire însoțitorul lui a înțeles rapid ce voia să spună. Nu a părut deloc surprins.

– Mă temeam eu că aşa stau lucrurile. Nu mi-a scăpat felul în care te privea Rohan. Dădea de înțeles că te doreşte doar pentru el. Şi nu e de condamnat, a zîmbit el.

Pentru că nu ştia ce să-i răspundă, Amelia şi-a îndreptat atenţia spre casă. Nu era obişnuită cu asemenea comentarii la adresa ei. A urmărit cu privirea conturul acoperişului. Casa semăna cu o navă eşuată iar ferestrele aduceau cu rănile unui animal sălbatic. Ferestrele... a surprins o mişcare. Şi un chip.

Trebuie să fi scos un sunet de vreme ce Dashiell s-a uitat mai atent la ea şi i-a urmărit privirea, spre casă.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat-o imediat.

– Mi s-a părut... S-a agăţat de mîneca lui ca un copil înfricoşat. Am crezut că era cineva în spatele geamului.

– Poate că era Barksby.

Barksby venea însă de după colţul casei iar figura pe care o văzuse ea era la etaj.

– Să mă duc să văd? a întrebat Dashiell, îngrijorat.

– Nu, i-a răspuns imediat Amelia, reuşind să zîmbească slab. Poate că doar s-a mişcat draperia. Sînt sigură că nu este nimeni.

După ce Dashiell şi Barksby au pornit spre Londra, Cam s-a întors în birou însoţit de domnul Pym, ca să mai stea de vorbă. Sătul de discuţiile legate de administrarea domeniului, Leo s-a retras în camera lui. Iar Amelia s-a dus să o caute pe Win.

Sora ei era în salonul de la etaj, cuibărită într-un fotoliu, cu o carte în mînă. Dădea paginile fără să dea impresia că citeşte şi a oftat uşurată cînd a văzut-o pe Amelia intrînd.

– Toată ziua am vrut să vorbesc cu tine. S-a dat deoparte ca să-i facă loc lîngă ea. Ai părut foarte absentă după vizita făcută la Ramsay House. Din cauză că ai văzut casa? Sau din cauza domnului Dashiell? A încercat să flirteze cu tine?

– Cerule! a rîs Amelia. De unde ți-a venit ideea asta?

Win a zîmbit, ridicînd din umeri.

– Părea fermecat de tine.

– Pfui!

Win a zîmbit şi mai larg, semănînd tot mai mult cu Win cea de dinainte de boală.

– Faci aşa doar pentru că ştii că Rohan e la cheremul tău.

Amelia a făcut ochii mari şi s-a uitat în jur, speriată să nu o fi auzit cineva.

– Şşt! Win! Nu este nimeni la cheremul meu. Ce expresie îngrozitoare! Nu pot să cred...

– Hai, recunoaşte, a spus Win, amuzată de stînjeneala surorii ei. Ai devenit o femeie fatală.

Amelia şi-a dat ochii peste cap.

– Continuă să rîzi de mine şi nu-ți voi spune ce s-a întîmplat la Ramsay House.

– Poftim? Te rog, Amelia, spune-mi! Aici poți să mori de plictiseală.

Ameliei nu-i era prea uşor să vorbească despre ce se întîmplase acolo.

– Poate par nebună, dar... cînd mă plimbam cu domnul Dashiell am văzut un chip la una din ferestrele de la etaj.

– Era cineva înăuntru? a întrebat Win în şoaptă. I-a prins în mîini degetele înghețate.

– Era... Laura.

– Oh.

– Ştiu că este greu de crezut...

– Nu, nu este. Aminteşte-ți cum i-am văzut chipul în lampa magică. Şi... A ezitat. Am fost în pragul morții, aşa că nu-mi e deloc greu să cred în asemenea apariții.

Tăcerea era apăsătoare. Amelia încerca să rămînă rațională, să-şi repete că aşa ceva era imposibil. A vorbit cu dificultate:

– Crezi că Laura îl bîntuie pe Leo?

– Dacă e aşa, o face din dragoste.

– Cred că asta l-a înnebunit. Cum putem opri totul?

– Nu putem. Leo este singurul care o poate face.

– Scuză-mă, dar nu pot fi atît de fatalistă. Trebuie să facem ceva.

– N-ai decît, dacă vrei să treacă pragul prăpastiei.

Amelia s-a ridicat şi a privit-o cu ochi mari. La ce se aştepta Win din partea ei? Să stea pasivă şi să aştepte ca Leo să se autodistrugă?

Extenuarea şi furia se amestecau. Se săturase de toate: să gîndească, să-şi facă griji, să se teamă şi să aibă parte doar de ingratitudinea surorilor şi a fratelui ei.

– Toată familia noastră poate să se ducă naibii, a spus ea cu năduf şi a ieşit, ca să nu mai spună şi altele.

Nu a mai coborît la cină, ci s-a retras în camera ei şi s-a aşezat în pat, complet îmbrăcată. A rămas uitîndu-se în tavan pînă la apusul soarelui. A închis ochii iar cînd

i-a redeschis în încăpere era complet întuneric. A simțit că se mişca cineva lîngă ea şi a întins mîna.

– Cam, a şoptit. I-a simțit inelul de aur de pe degetul mare şi s-a relaxat.

Cam nu a scos un cuvînt. A dezbrăcat-o încet apoi a sărutat-o lung. Cu fiecare respirație pieptul lui se lipea şi mai tare de sfîrcurile ei, făcînd-o să geamă înfundat.

Gura lui s-a desprins de a ei şi a început să coboare pe umeri, pe piept, de parcă ar fi vrut să o guste bucățică cu bucățică.

O bătaie în uşă i-a întrerupt brusc.

– Dumnezeule! a şoptit Amelia, înghețînd pe loc.

Bătaia s-a repetat, mai puternică. S-a auzit vocea lui Poppy:

– Nu poate aştepta, Poppy? a strigat Amelia.

– Nu.

Amelia s-a dat jos din pat iar Cam s-a răsucit pe burtă, mormăind o înjurătură. Ea a reuşit să-şi găsească capotul şi l-a tras repede pe ea. S-a dus la uşă şi a întredeschis-o.

– Ce s-a întîmplat, Poppy? E miezul nopții.

– Ştiu, a spus Poppy, evitîndu-i privirea. N-aş fi venit, dar... nu ştiam ce să fac. Am avut un coşmar îngrozitor. Era despre Leo şi părea atît de real! Nu puteam să adorm la loc fără să mă conving că e bine. Aşa că m-am dus în camera lui şi... Leo a dispărut.

Amelia a clătinat din cap, exasperată.

– Lasă-l pe Leo. O să-l căutăm mîine dimineață. N-are rost să pornim noaptea în căutarea lui, pe frig şi întuneric. Probabil că s-a dus în sat, la tavernă...

– Am găsit asta în camera lui. Poppy i-a întins o foaie de hîrtie.

Încruntată, Amelia a citit biletul.

Îmi pare rău.
Nu mă aştept să înțelegeți. E mai bine aşa.

Urmau alte cîteva cuvinte mîzgălite, apoi:
... sper ca într-o bună zi...

Iar la sfîrşit, din nou:
Îmi pare rău.

Biletul nu era semnat. Nici nu era nevoie.

Vocea Ameliei era calmă, surprinzînd-o chiar şi pe ea.

– Du-te la culcare, Poppy.

– Dar biletul... Cred că înseamnă că...

– Ştiu ce înseamnă. Du-te să te culci, draga mea. Totul va fi bine.

– Îl vei căuta?

– Da. Şi îl voi găsi.

Stăpînirea de sine a părăsit-o în clipa în care a închis uşa. Cînd a aprins lampa, Cam era deja în picioare şi îşi trăgea cizmele. Degetele i-au tremurat cînd i-a întins biletul.

– Nu e un gest lipsit de sens. Chiar vrea să facă asta. Poate că deja...

– Unde e cel mai probabil să se fi dus? a întrerupt-o Cam. Undeva pe domeniu?

Amelia şi-a amintit chipul Laurei apărut la geam.

– Este la Ramsay House, a spus. Du-mă acolo, te rog.

– Bineînțeles. dar mai întîi trebuie să te îmbraci. I-a zîmbit încurajator, mîngîind-o pe obraz. Te ajut eu.

– Orice bărbat care ar mai vrea să intre în familia noastră după toate astea trebuie să fie nebun de legat.

– Căsătoria este o instituție, a spus el împăciuitor şi i-a ridicat rochia care fusese aruncată pe jos ceva mai devreme.

Au plecat călare spre Ramsay House, galopînd cu o viteză aproape înfricoşătoare. Se simțea însă în siguranță, pentru că brațul lui o susținea. Se temea de ce aveau să găsească la Ramsay House. Dacă se întîmplase ceva rău nu mai avea ce face. Dar nu mai era singură. Era alături de un bărbat care părea să o înțeleagă pe deplin.

Cînd s-au apropiat de casă au văzut un cal care păştea liber. S-au bucurat. Însemna că Leo era acolo şi nu mai trebuiau să răscolească tot ținutul Hampshire ca să-l găsească.

Cam a ajutat-o pe Amelia să descalece şi a luat-o de mînă.

– Poate că ar trebui să aştepți aici, a spus ea în prag. Intru doar eu şi...

– În nici un caz!

– Poate că ar fi mai bine să-l abordez doar eu, pentru început.

– Nu mai e în toate mințile. Nu intri fără mine.

– E fratele meu.

– Iar tu eşti *romni* a mea.

– Ce înseamnă asta?

– Îți explic mai tîrziu. I-a furat un sărut şi a cuprins-o de umeri. Au intrat împreună în casa tăcută, ca un mausoleu, mirosind a praf şi fum. Au căutat peste tot la parter dar nici urmă de Leo. Întunericul era adînc, dar Cam se orienta cu uşurința unei pisici.

De sus s-a auzit un zgomot de lemn trosnind. Amelia a tresărit. S-a repezit pe scări, urmată îndeaproape de Cam. Cînd au ajuns la prima treaptă, el a strîns-o de încheietură, semn să-l lase să o ia înainte. A testat treaptă cu treaptă, înainte să o lase pe Amelia să păşească. În timp ce urcau, aerul se răcea tot mai mult, pînă cînd a simțit că-i treceau ace prin oase. Buzele i se uscaseră iar dinții i se încleştaseră.

O lumină ca de gheață se ivea din camera din capătul holului. Amelia a înțeles cu tristețe de unde anume venea.

– Camera albinelor.

– Albinele nu zboară noaptea, a şoptit Cam. Dar dacă vrei să aştepți aici...

– Nu. Amelia şi-a adunat tot curajul şi l-a urmat. Îi era tipic lui Leo să aleagă tocmai locul care o speria de moarte.

S-au oprit în prag, Cam blocîndu-i parțial vederea.

Amelia s-a uitat peste umărul lui şi a simțit cum i se taie răsuflarea.

Nu era Leo, ci Christopher Frost care stătea în fața

unui lambriu desprins din peretele unde se afla colonia de albine. Milioane de aripi băteau ritmic, scoțînd un bîzîit uniform. Mirosul de miere fermentată şi de lemn putrezit plutea greu prin aer.

Christopher s-a întors brusc şi a scos ceva din buzunar. Un pistol.

Cei doi au înghețat, ca într-un tablou întunecat. Amelia era şocată.

– Christopher, a rostit ea uimită. Ce cauți aici?

– Dă-te înapoi, i-a spus Cam, încercînd să o facă să treacă în spatele lui. Amelia nu voia ca el să rămînă în bătaia pistolului, aşa că nu s-a mişcat.

– Ați venit după ea, înțeleg. Christopher părea uimitor de calm. Îi privea pe rînd, ținînd ferm pistolul.

– După ce? Uluită, Amelia privea la gaura din perete. Era rectangulară, cu o înălțime de vreun metru şi jumătate. De ce ai desprins lambriul?

– A fost construit special ca să mascheze o ascunzătoare, a răspuns Cam.

Se părea că amîndoi ştiau mai multe decît ea despre Ramsay House.

– Ce să ascundă?

– A fost proiectată cu mult timp în urmă, i-a răspuns Christopher. Aici se ascundeau preoți catolici persecutați.

Mintea ei obosită încerca să priceapă totul. Citise despre astfel de ascunzători. Cu mult timp în urmă, în Anglia, preoții romano-catolici fuseseră vînați şi executați. Unii scăpaseră refugiindu-se în casele credin-

cioşilor catolici. Dar Amelia nu bănuise niciodată că şi la Ramsay House putea exista un asemenea loc.

– Cum ai aflat de... Îi era greu să vorbească, aşa că a făcut semn spre gaura din perete.

– Am găsit cîteva menţiuni în jurnalul privat al arhitectului William Bissel. El se află acum în posesia lui Rowland Temple.

Două sute de ani mai tîrziu, ascunzătoarea fusese descoperită... ocupată de o colonie de albine.

– Ce ţi-a spus domnul Temple despre acest loc? Ce speri să găseşti?

Christopher o privea amuzat.

– Faci pe ignoranta sau chiar nu ai idee?

– Lasă-mă pe mine să ghicesc, a spus Cam. Are probabil legătură cu comoara ascunsă la Ramsay House. A ridicat din umeri văzîndu-le privirile uimite. Westcliff mi-a pomenit ceva, în treacăt.

– Comoară? Aici? Amelia s-a încruntat. Mie de ce nu mi-a spus nimeni?

– Putea fi doar un zvon nefundat. Iar originile unei aşa-zise comori nu pot fi pomenite în companii alese. I-a aruncat lui Christopher o privire de gheaţă. Pune pistolul deoparte. N-avem intenţia să ne amestecăm.

– Ba avem! a spus Amelia iritată. Dacă există o comoară aici, ea îi aparţine lordului Ramsay. Şi de ce nu i se pot pomeni originile?

I-a răspuns Frost, continuînd să-l ţintească cu pistolul pe Cam:

– Pentru că este vorba de aur şi bijuterii dăruite în secolul al şaisprezecelea de regele James persoanei iubite. Cuiva din familia Ramsay.

– Regele a avut o aventură cu lady Ramsay?

– Cu lordul Ramsay, de fapt.

– Oh, a spus Amelia. Deci crezi că această comoară este ascunsă aici. Şi în tot acest timp ai încercat să o găseşti. Prietenia pe care mi-ai oferit-o, regretul că m-ai părăsit cîndva... totul a fost prefăcătorie! Doar ca să alergi după cai verzi pe pereți.

– N-a fost întru totul prefăcătorie, i-a spus implorînd milă din priviri. Chiar doream să reluăm relația, asta pînă cînd am înțeles că te-ai îndrăgostit de un țigan. Iar eu nu primesc ceea ce a fost deja pîngărit.

Furioasă, Amelia şi-a încleştat pumnii.

– Nu meriți nici să-i ştergi ghetele! a exclamat ea, zbătîndu-se să se desprindă din încleştarea brațelor lui Cam.

– Lasă-l, a murmurat Cam. Nu merită. Liniştește-te.

Amelia l-a ascultat dar a continuat să-i arunce priviri reci.

– Chiar dacă aici s-ar afla o comoară, n-o vei putea lua. În perete se adăpostesc cel puțin două sute de mii de albine.

– Iată de ce sosirea voastră a fost chiar un noroc. A îndreptat pistolul spre pieptul ei şi i s-a adresat lui Cam: o să-mi aduci tu comoara, altfel o omor.

– Nu te mişca, i-a spus Amelia lui Cam. N-ar îndrăzni.

– Ai de gînd să-i rişti viaţa, Rohan? l-a întrebat sfidător Frost.

Amelia s-a agăţat de braţul lui, văzîndu-l că încerca să se elibereze.

– Să nu faci asta!

– Uşor, *monisha*. A prins-o de umeri şi a scuturat-o uşor. Şşt. Nu mă ajuţi deloc. S-a uitat la Christopher: las-o să plece. Voi face tot ce-mi ceri.

Christopher a clătinat din cap.

– Prezenţa ei este pentru tine un motiv excelent pentru a coopera. l-a făcut semn cu mîna: du-te şi caută.

– Ai înnebunit, i-a spus Amelia. Comori ascunse, pistoale în miez de noapte... S-a oprit văzînd o umbră albă, ca de gheaţă, plutind prin aer. O adiere rece a străbătut încăperea.

Christopher nu a părut să simtă schimbarea bruscă de temperatură sau să vadă dansul umbrei translucide.

– Acum, Rohan.

– Cam...

– Şşt. A mîngîiat-o fugar pe obraz.

– Dar albinele...

– Nu-i nimic. Cam s-a aplecat şi a ridicat felinarul. S-a apropiat de ascunzătoare şi i-a luminat intrarea. Albinele au început să i se aşeze pe braţe şi umeri, pe cap. Amelia îl privea fix. L-a văzut tresărind şi şi-a dat seama că fusese înţepat. Cuprinsă de panică, încerca să respire normal.

– Nu-i nimic aici, s-a auzit vocea lui înfundată. Doar albine şi faguri.

– Trebuie să fie, a răbufnit Christopher. Intră şi găseşte-o.

– Nu poate! a strigat Amelia. Îl vor omorî!

A îndreptat din nou pistolul spre ea.

– Du-te!

Albinele i se tîrau pe părul negru, pe față, pe ceafă. Amelia se simțea ca într-un coşmar.

– Nu e nimic aici. Vocea lui Cam era uimitor de calmă.

Christopher părea acum mulțumit de situație.

– Nu te-ai uitat bine. Du-te pînă în capăt şi să nu te întorci fără comoară.

Amelia avea lacrimi în ochi.

– Eşti un monstru, i-a spus cu furie. Nu e nimic acolo şi o ştii prea bine.

– Uită-te la tine cum plîngi după iubitul tău țigan. Cît ai decăzut!

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, o lumină alb-albăstruie a inundat camera. Felinarul s-a stins. Amelia a clipit şi s-a frecat la ochi, întorcîndu-se să vadă de unde venea lumina. Se simțea o energie ciudată, încărcată de răceală. S-a aruncat spre Cam cu brațele desfăcute. Albinele au roit înapoi spre stup. Aripile lor păreau nişte scîntei în lumina albastră.

Amelia a ajuns la Cam şi l-a strîns în brațe.

– Eşti rănit? l-a întrebat, pipăindu-l speriată.

– Nu. Doar o înțepătură-două. Eu... S-a oprit şi a inspirat adînc.

Amelia s-a răsucit şi i-a urmărit privirea. Două forme distorsionate de lumina ciudată se luptau pe pistol. Cine era? Cine mai intrase în încăpere? Într-o clipă, Cam a trîntit-o la pămînt.

– Rămîi acolo. După care s-a repezit la cei doi combatanți.

Dar ei se despărțiseră deja. Unul căzuse la pămînt, cu pistolul în mînă, celălalt alerga spre uşă. Cam s-a dus la cel căzut iar celălalt a reuşit să iasă. Uşa s-a trîntit cu putere în urma lui, deşi nu o atinsese nimeni.

Amelia s-a ridicat, uimită. Lumina începea să se risipească. Doar o umbră albăstruie contura cele două siluete.

– Cam? a întrebat ea nesigură.

– Totul e în regulă, pasăre colibri. Vino încoace.

Amelia a simțit să-şi pierde răsuflarea cînd a văzut cine era intrusul.

– Leo! Ce... cum...

– Şi eu voiam să te întreb acelaşi lucru, a spus încet Leo. Ce naiba căutai aici?

Amelia s-a aşezat lîngă Cam, continuînd să-l privească pe fratele ei.

– Poppy a găsit biletul tău. Am venit într-un suflet pentru că am crezut că vrei... să-ți faci rău.

– Asta era ideea, a spus Leo. Dar m-am oprit mai întîi la tavernă, să beau ceva. Iar cînd am ajuns aici era cam multă aglomerație. Pentru sinucidere ai nevoie de intimitate, zic eu.

Amelia era furioasă pe calmul lui. Ochii i s-au pironit pe pistol, apoi i-a privit din nou chipul. Fantoma era în

continuare cu ei, şi-a spus. Aerul rece îi împietrise fața şi abia dacă îşi mai putea mişca buzele.

– Domnul Frost era la vînătoare de comori, i-a spus fratelui ei.

Leo a privit-o sceptic.

– O comoară, în mormanul acesta de gunoaie?

– Vezi tu, domnul Frost credea că...

– Nu te obosi. Nu cred că interesează pe cineva ce credea el. Un idiot. A privit din nou pistolul din mîna lui şi şi-a trecut degetul mare peste țeava lui.

Ameliei nu-i venea să creadă că un bărbat care intenționa să se sinucidă putea să pară atît de relaxat. Un bărbat distrus într-o casă distrusă. Resemnat.

Leo s-a uitat la Cam:

– Trebuie să o iei de aici, a spus încet.

– Leo... Amelia începuse să tremure, ştiind că avea să-şi ia viața dacă îl lăsau acolo. Numai că nu ştia ce să spună, ceva care să nu sune teatral, absurd, neconvingător.

Fratele ei nu mai părea în stare nici să zîmbească.

– Ştiu ce vrei. Şi ce nu. Crede-mă că aş fi vrut ca totul să fie bine. Dar nu este.

Amelia simțea cum lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Nu vreau să te pierd.

Leo s-a lăsat în genunchi şi a cuprins-o pe după umeri, fără să lase pistolul din cealaltă mînă.

– Nu sînt fratele tău, Amelia. Nu mai sînt. Moartea Laurei m-a schimbat.

– Asta nu înseamnă că nu te vreau alături de noi.

– Nimeni nu primeşte tot ce vrea, a şoptit Leo. Nu acum.

Cam îi studia cu atenție fratele. A urmat o tăcere lungă, dureroasă. O altă adiere rece îi învăluia pe toți trei.

– Aş putea să încerc să te determin să laşi pistolul jos şi să vii acasă, cu noi, i-a spus el. Să mai rezişti încă o zi. Dar chiar dacă aş reuşi să te conving de data asta... nu poți ține pe cineva în viață dacă nu-şi doreşte asta.

– E adevărat, a spus Leo.

Amelia a vrut să protesteze dar Cam a oprit-o punîndu-i un deget la gură. Continua să-l privească pe Leo, fără îngrijorare. Îl contempla detaşat, ca şi cum ar fi încercat să rezolve o ecuaţie matematică foarte complicată.

– Nimeni nu poate fi bîntuit dacă nu vrea. Ştii asta, nu?

În încăpere se făcuse şi mai frig. Ferestrele se zguduiau iar flacăra felinarului tremura. Alarmată de vibrațiile din jurul lor şi de nevăzuta prezență de lîngă ei, Amelia s-a lipit de Cam.

– Bineînțeles că ştiu, i-a spus Leo. Ar fi trebuit să mor odată cu ea. N-am vrut să rămîn în viaţă. Tu n-ai de unde să ştii cum este. Gîndul că ți-a venit sfîrşitul poate fi o uşurare.

– Dar ea nu doreşte asta.

L-a privit ostil.

– De unde naiba ştii tu?

– Dacă lucrurile ar sta invers, tu ți-ai dori asta pentru ea? Cam i-a făcut semn spre pistol. Nu i-ai cere celei pe care o iubeşti să se sacrifice.

– Habar n-ai ce spui.

– Ba am, i-a răspuns Cam. Şi îți mai spun să nu mai fii egoist. O jeleşti prea mult. Ai obligat-o să se întoarcă, să te aline. Trebuie să o laşi să plece. Nu de dragul tău, ci al ei.

– Nu pot.

– Las-o să-şi găsească liniştea, i-a spus Cam, încet. Dacă îți iei viața te vei condamna şi pe tine, ca şi pe ea, la o pribegie eternă. Nu e drept, pentru ea.

Leo a dat din cap, fără să scoată un cuvînt. Îşi ținea genunchii strînşi la piept, amintindu-i Ameliei vremurile cînd era copil. Abia acum îi înțelegea cu adevărat durerea.

Dacă i-ar fi fost răpit Cam? Să nu-i mai simtă mîngîierile, să nu o mai sărute. Să-i fie răpit totul: promisiuni, zîmbete, lacrimi, speranțe. Cît ar fi suferit de mult? Nimeni nu ar fi putut să-i ia locul.

Plină de compasiune, l-a privit pe Cam apropiindu-se de fratele ei.

– Nu o pot lăsa să plece, a spus el făcînd un gest de neputință.

Felinarul s-a stins şi un geam s-a spart, învăluindu-i într-un abur rece. De jur-împrejurul lor luceau scîntei.

– Poți să o faci, pentru ea. L-a cuprins pe după umeri, ca şi cum ar fi încercat să liniştească un copil. Poți.

Leo a izbucnit în plîns.

– Oh, Doamne, a gemut el. Laura, nu mă părăsi!

În timp ce el plîngea, atmosfera a părut să se limpezească. Scînteile albăstrui s-au estompat iar frigul s-a domolit. Se mai auzea doar zumzet de albine, venind dinspre stup.

Cam îi murmura ceva lui Leo, ținîndu-l strîns. Îi vorbea în romani iar cuvintele păreau să plutească prin aer. Rămăseseră doar ei trei, printre cioburi, în întuneric, iar arma era pe podea, între ei.

– A plecat, a spus Cam încet. E liberă.

Leo a dat din cap, ascunzîndu-şi fața. Era zdruncinat dar era încă în viață. Mai exista o speranță.

Se împăcase cu viața, în sfîrşit.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Amelia şi Cam l-au dus pe Leo acasă şi l-au ajutat să se bage în pat, apoi au ieşit încet din camera lui.

Emoțiile nu o părăsiseră încă, deşi se străduia să se controleze.

– Mă duc să-i spun lui Poppy, a spus ea încet.

Cam a dat din cap, părînd uşor distrat. Degetele li s-au atins în treacăt.

S-au despărțit iar Amelia s-a dus la sora ei.

Poppy stătea în pat, cu ochii deschişi.

– L-ai găsit pe Leo, a spus ea în şoaptă.

– Da, draga mea.

– A…?

– Este bine, cred. Amelia s-a aşezat pe marginea patului şi i-a zîmbit. Cred că va fi şi mai bine, în viitor.

– Va fi aşa cum era cîndva?

– Nu ştiu.

Poppy a căscat.

– Amelia… te superi dacă te întreb ceva?

– Sînt prea obosită ca să mă mai supăr. Întreabă-mă.

– Ai de gînd să te măriți cu domnul Rohan?

– Ar trebui?

– Oh, da! Te-a compromis, ştii. Şi apoi are o influenţă bună asupra ta. Nu mai eşti atît de ţepoasă cînd este în preajmă.

– Ce copil drăguţ eşti tu! Amelia i-a zîmbit. Culcă-te. Îţi voi răspunde mîine dimineaţă.

A ieşit pe holul întunecat. Era nervoasă ca o mireasă în noaptea nunţii. Trebuia să-l găsească pe Cam. Venise vremea să fie complet sinceră şi deschisă, aşa cum nu mai fusese niciodată, nici în cele mai intime momente. A intrat în camera lui Cam.

El stătea pe marginea patului, complet îmbrăcat. Avea capul plecat şi coatele pe genunchi, părînd cufundat în gînduri. Cînd a auzit-o a ridicat privirea.

– Ce s-a întîmplat, iubito?

– Eu... Amelia s-a apropiat de el, ezitînd. Mă tem că îmi vei refuza ceea ce vreau.

El a zîmbit.

– Nu ţi-am refuzat nimic, niciodată. Nu am de gînd să încep tocmai acum.

Amelia s-a oprit în faţa lui.

– Vreau să-ţi fac o propunere, a spus, încercînd să păstreze un ton neutru, de afaceri. E o propunere corectă, să ştii. Vezi tu... S-a oprit şi şi-a dres glasul. M-am tot gîndit la problema noastră şi...

– Care problemă? Cam se juca cu faldurile fustei ei, privind-o în ochi.

– La blestemul tău de noroc. Ştiu cum poţi scăpa de el. Trebuie să te însori cu cineva dintr-o familie foarte, foarte ghinionistă. O familie care să aibă mari probleme

cu banii. Atunci averea nu te va mai deranja atît, pentru că se va risipi imediat.

– Mi se pare corect. Cam i-a prins mîinile tremurînde într-ale lui. Palmele lui erau fierbinți. A prins-o apoi de piciorul cu care bătea în podea.

– Pasăre colibri, nu trebuie să fii nervoasă cînd eşti cu mine.

Amelia şi-a adunat tot curajul şi a izbucnit:

– Vreau să-ți port inelul. Şi să nu-l mai scot niciodată de pe deget. Vreau să fiu mereu *romni* a ta. Indiferent ce înseamnă asta.

– Mireasa mea. Soția mea.

Amelia a tăcut o clipă, simțind cum el îi punea inelul pe deget.

– Cînd eram cu Leo, mai devreme, am înțeles exact ce trebuia să fi simțit atunci cînd a pierdut-o pe Laura. Mi-a spus odată că nu voi putea înțelege pînă cînd nu voi iubi la fel pe cineva. Avea dreptate. Iar în seara asta, cînd te-am văzut cu el... am ştiut ce aş fi gîndit tot restul vieții.

– Ce anume, iubito?

– Mi-aş fi repetat mereu: să mai fi avut o singură zi cu el. Toată viața mea ar fi încăput în acele ore.

– Nu e nevoie, i-a spus el cu blîndețe. Statistic vorbind, mai avem la dispoziție zece-cincisprezece mii de zile pe care să le petrecem împreună.

– Nu vreau să stăm despărțiți nici măcar una din ele.

Cam i-a cuprins fața serioasă între palme şi i-a şters lacrimile care îi curgeau pe obraji.

– Şi vom trăi în păcat sau accepți în sfîrşit să te măriți cu mine?

– Da. Da. Mă căsătoresc cu tine. Deşi... nu pot să-ți promit că te voi asculta mereu.

Cam a rîs.

– Ne descurcăm noi. Măcar promite-mi că mă vei iubi.

– Dar te iubesc! Tu eşti...

– Şi eu te iubesc.

– ... sortitul meu. Tu eşti totul. Eu... Ar fi spus mai multe, dar el i-a acoperit gura cu un sărut.

S-au dezbrăcat în grabă, scoțîndu-şi reciproc hainele cu neîndemînarea pe care le-o dădea dorința.

Amelia a gemut uşor cînd el a îngenuncheat între picioarele ei. O privea cu ochi de demon în timp ce îi mîngîia pielea sensibilă. Ea l-a tras deasupra ei, nerăbdătoare. S-a arcuit cînd a pătruns-o cu degetele şi şi-a înfipt unghiile în cearşaf.

– Nu mă necăji, i-a murmurat ea, tremurînd de dorință. Nu mai pot să aştept.

– Iubita mea... Şoapta lui îi mîngîia obrazul. Mă tem că vei fi nevoită.

– D-de... ce? Şi-a ținut respirația, pentru că el o pătrunsese doar cu vîrful bărbăției lui.

– Pentru că îmi place al naibii de mult să te necăjesc.

A durat o eternitate pînă cînd el s-a cufundat cu totul în ea. Fiecare mişcare a lui era tot mai adîncă, mai de-

licioasă. Pînă cînd a pătruns-o complet, ea ajunsese deja la orgasm. De două ori.

– Rămîi înlăuntrul meu, l-a rugat. Rămîi...

Respirația lui era tot mai fierbinte. A privit-o în ochi, mîndru de ce vedea în ei. A sărutat-o din nou, cuprinzîndu-i capul între palme şi a gemut, eliberîndu-se.

Ceva mai tîrziu, în timp ce o ținea în brațe şi o mîngîia pe umeri şi pe spate, i-a spus:

– După nuntă te voi lua cu mine într-o călătorie.

– Unde? l-a întrebat ea, sărutîndu-l pe piept.

– Să-mi caut tribul.

– L-ai găsit deja. Se numeşte Hathaway.

El a izbucnit în rîs.

– Bine. Tribul meu romani, atunci. Au trecut prea mulți ani. Aş vrea să ştiu dacă bunica mea mai trăieşte. A făcut o pauză. Şi să-i pun cîteva întrebări.

– Despre ce?

Cam a făcut semn spre tatuajul de pe braț.

– Despre asta.

Amelia s-a gîndit imediat la tatuajul lui Merripen, identic cu al lui, şi la imposibila coincidență.

– Care poate fi legătura dintre tine şi Merripen?

– N-am idee, a spus Cam. Şi mi-e teamă să aflu. Dumnezeu mi-e martor.

– Orice-ar fi, va trebui să ne încredem în soartă.

Cam a zîmbit:

– Acum crezi în soartă?

– Şi în noroc, a spus Amelia. Datorită ție.

– Asta îmi aduce aminte de ceva... S-a ridicat într-un cot şi i-a privit chipul pe jumătate adormit. Am ceva să-ți arăt. Nu te mişca.

– Nu poate aştepta? a protestat ea.

– Nu. Mă întorc în cîteva minute. Să nu adormi!

S-a dat jos din pat şi s-a îmbrăcat. Amelia îl privea cu o plăcere posesivă.

Ca să nu adoarmă în lipsa lui, s-a spălat rapid, apoi s-a băgat la loc în pat. Cam s-a întors fără să facă vreun zgomot, ca o pisică, aducînd cu el un obiect de dimensiunile unei cutii de pantofi. L-a aşezat lîngă ea. Amelia l-a privit întrebător. Cutia era veche, din lemn pătat, lipsit de strălucire, cu balamale argintii. Părea grea. Amelia a atins-o şi a văzut că era lipicioasă.

– Din fericire era învelită într-o cîrpă îmbibată în ulei. Altfel ar fi fost îmbibată în miere fermentată.

Amelia a clipit, uimită.

– Nu-mi spune că este comoara pe care o căuta Christopher Frost!

– Am găsit-o cînd am fost să prind albinele pentru cataplasma lui Merripen. Ție ți-am adus-o. Îşi cerea scuze din priviri. Am vrut să-ți spun mai demult, dar mi-a fugit din minte.

Amelia abia a reuşit să-şi înăbuşe rîsul. Care alt bărbat obişnuit ar fi uitat de o casetă care conținea o comoară? Pentru Cam avea probabil tot atîta importanță cît o pungă cu alune.

– Doar tu eşti în stare să cauți venin şi să te alegi cu o comoară. A ridicat cutia şi a zgîlțîit-o puțin. La

naiba! E încuiată. A dus mîna la cap şi i-a întins un ac de păr.

– De ce crezi că m-aş pricepe să o deschid? a întrebat-o. O luminiță îi juca în priviri.

– Am deplină încredere în abilitățile tale de infractor. Deschide-o te rog.

El a ascultat-o şi a început să rotească acul în închizătoare.

– De ce nu i-ai spus lui Frost că ai găsit-o deja? Ai fi scăpat de atacul albinelor.

– Am vrut să o păstrez pentru familia ta. Frost nu avea nici un drept asupra ei.

Cîteva secunde mai tîrziu s-a auzit un zgomot şi încuietoarea a cedat.

Inima Ameliei bătea cu putere atunci cînd a deschis caseta. A găsit un teanc de scrisori, vreo şase, legate cu o panglică, împreună cu o şuviță de păr. A deschis-o pe prima, care era semnată simplu, James. Conținutul foii îngălbenite de vreme era pătimaş, aproape scandalos. Erau lucruri mult prea intime. Nu le putea citi. Nu îi fuseseră adresate ei. Simțindu-se ca o intrusă, a închis-o repede la loc şi a pus-o deoparte.

Între timp, Cam începuse să scoată bijuteriile din cutie, una cîte una, şi să i le aşeze în poală: un rubin cu diametrul de cel puțin doi centimetri, cîteva brățări cu diamante, un şirag de perle, o broşă cu un safir oval şi un diamant, cîteva inele.

– Nu pot să cred! a exclamat Amelia. Ne ajunge să reconstruim Ramsay House nu doar o dată, chiar de două ori!

– Nu chiar, i-a răspuns Cam, dar eşti pe-aproape.

Ea a continuat să răscolească printre bijuterii şi s-a încruntat.

– Cam...?

– Da? Părea să se fi plictisit deja de comoară. Se juca cu o şuviţă din părul ei.

– Putem să nu-i spunem lui Leo, pînă nu devine ceva mai... raţional? Mă tem să nu facă vreo prostie.

– Temerile tale mi se par îndreptăţite. A închis caseta şi a pus-o deoparte. Vom aştepta pînă cînd va fi pregătit.

– Crezi că Leo se va schimba? l-a întrebat Amelia. Va fi mai bine?

Cam i-a simţit îngrijorarea din glas şi a strîns-o la pieptul lui.

– Ţiganii au o zicală: căruţa nu are la nesfîrşit aceleaşi roţi.

Cearceaful îi alunecase de pe trup. Ameliei i se făcuse frig.

– Vino înapoi în pat, i-a şoptit ea. Vreau să mă încălzeşti.

Cam şi-a scos cămaşa şi a început să rîdă cînd ea a început să-i desfacă nasturii de la pantaloni.

– Ce s-a întîmplat cu fata aceea pudică?

– Cred că am devenit o neruşinată, după timpul petrecut cu tine.

– Dumnezeule, cît am sperat asta! Şi-a coborît pleoapele şi i-a şoptit: dacă vom avea copiii... te deranjează că vor fi pe jumătate ţigani?

– Nu, dacă nici pe tine nu te deranjează că vor fi nişte Hathaway, pe jumătate.

El a rîs amuzat şi a terminat să o dezbrace.

– Credeam că viața de nomad este o provocare. Cred că ştii că o familie ca a ta ar speria orice bărbat mai slab din fire.

– Ai dreptate. Nu-mi pot imagina de ce te înhami la aşa ceva.

El i-a privit lasciv trupul gol şi s-a întins lîngă ea.

– Există şi recompense, crede-mă.

– Cum rămîne cu libertatea ta? Nu-ți pare rău s-o pierzi?

– Nu, iubita mea. A întins mîna şi a stins lampa, lăsînd întunericul să-i învăluie. Abia acum am găsit-o. Aici, lîngă tine.

SFÎRŞIT

Editura MIRON
Comenzi telefonice
021.337.14.43 (seara)
0763.253.003

B-dul Tudor Vladimirescu, nr 31
sector 5, București, ROMÂNIA

fedprint
tipografie
Tel.: 411.00.55; 411.47.76 office@fedprint.ro

O femeie cu posibilități modeste întîlnește un bărbat din înalta societate, iscusit în arta seducției... O moștenire neașteptată îi ridică familia la rang de aristocrație.

Amelia Hathaway descoperă că a avea grijă de surorile ei mai mici și de rătăcitul ei frate este incomparabil mai ușor decît să navigheze printre meandrele înaltei societăți.

Și mai provocatoare este atracția pe care o simte pentru Cam Rohan, un bărbat înalt, brunet și periculos de frumos. Cînd delicioasa Amelia îi cere ajutorul, Cam are de gînd să-i ofere doar prietenia lui... dar intențiile nu se potrivesc cu dorința care îi orbește pe amîndoi. Va putea oare un bărbat care disprețuiește tradițiile să se simtă atras de un aranjament numit căsătorie?

Viața în înalta societate londoneză este pe cale să devină tot mai fierbinte...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN-13: 978-973-8991-74-3
9 789738 991743